FIATALOK BIBLIÁJA

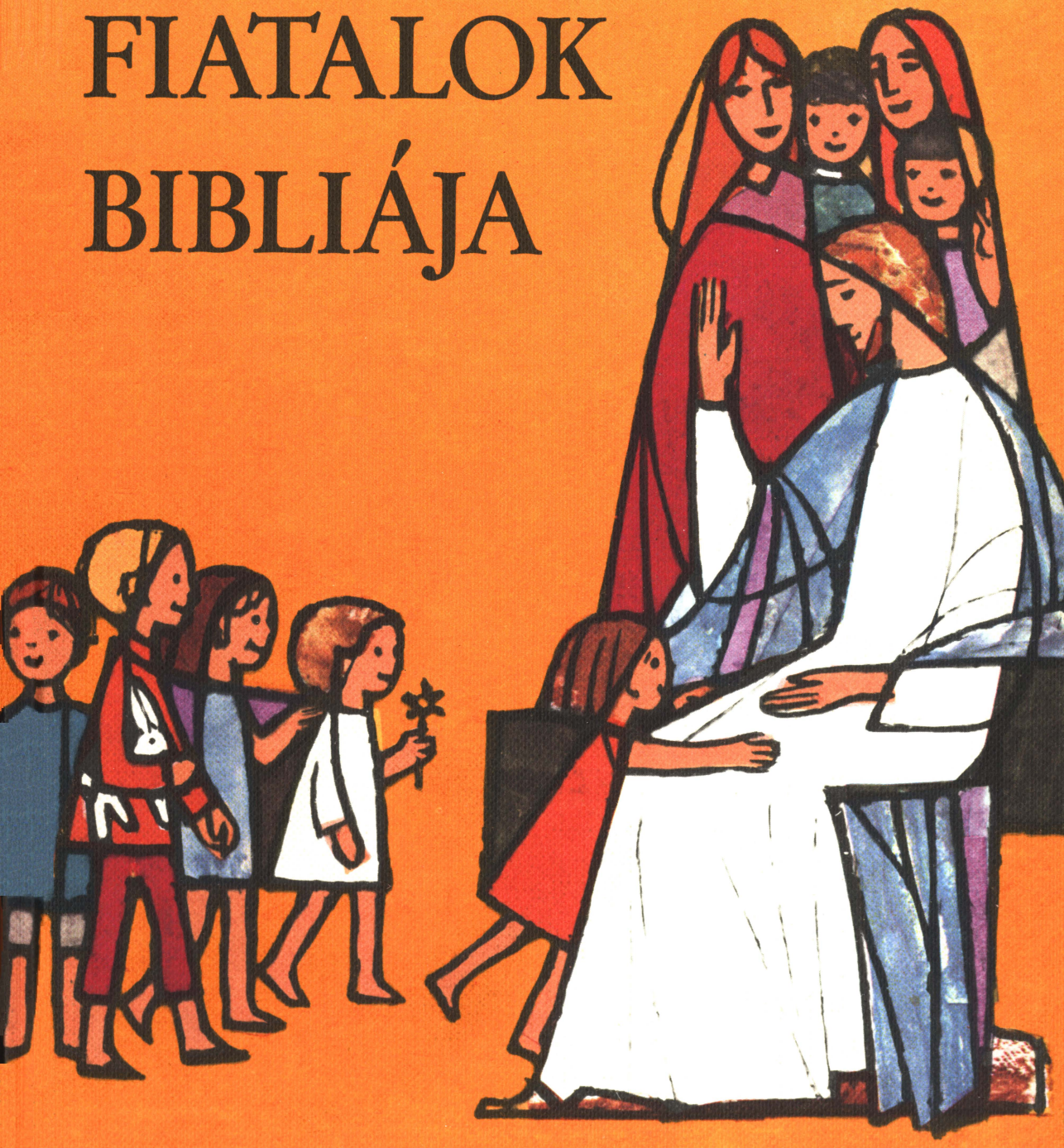

A Szentírást az ifjúságnak elbeszéli ANNE DE VRIES

Anne de Vries

Fiatalok Bibliája

A Szentírást
az ifjúság számára elbeszéli
Anne de Vries

Opus Mystici Corporis Kiadó
Bécs

FIATALOK BIBLIÁJA







6 Minden Istentől van

AZ ÓSZÖVETSÉG

9 A világ teremtése
10 Ádám és Éva
14 Káin és Ábel
17 Noé
21 Ábrahám
25 Ábrahám és Lót
30 Hágár és Izmael
33 Istent mindennél jobban szeretni
35 Jákob és Ézsau
38 Világgá!
40 Jákob visszatér
42 József
45 József Egyiptomban
49 József a király helyettese lesz
51 József testvérei Egyiptomban
55 Jákob kiköltözik
56 Mózes
60 Mózesből királyfi lesz
63 Mózesből birkapásztor lesz
66 Mózes a gonosz királynál
71 A Vörös-tengeren át
72 A pusztán át
76 A Sinai hegy lábánál
80 Szép hazájuk határán
82 A pusztai vándorlás
84 Mózes az égbe megy
85 Ráháb
88 Jerikó
89 Gedeon
92 Rut
95 Sámuel
98 Dávid
101 Dávidot a királyhoz hívják
104 Dávid és az óriás Góliát
106 Dávidnak menekülnie kell
110 Szeresd ellenségeidet
112 A lándzsa és a korsó
114 Dávid királlyá lesz
116 Absalom, a gonosz királyfi
119 Salamon király
122 Illés és a gonosz király
124 Illés az özvegyasszonynál az idegen országban
125 Illés és a gonosz papok
127 A gazdag aki mégis szegény
131 Jónás
134 A jó Ezekiás király
137 Babilonban
139 A tüzes kemencében
141 Dániel az oroszlánveremben
143 Izrael népe hazatér
144 És akkor eljött az Üdvözítő

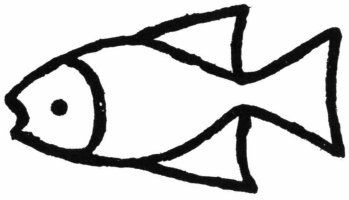



AZ ÚJSZÖVETSÉG

147 Valaki jó hírt kap
150 Az angyal Máriához jön
152 A gyermek a jászolban
153 A betlehemi pásztorok
156 A gyermek a templomban
157 A napkeleti bölcsek
160 Heródes a gonosz király
161 Jézus gyermekkora
164 Keresztelő János
167 Az első tanítványok
168 A kánai menyegző
169 A csodálatos halfogás
172 Egy szegény leprás beteg
173 A béna meggyógyítása
174 A naimi fiú
177 Teljes biztonságban
178 Jairus leánya
180 A csodás kenyérszaporítás
183 Jézus a vizen jár
185 Aki nem akart könyörülni
187 A jó pásztor
189 Az irgalmas szamaritánus
191 Az elveszett fiú
194 Lázár föltámasztása
197 Engedjétek hozzám a gyermekeket
198 A vak Bartimeus
200 Hozsanna!
203 Mária valami szépet művel
204 Az áruló Júdás
205 Ki legyen a legkisebbik?
208 Az utolsó vacsora
210 A sötét kertben
213 Jézus ellenségei kezében
214 Péter
216 Keresztre vele!
218 Golgota
221 Jézust eltemetik
224 Föltámadt Jézus, az Úr!
226 Mária Magdolna
228 Este
231 A tónál
232 Az Úr Jézus mennybeszáll
234 A Szentlélek eljövetele
236 Az ember, aki béna volt
238 Péter a fogságban
241 Pál
243 A széles nagy világba
246 Példabeszéd a tíz szűzről
249 Az úr szolgái
252 Ha majd az Úr Jézus visszajön

MINDEN ISTENTŐL VAN

Most jól figyelj ide, mert el akarom mondani, ki az aki mindent teremtett.
Tudod-e honnan van az, amit megeszel?
Az a szép szelet kenyér, amit talán éppen most ettél?
Hát persze. Édesanyád adta.
De a kenyeret ő a péknél vette.
A pék lisztből sütötte.
A liszt a molnártól van, a malomból.
A molnár búzából őrölte.
A búzát a földművestől kapta.
A földműves a szántóföldön aratta.
De ki növesztette a búzát?
Isten növesztette. Az Úristen.
És ha az Úristen nem növesztette volna, akkor a földművesnek nem lett volna búzája, akkor a molnárnak nem lett volna lisztje, akkor a pék nem tudott volna miből kenyeret sütni, és akkor édesanyád nem tudott volna neked kenyeret adni.
A te kenyered tehát az Istentől van.
és ugyanígy minden más ennivalód is.
Ezért kérjük az Istent, mennyei Atyánkat: „Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma!"
Házunk is az Istentől van.
Hát persze, úgy építették azt kőből, fából, meg mindenféle másból.
De a köveket a hegyekből faragták ki, a téglákat agyagból égették.
Az agyagot a földből ásták ki.
És ugyan ki csinálta a földet, a hegyeket és mindent, amit csak látsz? Isten teremtette. Az Úristen.
A fát a házhoz az erdőből fűrészelték ki.
De ki növesztette a fát az erdőn?
Évről-évre egy kicsit nagyobbra, egy kicsit vastagabbra?
Nagy vastag fákból egész erdőket.
Olyan vastagokat, hogy deszkát lehetett belőlük fűrészelni.
Ezt is az Úristen csinálta.
És ha ezt nem tette volna, akkor nem volna házunk.
Igen, így van ez mindennel a világon.
Minden Istentől van.
Isten teremtett mindent:
A látható világot, a földet, amelyen lakunk, és a láthatatlan világot, az eget, amelyben őmaga lakik.
Minket magunkat is ő teremtett.
Igen, az Isten teremtett téged is!
Amikor még egészen aprócska voltál, akkor kapott téged Istentől édesapád és édesanyád. Akkor még egészen csöpp gyerek voltál. Még csak sírni tudtál, meg egy kicsit rugdalózni.
És akkor az Isten gondoskodott rólad, hogy nagyra nőjj. És most már mekkorára nőttél! Mimindent tudsz már azóta! Sokmindent megtanultál. De tovább kell még nőnöd, és sok mindent kell még megtanulnod. Erről is az Isten fog gondoskodni. Ő ad a fejed fölé háztetőt, ő adja a mindennapi eledelt, a ruhát, és még sok minden mást. Ő gondoskodik rólunk. Ő a mi Atyánk, aki a mennyekben van.

AZ

ÓSZÖVETSÉG





A VILÁG TEREMTÉSE

Most megintcsak figyelj ide jól. Elmondom neked, hogyan teremtett az Isten mindent.
Nagyon-nagyon régen teremtette Isten az eget és a földet. Az égben minden gyönyörű volt. Csupa ragyogás és csupa öröm. Ott lakott az Isten és az Ő angyalai. És az angyalok gyönyörű szépen énekeltek.
De a földön még nem lakott senkisem. A föld még csöppet sem volt szép. Hideg volt, néma és koromsötét. Az egész földet víz borította.
Akkor azt gondolta az Isten: „Széppé teszem a földet is!"
És így szólt: „Legyen világosság!"
Erre világos lett, mert az Isten mondta. Mert amit az Isten mond, az megtörténik.
De amint aztán beesteledett, a földön újra sötét lett. Igen, így van ez, estére mindig sötét lesz.
És így szólt az Isten: „Nappal legyen világos, éjjel pedig legyen sötét!"
Ez volt az első nap.

A második napon az Úristen folytatta, amit elkezdett.
Igy szólt: „Legyen kék égbolt a föld fölött!"
És máris meglett. Fehér felhők úsztak a kék égen. Gyönyörű szép volt!
Aztán újra este lett. Ez volt a második nap.
Az egész földet még mindég víz borította. De a harmadik napon egy nagy darab földet szárazzá tett az Isten. Onnan kihajtott minden vizet.
És így szólt az Isten: „Ami a vízből kiáll, az a szárazföld, a víz pedig a tenger."
Aztán a szárazföldön mindenféle csírát növesztett az Úristen: füvet, virágot, fát. A virágoknak oly finom illatuk volt, és oly gyönyörűen virágoztak! És a fák hogy suhogtak, amikor a szél fújt!
Oly gyönyörűvé lett a föld!

De a negyedik napon még szebbé lett! Akkor teremtette Isten a napot. Reggel fölkelt az égbolt szélén, aztán mindég följebb-följebb emelkedett és melegen sütött a földre. A virágok a napfény felé fordították fejüket és színesen pompáztak. Este felé aztán a nap mindig lejjebb szállt, a végén pedig elbújt.
De most már akkor sem volt vaksötét, mert éjjel meg a hold járt végig az égen. A holdat is az Isten teremtette, meg hozzá a sok-sok csillagot is.
És szólt az Isten: „Nappal világítson mindég a nap, éjjel pedig a hold adjon világosságot!"
Úgy is lett.

Akkor következett az ötödik nap. És tudod-e, akkor mit teremtett az Isten?
A halakat meg a madarakat.
A halak fickándoztak a vízben, a madarak énekeltek a fákon. Mintha csak meg akarták volna mutatni az Istennek, mennyire örülnek.
Isten megtanította a madarakat fészket rakni.
Igy szólt: „Rakjatok tojásokat és költsétek ki azokat, kis madarak fognak kikelni belőlük. Igy mindig

több madár lesz a földön!" Ezzel elmúlt az ötödik nap.

A hatodik napra tartogatta Isten a legnagyszerűbbet az egész teremtett világon.
Először még csak az összes állatokat teremtette meg: Lovakat, teheneket, bárányokat és nyuszikat. A nagynagy elefántokat meg az icipici egereket. Mind az Úristen teremtette.
És akkor aztán így szólt az Úristen: „Most pedig embert teremtek. Az ember hasonlítson énhozzám!"
És megteremtette az Úristen az első embert, és elnevezte Ádámnak.
És így szólt az Úristen: „Ádám, téged teszlek urává mindannak, amit teremtettem. Uralkodjál a halakon, a madarakon és minden állaton. Minden fogadjon neked szót, te pedig fogadj nekem szót."
Ezt Ádám jól megértette.
Ezzel a hatodik nap is elmúlt.

A hetedik napon megpihent az Isten, merthiszen a föld elkészült. És megáldotta Isten ezt a napot. És azóta minden embernek is ki kellene pihennie a hetedik napon munkája fáradtságát.

Igy hát semmi sincs a világon, amit nem az Isten teremtett volna. És nincs a világon egyetlen gyerek sem, akiről az Isten ne gondoskodnék.
Ugye ezt nem felejted el.

ÁDÁM ÉS ÉVA

Ádám egy gyönyörűséges szép kertben járkált. Virágok nyíltak a fűben, madarak énekeltek a fákon. Finom gyümölcsök termettek a feje fölött. Szőlő, alma, és sok mindenféle más. És volt ott mindenféle állat is. Egyiktől sem kellett félnie. Mindegyik szelíd volt és szót fogadott neki.
Milyen nagyszerű volt minden ebben a kertben!
Tudod-e, hogy hívják ezt a kertet?
Édenkert.
Paradicsomnak is nevezzük.
És tudod-e, ki volt még ott?
Isten, az Úristen.
Ő alkotta ezt a kertet, és ő adta Ádámnak, hogy ott lakjék. Az Úristen úgy gondoskodott Ádámról, mint egy édesapa a gyermekéről. Azt akarta, hogy Ádám egészen boldog legyen.

Egyszer, amint Ádám a Paradicsomban járkált, odajött hozzá az Úristen és beszélgetni kezdett vele. Ádám hallotta az Isten szavát és ettől nagyon boldog lett.
Mert minden gyönyörűsége között az volt a legnagyobb gyönyörűsége, hogy az Isten ott van mellette. Ádámnak gondoznia kellett az egész szép nagy kertet. És minden gyümölcsből ehetett, amennyit csak akart.
De volt ott egy fa, amelyikről Ádámnak nem volt szabad ennie. A fa a kert közepén állt. Úgy hívták: A jó és gonosz tudás fája.
Az Úristen azt mondta: „Itt min-



den fáról ehetsz, ahogy kedved tartja, csak erről az egyről ne egyél. Mert ha erről eszel, meg kell halnod."
Ádám hallgatott az Isten szavára. E mellett a fa mellett csak elment mindig, ha arra járt. Nem akarta az Istent megbántani.

Egy napon Ádámnak nevet kellett adnia minden állatnak. Isten így akarta. Ahogy majd Ádám nevezi őket, az legyen a nevük.
Mennyi mindenféle állat volt erdőn-mezőn! Volt olyan apró, amit szemmel alig lehet látni. Volt aztán nagy is, nagyobb mint Ádám! No meg a madarak! Magasan a feje fölött röpködtek. Ádám azonban uruk volt. Ő adhatta nevüket.

Ámde valamennyi állat között egy sem akadt, amelyik Ádámnak társa lehetett volna. Minden állatnak volt párja, de Ádámnak nem volt senkije. Igencsak egymagában volt.

Az Úristen jól látta, mi jár Ádám fejében. Isten figyelte őt, így hát Ádámnak ki sem kellett mondania, amit szeretett volna.
Az Úristen mondta: „Nem jó az embernek egyedül lennie."
És akkor Ádámot mély álomba merítette. És amikor Ádám mély álmából fölébredt, ott volt mellette egy asszony. Isten adta őt neki. Évának nevezte el.
Hogy megörült erre Ádám! Nem volt már egyedül. Magával vitte Évát a gyönyörű kertbe. Megmutogatott neki mindent. Megmutatta neki azt az egy fát is, amelyről nem szabad enniük.
Nagyon-nagyon boldogok voltak ők ketten. Semmijük sem fájt, sohasem voltak betegek. Nem kellett sem félniük, sem szomorkodniuk. Egészen Isten közelében éltek. Isten volt az Atyjuk, és ők Isten gyermekei voltak.
Azóta sem élt még olyan boldog ember a földön, amilyen boldogok ők voltak!

Egyszer azonban minden megváltozott. És ez az ő hibájukból történt!
Éva egyedül járkált a kertben.
Ahogy a tiltott fa közelében jár, egyszercsak hangot hall. Valaki beszél.
Ki lehet az?
Nem Ádám. És nem az Isten.
Éva kíváncsian megállt. Egy kígyót látott. A kígyó Évát nézegette villogó szemével és így szólt hozzá: „Mondd csak, igaz az, hogy nektek itt egyetlen egy fáról sem szabad ennetek? Ezt mondta az Isten?"
Éva így felelt: „Dehogy! Minden fáról ehetünk, csak éppen erről az egyről nem szabad ennünk. Mert akkor meg kell halnunk. Ezt mondta az Isten!"
Erre a kígyó nagy ravasz-hamisan pislogva ezt suttogta: „Ó dehogy kell meghalnotok! Nem igaz az, amit az Isten mond! Sőt ellenkezőleg: Még boldogabbak lesztek tőle. Egészen olyanok lesztek, mint az Isten. Olyan okosak és olyan hatalmasok. Nekem elhiheted. Jobban tudom én azt, mint az Isten!



Egyél csak nyugodtan róla. Nem lesz semmi bajod tőle!"
Éva megnézte a gyümölcsöt. Olyan szépnek látta, ahogy rásütött a nap. Az íze biztosan nagyon finom lehet! És akkor megtette. Leszakított egyet a fáról és evett belőle. Aztán Ádámnak is adott belőle, és Ádám is evett. Isten szigorúan megtiltotta nekik, mégis megtették. Ez bizony nagy bűn volt.
Ádám és Éva akkor már tudták, hogy a kígyó hazudott.
Becsapta őket.
Rögtön érezték.
Boldogságuk hirtelen elszállt. Nagyon szomorúak lettek és félni kezdtek. És szégyelni kezdték magukat, mert egyszerre észrevették, hogy meztelenek. Azelőtt sohasem gondoltak arra. De most észrevették. Nagy leveleket szedtek és azokból csináltak maguknak köténytt.
És akkor hallották az Isten hangját. Azelőtt mindig örültek, ha hallották.
De most egyszerre félni kezdtek ettől a hangtól. Hamar elszaladtak. A bokrok közé bújtak az Isten elől. Azt hitték, hogy majd nem találja meg őket.
Az Isten azonban látta őket!
Előhívta Ádámot: „Hol vagy te? Gyere csak elő, de rögtön!"
Hát erre elő kellett jönniük. Hát mégis megtalálta őket az Isten! Félve bújtak elő. Nem mertek az Úristennel szembenézni.
Isten megkérdezte: „Talán bizony ettetek arról a fáról? "
Úgy hallották a hangjából, mintha nagyon haragudnék, de nagyon szomorú is volna.
Ádám felelt: „Igen Uram, ettem, de Éva adott nekem belőle!"
Éva is felelt nagy szégyenkezve: „Igen Uram, ettem, de a kígyó mondta nekem, hogy szabad arról ennem."
Ó, hogy haragudott Isten a kígyóra! Tulajdonképpen nem is a kígyóra, hanem másvalakire: a Gonosz Ellenségre, aki a kígyó szájába adta ezt a hazugságot. Igazában ő csinálta az egész bajt.

A Sátán. Így hívják a Gonosz Ellenséget. Irigykedett az Istenre, és ezért az Isten szép világát el akarta rontani. És ez most sikerült is neki. Mivel Ádám és Éva nem fogadtak szót, nem maradhattak Isten közelében. Így hát ki kellett költözniük a gyönyörű szép Paradicsomból.
Isten azonban szereti még szófogadatlan gyermekeit is. Megígérte nekik, hogy majd egyszer minden jóra fordul.
Mondta, hogy Évának gyermekei legyenek, és egyszer majd szülessék egy Gyermek, aki erősebb lesz mint a Sátán. Ő majd megbünteti a Sátánt, és olyat tesz, hogy az többé nem csinálhat bajt.
No és ki az a megígért Gyermek? Jézus, a Megváltó.
Majd ha eljön ez az Istengyermek, ő majd kibékíti az embereket az Istennel, és akkor majd megint egészen közel lakhatnak hozzá, még sokkal szebb helyen, mint a Paradicsom volt: a mennyországban.
Igen, Isten mégis szerette gyermekeit. Jól gondoskodott róluk.
Állatbőrökből ruhát csinált Ádámnak és Évának és abba öltöztette őket. Így már nem fáztak annyira. De a Paradicsomból ki kellett költözniük. Vissza se szökhettek, mert ott állt egy angyal és nem engedte vissza őket.
Szegény Ádám! És szegény Éva! Milyen nehéz és szomorú lett az életük! Dehát az ő hibájuk volt! Milyen boldogtalanokká lettek!
De majd egyszer, ha majd az a Gyermek eljön, akkor majd minden megint jóra fordul.
És amikor erre gondoltak, egy kicsit megvígasztalódtak.

KAIN ÉS ÁBEL

Ádám-Éváék már nem lakhattak a gyönyörűséges Paradicsomban.
Azelőtt egész életük boldog és vidám volt. Most szomorú és keserves lett. Ez volt a büntetésük, amiért nem fogadtak szót az Istennek. Egyszer azonban valami csodálatos szép dolog történt. Istentől ajándékba kaptak egy gyermeket, egy apró kis fiúcskát. Hogy megörültek neki! Éva így édesanya lett. Elnevezte gyermekét Kainnak.
Egy idő múlva másik gyermeke született. Az is fiú volt. Azt Ábelnak nevezték. Így Ádámnak és Évának két fia volt.
Évának nem volt bölcsője, amibe gyerekeit belefektesse. Takarói sem voltak, hogy ne fázzanak. Olyan szegény volt, alig volt valamije. De úgy gondoskodott Kainról és Ábelről, ahogy csak tudott. Szénából és szalmából csinált nekik ágyat. Állatbőrrel takarta be őket. Jó meleg bunda volt.
A két fiúcska gyorsan felnőtt. Megtanultak szaladgálni és beszélni. Akkor Ádám és Éva imádkozni is megtanította őket. És beszéltek nekik az Úristenről, a Paradicsomról, meg a gonosz Sátánról is, aki az embereket mindig szófogadatlanná akarja tenni. És megkérdezték két gyermeküket: „Ti akarjátok-e az Istent szeretni, és akartok-e neki mindig szótfogadni? ”

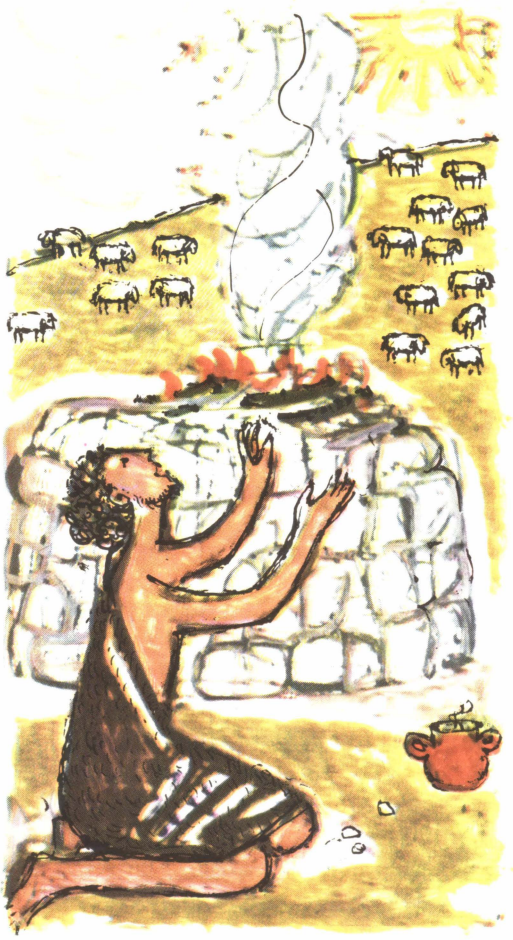



Kain és Ábel izmos fiúkká nőttek. Dolgozniuk kellett, akárcsak az apjuknak.

Kain földműves lett. A földeken dolgozott, és vetette a búzát. A megérett búzát levágta, megőrölte a magokat és kenyeret sütött belőle. Ábel birkapásztor lett. Birkáival kijárt a mezőre és jó füvet keresett nekik. A birkák teje nagyon jóízű volt. Néha leölt egy bárányt. Aznap volt jó húsa ebédre.

Kain mindig több és több búzát vetett. Ábelnek is egyre több birkája lett, mert minden esztendőben születtek kisbárányok.

De ugyan ki növesztette Kainnak a búzáját?

És ugyan ki adta Ábelnek a sok kisbárányt? Igen, az Úristen.

Minden Istentől van. Jól tudta ezt Kain is, Ábel is. Ádám ezt sokszor mondta nekik.

Ezért aztán meg akartak mindent köszönni az Úristennek, és valamit vissza akartak neki adni a sok ajándékából.

Áldozatot vittek az Úristennek.

Tudod-e, hogy csinálták azt?
Ha Ábel az Úristennek áldozatot akart vinni, akkor bárányai közül kiválasztotta a legszebbiket: „Ez az Istennek szánt bárány."
Aztán jól égő száraz ágakat szedett. Fölrakta egy szépen összerendezett kőrakásra. Aztán levágta a bárányt és föltette a tűzhöz készített fára. Igy az áldozat elő volt készítve.
Az áldozatnak el kellett égnie, tehát Ábel parazsat rakott a gallyak alá. A szél belekapott a tűzbe, a fa elégett, és vele égett a bárány húsa is. A füst pedig fölszállt az ég felé. Akkor Ábel letérdelt és nagy tisztelettel ilyesfélét mondott: „Édes jó Istenem, én téged nagyon szeretlek. Te úgy gondoskodsz rólam! Meg akarom köszönni, azért adom neked ezt a bárányt jó szívvel."
Az Úristen mindezt hallotta. Ő mindig meghallja, amit az emberek imádkoznak. És látta, hogy Ábel szereti őt. Az Úristen is szerette Ábelt. Szívesen fogadta az áldozatot. S ettől Ábel olyan boldog lett!
Kain is vitt az Úristennek áldozatot. Gyakran rakott össze köveket szép rakásba, gallyakat is gyűjtött rá. És föltett rá egy kis búzát abból, amit a földjén az Úristen növesztett. Azt égette el.
És akkor Kain is kezdett imádkozni. De igazában nem köszönte meg az Istennek. Azt gondolta: „Ugyan mit köszönjek meg neki? Hiszen én magam vetettem a búzát, én dolgoztam meg érte, elég nagy fáradságomba került!"
És az Úr jól látta, mit gondol Kain. Látta, hogy Kain őt igazában nem szereti. És ezért nem akarta Kain áldozatát elfogadni. Nem is tette boldoggá Kaint.
Ezt Kain jól megfigyelte. És akkor nagyon megharagudott az Úristenre is, meg Ábelre is. Főként Ábelre. Irigy volt. Azt gondolta: „Ábel az Úristen kedvence. Őt boldoggá teszi, engem meg nem tesz boldoggá!"
Gyakran járt ez a fejében. És mindig mérgesebb lett tőle. Már aludni sem tudott éjjel, meg enni sem bírt jóétvággyal. Ábelhez meg nem volt egy jó szava sem.
Az Úristen figyelmeztette: „Kain miért haragszol és miért irigykedsz? Hiszen mindez a te hibád! Ha szeretnél engem Kain, akkor te is boldog volnál! Jusson ez eszedbe Kain, és ne irigykedjél!"
Kain azonban nem hallgatott az Úrra. Saját feje után ment. Egyszer magával hívta Ábelt: „Gyere, menjünk ki a mezőre!" És amikor odakint ketten egyedül maradtak, elkezdett vele verekedni. De egész keményen és gorombán! Kain az öccsét Ábelt agyonverte! Ábel ott feküdt. Vére kifolyt a fűbe.
Megijedt ám erre Kain! Hirtelen elszaladt. Félt a büntetéstől. Azt remélte, hogy az Isten nem látta, mit tett. Pedig az Úristen mindent nagyon jól lát, ami itt a földön történik. Persze hogy ezt is látta. Megkérdezte Kaintól: „Kain, hol van az öcséd Ábel? "
Erre Kain hazudni kezdett és nagy szemtelenül így felelt: „Mit tudom én, hol van Ábel! Talán bizony őrzője legyek öcsémnek? !"

Az Úristen így szólt: „Mivel ezt tetted, nem növesztek neked többé semmit.
Itt sem maradhatsz többé. Menj innét. Hallani se akarok rólad többet. És akármilyen messze is mégy, nyugalmad nem lesz sehol."
Úgy is lett. Kain elbujdosott. Egész messzire. Mindég messzebbre. De mindenütt eszébe jutott az öccse, akit agyonütött. Egész életében félt és boldogtalan volt. Igy hát Ádám és Éva egyetlen napon elveszítette mindkét fiát. Egyikük sem jött haza estére. Akkor kimentek megkeresni őket. Ábelt megtalálták. Úgy tűnt, mintha csak aludt volna. De nem ébredt föl soha többé, hiszen meghalt. Akkor Ádám és Éva fogta a holttestet s eltemette a földbe.
Nagyon szomorúak voltak, de később az Úristen új örömöt szerzett nekik. Újra gyermeket adott nekik. Nem is egyet. Kisfiúkat és kislányokat. A kisfiúk közül az egyik éppen olyan volt, mint Ábel. Az Úristent is éppenúgy szerette. Szetnek hívták. Amikor Ádám és Éva őt látták, mindig Ábel jutott az eszükbe.
És sokat emlegették: „Ó szegény Ábel!" Pedig nem volt igazuk.
Mert Ábel csöppet sem volt szegény, sem nem volt boldogtalan. Igaz, hogy Ádám és Éva eltemette Ábel holttestét, de az nem volt Ábel, hanem csak a meghalt teste. Ábel maga útban volt az Isten felé. Senkisem árthatott már neki. És egyszer majd kinyitja neki az Üdvözítő a mennyországot. Ott még gyönyörűbb minden, mint a Paradicsomban volt.

NOÉ

Kip, kip, kip, kop, kop, kop, hallatszott folyton.
Emberek kopácsoltak. Egy öreg, meg három fiatal. Noé volt az öreg, a három fiatal meg az ő három fia volt: Szem, Kám és Jáfet. Segítettek neki nagy munkájában.
Nagy vastag fatörzseket döntöttek ki az erdőn, azokból aztán gerendákat és deszkákat csináltak. És mindebből a sok fából valamit építettek. Házat?
Igen, olyasminek látszott. Olyan magas volt mint egy ház. Pedig bárka volt. Valami irgalmatlan nagy-nagy hajó. Még száz méternél is hosszabb volt. Ezen dolgoztak már régóta. Már majdnem elkészült az óriási nagy hajó.
És ugyan ki akart vele elutazni? Ők négyen és feleségeik.
Összesen nyolcan.
Bizony bőven elfértek ekkora óriási hajóban. Volt ott hely, akár ezer ember is elfért volna. Nyugodtan jöhettek volna mások is, de nem akartak. Jöttek ugyan megnézni az épülő nagy-nagy hajót. És amikor látták, elkezdtek kacagni. Kinevették Noét.
„Ezzel ugyan nem fogsz te utazni soha! Hiszen a szárazföld közepén áll. Hogy fogsz ekkora hajót a víz partjáig elcipelni? !"
Noé azonban ráfelelt: „A víz fog idejönni! Itt mindenütt víz lesz. Az egész szárazföldön. Isten mondta. Mivel az emberek olyan gonoszak lettek és nem akarnak az Úristenre hallgatni. És akkor majd min-

denki megfullad a vízben, aki nincs ebben a bárkában!"
Erre azonban még jobban kinevették.
Hiába mondta Noé: „Jobban tennétek, ha rám hallgatnátok a helyett hogy kacagnátok! Imádkozzatok inkább, hogy Isten bocsássa meg engedetlenségteket. Akkor majd ti is bejöhettek ebbe a bárkába."
De azok csak tovább is azt hajtogatták: „Dehogy akarunk mi imádkozni! Csak hadd jöjjön az a büntetés! Nem félünk tőle! Eszünk ágában sincs beszállni ebbe az otromba bárkába!"
Ennyire megromlottak az ottlakó emberek. Még gonoszabbak lettek, mint Kain, mert ő legalább még félt a büntetéstől, mikor az öccsét megölte. De ezek az emberek még csak nem is féltek. Úgy tettek, mintha Isten nem is volna. Minden azt tehetnék, amit akarnak.
Az Úristen gyakran figyelmeztette őket, de ők oda se hederítettek. Még az Istent is kigúnyolták.
Istent azonban nem lehet csak úgy kigúnyolni!
Az Úristen sokáig várt, hátha csak megjön a jobbik eszük, de amikor semmiképpen se akartak rá hallgatni, végülis elhatározta, hogy most már megbünteti őket.



Azért mondta az Úristen Noénak, hogy építse meg a bárkát. Mert Noé szerette az Úristent. Őt nem kellett megbüntetni. Sem őt, sem a feleségét, sem a három fiát, sem azok feleségét.

Isten pontosan megszabta, milyen legyen a bárka. Ajtó került rá, meg ablak is. Belül pedig sok szoba készült. A bárkának teteje is lett. És minden rést kitömtek szurokkal meg kátránnyal, hogy egyetlen csöpp víz se tudjon beszivárogni.

És naponta hallatszott a kopácsolás.

Kip, kip, kip, kop, kop, kop.

Ezt hallották az emberek este, amikor aludni mentek.

Ezt hallották reggel, amikor fölébredtek.

Kip, kip, kip, kop, kop, kop.

Hallgassátok csak! Halljátok meg, az Úristen ezzel figyelmeztet titeket.

De a gonoszok nem hallgattak rá. Aztán egyszercsak elhallgatott a kopácsolás.

Az óriási hajó elkészült.

És akkor még sokan jöttek, hogy beszálljanak a bárkába.

De azok nem emberek voltak, hanem állatok.

Párosával jöttek. Hím és nőstény. Az Isten küldte őket. Mind beszálltak a bárkába, kicsik és nagyok. És

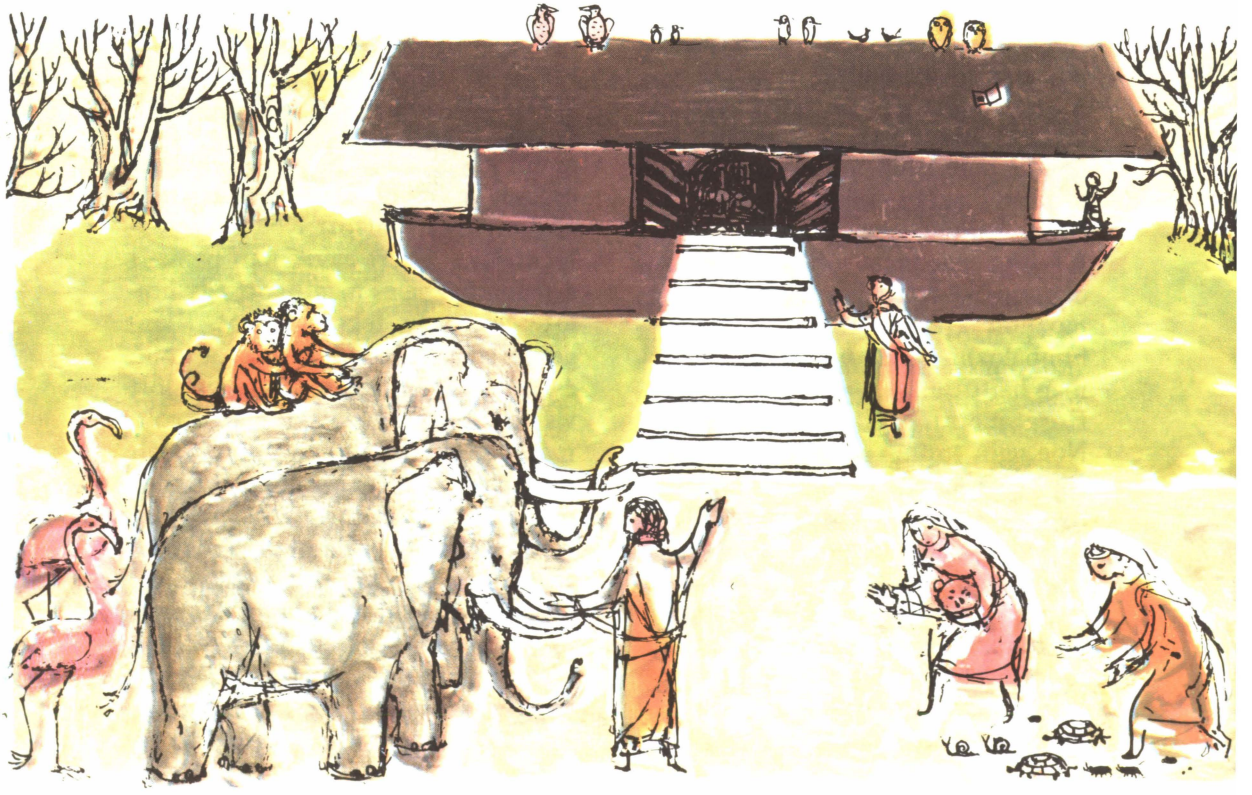

Noé szépen elrendezte őket odabent. Mindegyiket a neki való istállóba vezette. Eleség már oda volt nekik készítve. Ott nyugodtan ellehettek.
A gonosz emberek látták mindezt. De még mindég nem akartak Noéra hallgatni. Aztán meg már késő lett. Csak nyolc ember szállt be a bárkába. És az Isten rájuk zárta az ajtót kívülről. A bárka még egy hétig nyugodtan ott állt és várt. És akkor történt:
Sűrű nagy felhők gomolyogtak elő. Az eget egészen feketébe borították. A nap elbújt a felhők mögé. Olyan sötét lett, minthacsak éjszaka volna.
Aztán elkezdett esni. Úgy zuhogott, ahogy még soha. Ömlött, zúdult a víz, nem akart elállni.
A nagy sötétségben a bárka nyugodtan ott feketéllett. A záporeső kopogott a fedelén, onnan végigfolyt a falán, aztán körülnyaldosta az egész bárkát.
A bárka már vízben állt. A víz mindig emelkedett. Egyszercsak megmozdult a bárka. Szép nyugodtan himbálózni kezdett a vizen. A szél meg hajtotta.
Hová, merre?
Noé nem tudta.
De tudta az Úristen. Mert ő kormányozta a hajót a nagy vizek fölött. És ahogy az Isten kormányoz, az jól van.
Az eső meg csak tovább zuhogott. A szárazföld már rég nem volt száraz. Először a házak kerültek víz alá. Aztán már a fák is. Végül már a legmagasabb hegyek csúcsa sem látszott ki. Minden víz alá került. És csak akkor kergette szét az Úristen a nagy fekete felhőket. Az eső elállt, a nap kisütött.
De föld nem látszott sehol. Nagy, mély tenger volt mindenfelé.
Gonosz ember sem volt többé. Mind megfulladt a nagy vízben.
És a víz tetején ott úszott a bárka. És a bárkában nyolc boldog ember, meg sok-sok állat. Ezeknek kellett újra benépesíteniük a kipusztult földet. Aggódniuk azonban nem kellett. Az Úristen gondoskodott róluk.
Sokáig úszott még a bárka a nagy vizen ide-oda.
Aztán egyszercsak megbillent. Egyik sarkával valamire ráfutott, már nem tudott tovább úszni. Megfeneklett egy nagy hegy tetején. Ott kellett megvárnia, míg a föld újra kiszárad.
A víz apadni kezdett. Noé látta, amint egyik-másik hegy már kidugja csúcsát a vízből. De az apadás még nagyon sokáig tartott. Noé alig győzte kivárni. Ezért egyik nap bement a madárházba és megfogott egy hollót, egy nagy fekete hollót. Kiengedte az ablakon. Megörült a holló és messze elröpült. Nem is jött vissza többet. Erős nagy madár volt, már meg tudott élni a földön. Talált magának elég ennivalót a vízben úszkáló sokminden között.
Noé erre egy galambot eresztett szabadon. Az szegény egész nap ide-oda röpködött, ennivalót keresett, de nem talált sehol. Estére aztán visszajött a galamb. Fáradt volt és szomorú. Még nem tudott megélni kint a szabadban. Noé ki-

nyúlt az ablakon és újra beemelte a galambot.
Várt még egy hétig, aztán újra szabadon engedte a galambot. Most is visszajött estére, de hozott ám valamit a csőrében: egy zöldelő ágacskát. Valamelyik fáról tépte. Mintha csak azt akarta volna mondani: „Már nem tart soká Noé! A fák már kinyúlnak a vízből!"
Jó hír volt ez! És mikor Noé egy újabb hét elteltével megint szabadon engedte a galambot, az már nem tért vissza. Talált már ennivalót magának.
Akkor Noé kibontotta a bárka tetejét és várta, hogy szóljon az Úristen.
És szólt az Úr: „Szállj most ki a bárkából Noé, feleségeddel, fiaiddal és minden állattal együtt."
Hogy megörültek, hogy végre kiszállhattak! A fű már újra zöldült, a virágok nyílni kezdtek, a föld megint olyan szép volt! A madarak hozzáláttak a fészekrakáshoz, közben legszebb énekeiket dalolták. Az állatok boldogan szaladtak szét az erdőbe és ott nekik való jó helyet kerestek maguknak.
Noé áldozatot adott az Úristennek. És amikor annak füstje az ég felé gomolygott, mind a nyolcan letérdeltek és megköszönték az Úristennek, hogy olyan jól gondoskodott róluk.
Isten látta az áldozatot. Azt is látta, milyen boldogok és hálásak voltak ők nyolcan. Megígérte nekik, hogy soha többé nem fog a földre küldeni ekkora záporesőt, ilyen vízözönt. Azt mondta: „Ha majd esik az eső, nem kell félnetek. Ha fölnéztek az égre, látni fogjátok az én szivárványomat a felhőkben. Én is látom és ez legyen a jele annak, hogy az egész világnak nem kell többé megfulladnia."
Ugye láttál már te is szivárványt?

ÁBRAHÁM

Volt egyszer egy ember, akinek nagy útra kellett kelnie. Ábrahámnak hívták. Nagyon gazdag volt. Sok tehene, birkája és szamara volt. Meg tevéje is. Azok olyan nagy állatok, nagyobbak a lónál. Jól lehet rajtuk nyargalni.
Szóval Ábrahámnak útra kellett kelnie. Magával kellett vinnie minden tehenét, szamarát, birkáját. És sok pásztorát is magával kellett vinnie, hogy őrizzék azt a temérdek sok állatot. Ábrahám felesége is vele ment. Sárának hívták.
Ábrahámnak útra kellett kelnie. Isten parancsolta meg neki. Azt mondta: „Ábrahám, el kell költöznöd egy más országba. Majd megmutatom neked menet közben, hová. Menj csak nyugodtan, én majd gondoskodom rólad. Akik jók lesznek hozzád, azokhoz én is jó leszek, de megbüntetem azokat, akik neked ártanak. És abban az országban lakjanak majd gyermekeid, és ott fog majd a Megváltó is megszületni."
Ábrahám erre azt mondta: „Igen Uram, megyek."
Mert Ábrahám szerette az Istent,

megtette amit az Isten mondott neki.
Hosszú, fáradságos utazás volt.
Ábrahám vezette a menetet. Egy nagy teve hátán ült. Lót mellette nyargalt egy másik tevén. Lót Ábrahámnak unokaöccse volt, nagybátyjának szólította Ábrahámot. Lót is szívesen ment vele a távoli országba.
Kettőjük mögött következett Ábrahám felesége, Sára, meg Lót felesége. Utánuk hömpölygött a sok birka sok kisbárányával, sok tehén a sok kisborjúval, és az összes többi állatuk, mind a kicsinyeivel. Hozzá a sok pásztor. Azok terelték és gondozták ezt a sok állatot. Hosszú nagy menet volt.
És persze lassan haladt, mert a kisbárányok még nem tudtak gyorsan szaladni. Hömpölygött a menet nagy hegyek közt és nagy erdőkön át. És pusztaságokon is keresztül, ahol nem volt más, csak homok, homok, és megint csak homok. Mindenféle országon keresztül mentek, ahol Ábrahám még sohasem járt. Esténkint megálltak. Néhány sátrat fölvertek, abban aludtak az emberek. Az állatoknak kint kellett maradniuk. Szorosan egymáshoz bújtak, úgy aludtak.
A pásztorok közül nem mindegyik aludt. Egyiknek-másiknak ébren kellett maradnia, hogy vigyázzon a birkákra. Tüzet gyújtottak az őrködők a sötét éjszakában. Igy nem mert semmiféle ragadozó állat odasompolyogni, hogy birkát elragadjon. És tudod-e ki az, aki ugyancsak nem aludt?
Az Úristen nem aludt. Ő az égből vigyázott valamennyiükre.
Reggelenkint aztán tovább mentek. Az Úristen azt mondta: „Arrafelé menjetek, amerre tegnap este a napot láttátok lenyugodni."
És Ábrahám tovább vonult, és az egész hosszú utazás alatt nem volt mit félnie, hiszen nem tévedhettek el. Az Úristen maga mutatta nekik az irányt. Egyszer egy nagy folyóvíz partjához érkeztek. Ezen keresztül kellett menniük.
Se híd nem volt, se hajó. Ábrahám akkor olyan helyet keresett, ahol a víz nem volt olyan mély, aztán tevéje hátán egyenesen keresztül gázolt. Mindnyájan utána mentek. Emberek és állatok. De a kis bárányok nagyon kicsinyek voltak ahhoz, hogy átgázoljanak a vizen. Azokat a pásztorok vitték át a vállukon.
Amikor átérkeztek végre a túlsó partra, ott voltak abban az országban, amit az Úristen megígért nekik. Csodaszép ország volt. Mindenütt virágok nyíltak. Kövér fű nőtt az állatoknak. Ezt az országot Kánaánnak hívták.
Az Úristen így szólt: „Ábrahám, ezt a földet fiaidnak adom."
Fiaidnak? De Ábrahámnak nem voltak fiai! Ő is, meg felesége is már öregek voltak, és az Úristen még nem adott nekik gyermeket. Ábrahám mégsem szólt ellene semmit.
Úgy gondolta: „Ha Isten mondja, akkor igaz is lesz. Hogy hogyan lesz az, azt én nem tudom, de az Isten biztosan jól tudja.



Amit Isten mond, az mindig úgy lesz. Hiszem."
És ez a hit boldoggá tette Ábrahámot.
Áldozatot vitt az Istennek, hogy ezzel megmutassa, mennyire boldog és mennyire hálás. Aztán türelmesen várta, mikor fog az Úristen gyermeket ajándékozni neki és feleségének Sárának.

Ábrahám és Lót jól éltek új hazájukban. Csak az volt a kár, hogy nem maradhattak egymás közelében.
Mert Ábrahámnak igen sok nyája volt, Lótnak szintén: birkái, tehenei, szamarai és tevéi. És a nyájak mindig nagyobbak, népesebbek lettek. Mert minden esztendőben lettek kisbárányok, új kisborjúk és mindenféle kisállatok.
Évek múlva annyi volt az állatuk, hogy már nem volt elég legelni való fű egy helyen. És akkor Lót pásztorai összevesztek Ábrahám pásztoraival.
„Menjetek innét, a fű a mi birkáinknak kell!" – mondták emezek.
„Dehogy megyünk! Menjetek ti innét, mi itt maradunk!" – mondták amazok. És egyre mérgesebben veszekedtek. Minden nap újra összevesztek.
Ábrahám erre így gondolkodott: „Ez így tovább nem mehet. Ennek nem szabad így lennie. Az Úristen biztosan nem jó szemmel nézi, ha folyton veszekszenek!"
Akkor fölment unokaöccsével, Lót-

tal egy magas hegyre. Onnét messzire el lehetett látni. És ott fönt a hegytetőn azt mondta: „Nézd Lót, nem jól van az, hogy pásztoraink folyton veszekszenek. Igy nem maradhatunk egymás mellett. Válassz magadnak új lakóhelyet. Ha te mész jobbra, én megyek balra. Ha te mész balra, én megyek jobbra.
Lót körülnézett s meglátott egy csodaszép helyet, majdnem olyan szép volt, mint a Paradicsom.
Fölcsillant a szeme, amint megpillantotta. Rengeteg zöld fű borította. Ott még sokkal több állatja lehetne. Ott Lót még jobban meggazdagodhatna! Ott látott két várost is: Szodomát és Gomorrát. Ebben a két városban egészen gonosz emberek laktak. Istentelenek voltak. De Lótot az nem zavarta. Fő hogy még jobban meggazdagodjék. Igy hát Lót ezt a szép helyet választotta és elköltözött Szodoma városába. Az ország legjobbik részét választotta ki magának.
Az Úristen azonban ezt mondta: „Ne szomorkodjál Ábrahám! Ugyis a te fiaidnak fogom adni az egész országot. Tudod-e, hányan lesznek utódaid? Mekkora lesz a nép, amelyik itt fog lakni? Ahány homokszem van a földön, annyian lesznek. Az mind a te néped lesz!"
Erre Ábrahám igen-nagyon megörült, mert hitt az Úristennek.

Telt-múlt sok-sok esztendő, de Ábrahámnak és Sárának még mindég nem volt gyermekük.
Ugyancsak sokáig kellett várniuk! Sára azt mondta: „Már nem is lesz

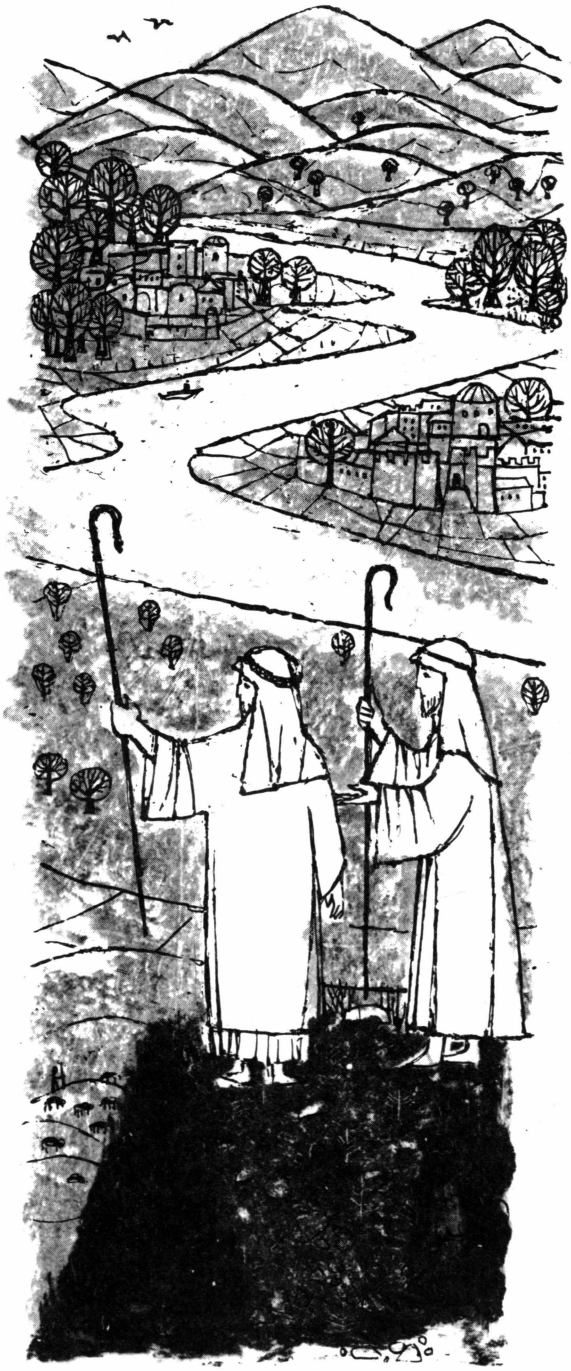

abból semmi, hiszen mindketten ugyancsak megöregedtünk." És nagyon szomorú lett.
De Ábrahám csak azt hajtogatta: „De bizony biztosan lesz, hiszen az Úristen mondta!"
De azért Ábrahám is csak szomorkodott ám, merthogy olyan sokáig kell várnia. Folyton ez járt a fejében, és e miatt sokszor még éjszaka sem tudott aludni.
Egyik éjszaka aztán jött az Úristen, hogy beszéljen Ábrahámmal. Azt mondta neki: „Ne szomorkodjál Ábrahám! Én mindig gondoskodom rólad!"
Ábrahám fölsóhajtott: „Uram, még mindig nincs gyermekünk!"
Erre az Úristen kivezette Ábrahámot és így szólt: „Nézz csak föl az égre! Látod azt a sok csillagot? Számold meg őket, ha tudod."
Ábrahám azonban nem tudta megszámolni. Annyi sok volt!
Az Úr így szólt: „Odanézz Ábrahám. Ahány csillag van odafönt az égen, annyi utódot adok neked. Ilyen sokaság lesz a te néped amelyik itt fog lakni. És arról a népről gondoskodni fogok, az a nép Isten népe legyen."
Ábrahám erre újra egészen boldog volt, mert hitt az Úristennek.
Most már nyugodtan várt tovább. És ha el-elkeseredett, mert olyan sokáig még mindig nem történt semmi, csak fölnézett a csillagos égre és azt mondta magában: „Meglesz, úgy ahogy az Úristen mondta!" Majd csak lesz gyermekem.
És ha majd gyermekem megnő, őneki is lesznek gyermekei. És azoknak is lesznek gyermekeik. Mint égen a csillag, annyian lesznek!
És egyszer majd nagysokára elérkezik az a nap is, amikor megszületik a Megváltó, a megígért Messiás.
Erre a napra vágyott Ábrahám leginkább.

ÁBRAHÁM ÉS LÓT

Ábrahám és Lót most már nem laktak együtt. Ábrahám sátorban lakott Kánaán földjén. Lótnak meg szép háza volt Szodoma városában.
Történt egyszer, hogy mind a ketten üzenetet kaptak az Úristentől. Ábrahám megörült az ő üzenetének, de Lótra bajt hozott az övé. Forrón sütött a nap. Ábrahám sátora egy fa árnyékában állt. Ott jó hűvös volt.
Egyszercsak valahonnan három vándor érkezik szép fehér ruhában. Ábrahám nem ismerte őket, mégis rögtön fölkelt és elébük sietett. Barátságosan megszólította őket: „Térjetek be egy kicsit hozzám. Pihenjetek egyet, aztán egyetekigyatok valamit."
Magával vitte őket egy szép árnyékos helyre. Vizet hozott nekik elő, meg kalácsot és egy finom szelet húst. Igy gondoskodott vendégeiről, pedig még nem tudta, hogy kicsodák. Azt gondolta, valami előkelő úr a két szolgájával. Pedig maga az Úristen volt az két angyalával.
Egyszercsak megkérdezi tőle az Úristen: „Hol van feleséged Sára?"
Ábrahám odamutat: „Odabent a sátorban!"
Erre az Úristen: „No jó. Egy év



múlva ilyenkor újra eljövök hozzád, és akkor Sárának kisfia lesz."

Jaj de megörült ennek Ábrahám! Mert most már tudta, ki az, aki vele szemben ott ül. Maga az Úristen! Milyen nagyszerű, hogy az Úristen maga jön el két angyallal, hogy ezt az örömhírt neki meghozza!

Sára azonban még nem jött rá, hogy az Úristen az, akit ott beszélni hallott. Jól megértette minden szavát, ott hallgatózott a háta mögött a sátorban. És már régen nem hitte, hogy neki még valaha gyereke legyen. Olyan öreg volt már! Elnevette magát. Kinevette az Úristent. De ugyancsak megijedt amikor egyszercsak hallja az Úr hangját: „Miért nevet Sára? Talán van, ami lehetetlen az Úristennek? "

Sára megijedt. Azt hitte, meg fogja őt büntetni az Isten.

S azt hazudta: „Nem nevettem!" Az Isten azonban mindent tud és sohasem téved. Igy szólt: „Sára, ne hazudjál! Persze hogy nevettél! Mégis megtörténik, amit mondtam."

Akkor ők hárman fölkeltek és tovább indultak. Ábrahám elkísérte őket egy darabon.

Fölérkeztek egy dombra. Onnan messziről látszott a két város: Szodoma és Gomorra.

Az Úristen így szólt: „Ábrahám, neked megmondom, mire készülök, mert te az én barátom vagy. Lemegyek most Szodomába és Gomorrába és meggyőződöm arról, csakugyan olyan gonoszok és istentelenek-e a lakói. Ha meg nem javulnak, bizony megbüntetem őket. Elpusztítom a két gonosz várost."

Szörnyen megijedt erre Ábrahám. El akarja pusztítani az Úr a két várost? ! Igaz, hogy megérdemelték.

De Lót is ott lakott Szodomában, és Lót nem érdemelte meg a büntetést. Lót szerette az Istent, és talán mások is voltak még a két városban rajtuk kívül, akik szerették az Istent.

Ábrahám leborult az Úr előtt és tisztelettel megkérdezte: „Uramisten, talán vannak Szodomában, akik szeretnek téged, talán ötvenen is."

Az Úr így felelt: „Ha csak ötvenet találok, akik engem szeretnek, megbocsátok a városnak."

Jaj, de hátha nem lesznek ötvenen? Ábrahám folytatta: „Uram, és ha nem lesz kerek ötven, csak negyvenöt? "

„Akkor sem pusztítom el a várost" – felelte az Úr.

„De hátha csak negyvenen lesznek? " – kérdezte tovább Ábrahám.

„Akkor sem büntetem meg a várost!"

„És ha csak harmincan vannak, Uram? "

„Akkor sem!" – szólt az Úr.

Ábrahám meg csak folytatta:

„Uram, ne haragudj kérlek, de hátha csak huszan szeretnek téged ott? "

Az Úr felelt: „Ha csak huszat találok köztük, akkor sem büntetem meg a várost."

Most már Ábrahám nem-igen merte folytatni. De tudta, milyen jó az Úristen. Igyhát mégegyszer megpróbálta. Félő tisztelettel kérdezte:

„Uram, mi lesz, ha csak tizen szeretnek téged az egész városban? "

Az Úristen utolsó szava ez volt: „Ha Szodomában csak tíz Istent szerető embert találok, nem büntetem meg a várost annak a tíznek a kedvéért."

És mire Ábrahám fölnézett, egyedül volt. Messze távolban látta a két angyalt, amint Szodoma felé tartanak.

Ábrahám visszafordult. Csöndesen és szomorúan tartott hazafelé. Csak a szodomaiakon járt az esze.

Amikor aztán hazaért és meglátta feleségét, rögtön fölvidult. Mind a ketten tudták, hogy a régvárt gyerek nemsokára megérkezik. Együtt akarták várni.

Lót pedig nem jó hírt kapott. Az a két angyal vitte meg neki, aki Ábrahámnál is járt.

Esteledett, amikor az angyalok Szodomához érkeztek.

Fal vette körül a várost. Körös körül. A falon kapu volt. Ezen keresztül lehetett bejutni a városba. A kapuban emberek üldögéltek. Közöttük ült Lót is.

Látta a két idegent jönni. Lót nem tudta kicsodák, de azt gondolta: „Nekem kell ezeket gondjaimba vennem, különben a gonosz szodomaiak még valami bajt csinálnak nekik."

Ezért hát elhívta a két idegent magához. Megvendégelte őket és így szólt: „Maradjatok nálam ma éjszakára."

A háza előtt azonban nagy lárma lett. Nagy kiabálással dörömböltek háza kapuján:

„Lót, hol van a két idegen? Nyisd ki az ajtót, add ki nekünk őket. Mi majd ellátjuk a baját ennek a két idegennek!"
Ott tolongtak Szodoma férfiai. Körülállták a házat, hogy senki ki ne szökhessék. Olyan gonoszak voltak, hogy gonoszul el akartak bánni minden idegennel, aki városukba tévedt.
Lót nem ijedt meg tőlük. Kiállt a háza ajtaja elé, szembe fordult a gonosz tömeggel: „Ne bántsátok őket, hiszen ők sem bántottak titeket."
Hiába minden. Még mérgesebben kiabálták: „Talán bizony te akarsz nekünk parancsolni? ! Gyere ide, ha mersz! Majd meglátod, mi lesz veled!"
Lótot már majdnem elkapták. Az angyalok hirtelen berántották őt az ajtón, a kaput bezárták. És akkor csoda történt.
A gonosz szodomabeliek be akarták törni az ajtót. Keresték, keresték, de nem találták az ajtót. Minthacsak megvakultak volna. Néztek mindenfelé, de Lót házának ajtaját nem találták. Az Isten gondoskodott róla, hogy meg ne találják.
Végül is beleúntak a keresgélésbe és mérgesen hazamentek.
Akkor aztán elmondták az angyalok, miért is jöttek ők. Isten büntetését hozták a városra. Azért jöttek, hogy elpusztítsák a várost, hogy a sok gonosz lakója mind ott pusztuljon.
Ez bizony rossz hír volt!
Az angyalok hozzátették: „Neked azonban nem kell velük pusztulnod. Szaladj el feleségeddel és két lányoddal együtt."
Lót alig tudta ezt elhinni. El kell futnia? És mi lesz a házával? Az is el fog pusztulni? És a birkái, meg tehenei és minden állatja? Azt mind itt kell hagynia? Úgy megdolgozott értük! Úgy szeretett volna gazdag lenni, és most mindenét elveszítse? És ezután majd szegény legyen?
Lót egészen meg volt zavarodva. Nem indult. Szerette a házát, és minden vagyonát.
És kint már világosodott. Az éjszaka elmúlt, a büntetés napja fölvirradt. Az angyalok sürgették: „Gyere, siess, különben neked is pusztulnod kell!"
De Lót csak ülve maradt. Úgy tett, mint aki nem hallja.
Erre az angyalok kézenfogták Lótot, meg a feleségét, meg a két lányát, és maguk után húzták őket. Ki az ajtón, végig az utcákon, ki a városkapun, ki a szabadba.
Ott aztán rájuk parancsoltak: „Most aztán szaladjatok, meg se álljatok, vissza se nézzetek, különben meghaltok!"
Erre végre szaladni kezdtek ők négyen. Mögöttük már rengett a föld. Szodoma elpusztult. Tűz hullott az égből. A házak meggyulladtak, és az egész égő város úgy összekavarodott, mint mikor egy doboz játékkockát kiszórsz a földre. A föld megnyílt, és a város lesüllyedt a mélybe. Helyén nagy víz keletkezett, nagy sós tenger.
Minden gonosz ember meghalt. Isten megbüntette őket bűneikért.



Lótot azonban Isten megmentette. A két lányát is.
De a feleségét...
Isten őt is meg akarta menteni, de ő csak a házára gondolt, meg a pénzére.
Nem tudott tőle elszakadni. Megállt és visszanézett. De rettenetesen megbűnhődött.
Azon nyomban szörnyethalt. Lót engedetlen felesége.

Aznap reggel Ábrahám korán kelt. Fölment arra a magaslatra, ahonnét Szodomára látni.
Nagy füstfelhő borította a vidéket, és Szodoma nem látszott többé. Ebből tudta meg Ábrahám, hogy még tízen sem voltak a városban, akik az Istent szerették volna.

Lót a két lányával valahol a hegyekben húzódott meg. Valami sötét

barlangban egészen szegény emberként élt.
Annyira szeretett volna gazdag lenni. Úgy szerette a pénzét, meg a házát, meg az állatait. És most mindene elveszett.
De azért az Istent is szerette, Őt pedig nem veszítette el.
Az Úristen megmaradt, és továbbra is Lót barátja akart maradni.
Ha pedig az Úristen a barátod, akkor nem vagy szegény.

HÁGÁR ÉS IZMAEL

Ábrahám és Sára oly szép hírt kaptak. Emlékszel még rá? Hogy nem telik el egy esztendő, és gyermeket kapnak. Ezt a hírt maga az Úristen vitte meg nekik.
Aztán úgy is lett?
Persze! Amit az Úristen megígér, az mindig megtörténik.
Nem telt el egy esztendő és megszületett az a kisfiú, akire oly régóta vártak. Izsáknak nevezték. Milyen boldog volt a két öreg! És milyen hálás! Ez volt hát az a gyerek, akit az Isten megígért, ennek kellett nagy néppé szaporodnia.
Most már nem volt olyan csönd a sátorban. Volt úgy, hogy sírt a gyerek. Éhes volt. Sára inni adott neki.
Volt úgy, hogy örömében kacagott. Akkor meg Ábrahám játszott vele.
A kis Izsák egészségesen fejlődött. Először mászkálni tanult a sátorban köröskörül. Aztán szaladgálni is megtanult meg beszélni is. Fogacskái is kinőttek, és mgetanult kenyeret meg húst enni, mint a felnőttek. Igy hát már nem szorult rá édesanyja tejére.
Egyszer aztán ünnepet ültek, mert Izsákból nagy fiú lett.
Azon az ünnepen azonban valami csúnyaság történt. De nem Izsák volt a hibás, hanem egy másik fiú: Izmael.
Izmael is Ábrahámnál lakott, meg az ő édesanyja is. Hágárnak hívták. Szolgáló volt Ábrahámnál és Sáránál.
Izmael sokkal nagyobb volt, mint Izsák, de bizony nem szerette a kicsit. Nagy féltékenyen így gondolkozott: „Bár sohasem született volna meg Izsák! Mert ha felnő, ő lesz itt az úr. Ő fog majdnem mindent kapni, én meg alig valamit, merthát ő az Isten-megígérte gyerek!"
És a nagy Izmael gyötörte a kicsit. Kinevette és kigúnyolta.
Sára azonban meglátta.
Ábrahámhoz fordult: „Küldd el ezt a nagy gyereket, meg az édesanyját is. Ne maradjon Izsák körül, mert mindig parancsolgat neki és nagyon csúnyán viselkedik vele."
Ábrahám azonban nem akarta, mert azért szerette Izmaelt, meg Hágárt is.
Igy hát azt mondta Ábrahám: „Elküldjem? Nem, azt nem teszem!"
De az Úristen szólt hozzá: „De igen, Ábrahám, Sárának igaza van. Izmael ne maradjon itt. Küldd csak el nyugodtan. Én majd gondoskodom róla."

Hát igen, Ábrahámnak most már meg kellett tennie, bármennyire is fájt neki. Az Úristen mondta.
Izmael és Hágár elment. Kaptak az útra kenyeret, meg egy korsó vizet. Igy hát együtt világgá mentek. Anya és fia.
És Ábrahám sátora ajtajából szomorú szívvel nézett utánuk.
Hágárnak és Izmaelnek igen messzire kellett menniük. Mert nagyon messze lakott Hágár, mielőtt Ábrahámhoz szegődött volna. Oda akartak visszamenni.
De Hágár nem figyelt jól az útra, merthisz bánatában annyi minden járt az eszében. Igy hát eltévedt a sivatagban. Nem volt ott semmi, csak homok, meg homok, meg homok. És a nap forrón tűzött a fejükre. És a homok égette a talpukat. És sehol egy fa, sehol semmi árnyék.
Hágár és Izmael meg csak ide-oda bolyongtak. Meg-megálltak, ittak a korsójukból egy kortyot, mert rettenetes hőség volt.
Akkor aztán megint tovább vánszorogtak. Szomorúak voltak, mert már nem volt, ahol fejüket lehajthatták volna. Se házuk, se ágyuk. Senkijük sem volt, aki gondjukat viselte volna. Senki?
Hát az Úristen?



De Őrá egyikük sem gondolt.
„Édesanyám, nagyon szomjas vagyok!"
Izmael erre újabb kis korty vizet kapott. De alig volt már vizük. Korsójuk majdnem üres volt már.
Izmael a hőségtől úgy elfáradt. Alig bírta vonszolni magát.
„Édesanyám, nagyon szomjas vagyok!"
Hágár odaadta neki a korsót. Ivott volna, de már nem volt a korsóban egyetlen csöpp se.
„Édesanyám, nincs már benne semmi!"
Megijedt erre Hágár. Körülnézett, hol találhatna vizet. De sehol semmi. Kút sehol, de még kis mélyedés sem, ahol esetleg lehetne vizet keresni. És sehol senki. Senkitől sem lehet vizet kérni. Mindenütt csak homok, száraz, forró homok.
Izmael rettenetesen szomjas volt. Majdnem elájult szomjúságában és fáradtságában. Még egy darabig vonszolta magát a forró homokon, aztán egyszercsak összeesett. Nem bírta tovább. Ott feküdt a homokon.
Hágár nem tudott rajta segíteni. Karjába vette és egy kicsit tovább vitte. Csenevész kis bokrot látott. Annak az árnyékába fektette. Semmi mást nem tudott érte tenni. És Izmael ott feküdt. Halotthalványan. Csukott szemmel, egyre gyöngébben lélegzett.
Hágár már rá sem mert nézni. Nem bírta nézni, hogy az ő fia itt így haldoklik. Kicsit odébb futott, leült a homokba és sírt.
„Ó édes drága gyermekem! Meghalsz a szomjúságtól és édesanyád nem tud rajtad segíteni!"
És keservesen sírt.
Könnyei arcán végigfolytak és lepereg tek a száraz forró homokba. Egyszerre fölfigyelt. Valamit hallott. Körülnézett, de nem látott senkit. Pedig mégis egy hang szólt hozzá: „Hágár, mi bajod? Ne félj, én meghallgattam a fiadat. Kelj föl, menj oda hozzá, én gondoskodom róla."
Ezt a hangot Hágár már ismerte! Ez az Úristen hangja volt! Ó, akkor jóra fordul minden! Könnyeit letörölte és odaszaladt a fiához. És lám, egy forrást pillantott meg. Mély lyuk volt a földben, és abban szép tiszta víz! Odafutott a korsójával. Telemerítette ezzel a pompás hűvös vízzel. Aztán gyorsan vissza Izmaelhez. Fölemelte a fejét és a szájához tette a korsó száját!
Hű, hogy ivott Izmael! Szemét kinyitotta, arca újra színt kapott. Kis idő múlva már föl is tudott kelni és tovább bírt menni. Aztán teli korsóval tovább indultak.
Most már nem szomorkodtak.
Volt még valaki, aki róluk gondoskodjék!
Ábrahám-papa már nem volt többé velük, de a mennyei Atya mindég velük maradt. Ő mutatta meg Hágárnak az utat is abba a távoli országba. Aztán ott telepedtek meg. Izmael ott szép szál, erős emberré nőtt.
Nyíllal és íjjal jól tudott bánni. Naponta kijárt a pusztába vadászni. És egész életében tudta, hogy az Isten gondoskodik róla.

ISTENT MINDENNÉL JOBBAN SZERETNI

Izsák nagy fiúvá cseperedett. És minél jobban nőtt, Ábrahám annál jobban szerette őt.
Isten ezt a fiút ajándékozta neki. Ábrahám az Istent is nagyon szerette. De kit szeretett Ábrahám jobban? Istent-e, vagy a fiát?
Istennek gyakran vitt áldozatot. Olyankor mindig valamit adott ajándékba az Istennek. Mindent oda akart neki adni, amije csak van. Mindent?
Még a fiát is?
Odaadná az Istennek a fiát?
Az Úristen egyszer ezt gondolta: „Megpróbálom, kit szeret jobban Ábrahám? Engem vagy a fiát? Vajon engem mindennél jobban szeret? "
És az Úristen egy éjszaka megszólította: „Ábrahám!"
Ábrahám rögtön fölébredt: „Itt vagyok!"
Aztán ezt hallotta az Úrtól: „Ábrahám, add nekem a fiadat. Áldozd föl őt nekem a Mória hegyén."
Megijedt ám erre Ábrahám! Hát nem tarthatja meg egyetlen kedves fiát? ! A fiát, akit az Úristen adott neki ajándékba? Vissza kell most őt adnia? De hiszen azt is mondta az Isten, hogy Izsák ezen a földön fog lakni, és nagy nép fog tőle származni! Ábrahám ezt sehogy se értette. Alig bírta elhinni. Pedig az Isten pontosan így mondta, akkor pedig szót kell fogadnia. Ábrahám kiáltani szeretett volna fájdalmában. Nem tudott elaludni.
Ezt forgatta a fejében:
Megtegyem? Ne tegyem? Nagyon elszomorodott.
Ha megteszi, elveszíti gyermekét. Ha nem teszi, elveszíti Isten barátságát.
Mit tegyen?
Ábrahám nem tudta eldönteni.
Dehogynem! Persze hogy nem lehet másképp.
Ha valamit mond az Isten, az mindig jó. És akkor szót kell fogadni még akkor is, ha nem értem. Akkor is, ha fáj.
Ezt hitte Ábrahám. És ez a hite szófogadóvá tette.
Igy gondolta: „Nem tudom, miért kívánja ezt az Isten. De megteszem, mert Ő mondta, és Isten arról is tud gondoskodni, hogy minden jóra forduljon."
Másnap reggel jó korán kelt Ábrahám. Két szolgáját felköltötte és előkészített egy szamarat. Aztán bement a sátorba. Izsákot álmából fölébresztette.
„Kelj föl fiam, elmegyünk kirándulni."
Izsák szeretett kirándulni. És ez most milyen szép nagy kirándulás volt!
Három nap múlva értek célhoz. Izsák életében ennél pompásabb kiránduláson még sohasem volt.
Bezzeg Ábrahámnak nem volt valami gyönyörűség. Soha édesapa ilyen nehéz kirándulásra nem ment.
Végre elérkeztek a Mória hegyhez. Ábrahám ott így szólt a szolgákhoz:
„Ti maradjatok itt lent a szamárral. Én Izsákkal fölmegyek. És ha ott

az Istennek az áldozatot elégettük, akkor majd visszajövünk."
Akkor majd visszajövünk!
Igen, ezt mondta Ábrahám.
És úgy is gondolta. Erősen hitte, hogy Isten majd mindent jóra fordít.
Izsák vitte a vállán a tűzre való fát. Ábrahám vitte egy köcsögben a parazsat. Igy indultak el kettesben fölfelé.
Egyszercsak Izsák megáll.
„Édesapám!" – mondta.
„No mi az fiam?" – kérdezte.
„Édesapám, nálad van a tűz, nálam van a fa, de hol van a föláldozni való bárány?"
Ábrahám erre: „Áldozati bárányról majd Isten gondoskodik, fiam."
És csak mentek tovább fölfelé. Meg is érkeztek a hegy tetejére.
Ott Ábrahám kövekből oltárt rakott össze.
Aztán föltette rá a fát.
Igen, és most végre meg kellett mondania. Elmondta Izsáknak, hogy most bizony ő lesz az áldozati bárány.
Aztán föltette Izsákot a farakásra. Már megmarkolta a kést is, hogy leölje fiát.
Akkor az Úr szava hallatszott: „Ábrahám, Ábrahám!"
Ennyi elég volt. Az Úristen meggyőződött róla, hogy Ábrahám mindenét odaadná neki.
Ábrahám felelte:
„Itt vagyok!"
És az Úr:
„Állj meg Ábrahám, ne bántsd a fiadat. Most már tudom, hogy te engem mindennél jobban szeretsz, és hogy akár a fiadat is nekem adod."
Hogy megörült erre Ábrahám! Gyorsan kibontotta a kötelet amivel Izsákot lekötötte. Izsák leugrott a farakásról. Ábrahám boldogan átölelte.
És akkor hallott valami zörgést a háta mögött. Ahogy körülnézett, egy bárányt látott a bokrok közé beakadva. Erről gondoskodott az Isten.
Ábrahám a bárányt tette most föl a farakásra és azt áldozta föl az Úristennek. Soha életében nem volt még olyan boldog!

Aztán együtt újra hazamentek.
Isten mindent jóra fordított. Ábrahámnak megmaradt a fia.
És Isten is barátja maradt. Ó, az Isten még sohasem volt neki ilyen jó barátja!
És Izsák most mégis nagy nemzetség atyjává lesz.

Később aztán, sok-sok idő múlva, amikor Ábrahám már réges-régen meghalt...
Akkor is volt egyszer egy atya, aki a fiát föláldozta. De akkor senki sem kiáltott rá: „Megállj, ne tovább!" Ott a fia igazán áldozati bárány lett.
Tudod-e ki volt az az Atya?
Maga az Úristen volt.
Ő annyira szeret minket, hogy mi-



értünk egyetlen Fiát is odaadta. És tudod-e ki volt az a Fia?
Jézus, az Üdvözítő, aki azért halt meg a keresztfán, hogy helyettünk a büntetést magára vegye. A mi bűneinkért ő volt az áldozati bárány.

JÁKOB ÉS ÉZSAU

Ábrahám meghalt. Sára is meghalt. Nagyon öregek voltak már. Az Úristen magához vette őket.
Izsák pedig fölnőtt. Atyjának Ábrahámnak sátrában lakott és ő lett minden vagyonának ura.
De nem lakott egyedül.
Felesége is vele lakott. Rebekka. Volt két gyerekük: Ézsau és Jákob.
Ézsau és Jákob egy napon születtek. Majdnem egyidősek voltak.
Ézsau valami kevéssel volt idősebb. Ikrek voltak, de nem hasonlítottak egymásra.
Ézsau csupa szőr volt. Mintha valami szőrruhába bújt volna. Jákob bőre sima fehér volt.
Ézsau hangos, vad fickó volt, nehezen bírta ki otthon. Erdőn-mezőn szaladgált, szarvasokra és mindenféle vadra vadászott.
Jákob sokkal nyugodtabb és csinosabb volt. Inkább édesanyja mellett maradt a sátorban, vagy birkákat legeltetett. Sokszor leült csöndben és gondolkozott. Sokat gondolt az Úristenre is.

Jákob szerette az Úristent és szeretett volna az Ő kedves gyermeke lenni.
Ézsau nem sokat törődött az Úristennel.
Izsák mégis Ézsaut szerette jobban, mert sok jó húst hozott haza az erdőből, aztán olyan finoman tudta megsütni az apjának!
Rebekka viszont Jákobot szerette jobban, mert az szívesen volt vele a sátorban, és olyan okosan lehetett vele beszélni!
Jákob volt a mama kedvence.
Ézsau meg a papa kedvence.
De melyikük lesz az Isten kedvence? !
És melyikük fog majd Izsák sátorában lakni, melyikük lesz mindennek ura? Melyikük fogja a nagy atyai áldást kapni, melyikük lesz az örökös? Ézsau vagy Jákob?
Izsák és Rebekka jól tudták. Az Isten megmondta nekik, hogy Jákob legyen az. Rebekka persze örült neki, mert Jákob az ő kedvence volt.
Izsáknak azonban nem tetszett a dolog. Saját feje szerint akart cselekedni. E miatt Rebekka gyakran nyugtalankodott. Sokszor gondolta: „Isten megígérte, hogy Jákob lesz az örökös! Csak talán nem felejtette el? !" Nem gondolt arra, hogy Isten soha semmit el nem felejt. Jákob is sokszor nyugtalankodott. Azon tünődött: „Milyen kár, hogy Ézsau az idősebbik. Bár én volnék az idősebb!"

Történt egyszer, hogy Jákob a sátor előtt éppen főzött valamit a tűzön. Valami barna levest, lencseleves lehetett. Egy egész fazékkal. Az illatát messziről lehetett érezni.
Éppen akkor jött haza Ézsau. Árkon-bokron túlról. Belefáradt és megéhezett, de nagyon.
Orrát megcsapta a lencseleves remek illata. Fölcsillant a szeme.
„Add ide, hadd egyem ebből a finom ételből!" – rontott Jákobra.
De Jákob nagy ravaszul azt mondta: „Odaadom neked szívesen az egészet, de akkor én legyek az idősebbik, és én kapjam meg édesapánktól az elsőszülött-áldást."
Ézsau kacagva felelte: „Én miattam viheted! Mit törődöm az áldással? !"
Erre Ézsau megkapta a lencselevest. Kenyeret is kapott hozzá. Jákob nagyon jó volt bátyjához. De nem volt szép dolog, amit Jákob művelt.

Múltak az évek.
Izsák megöregedett. Szeme meghomályosodott. Végül már nem látott semmit. Egészen megvakult.
És meg is gyöngült. Naphosszat csak feküdt a sátorában. Arra gondolt: „Nemsokára meghalok. Ki lakjék akkor majd a sátramban, és ki legyen mindenek ura? Legyen Ézsau! Ne Jákob. Persze hogy Ézsau legyen az örökös."
És akkor egyszer Izsák magához hívta Ézsaut: „Eredj ki fiam az erdőre, lőjj nekem valami vadat, öld le és süsd meg nekem úgy, ahogy tudod hogy szeretem. Aztán ha azt megettem, rád adom az atyai áldásomat."
Ézsaunak most meg kellett volna mondania: „Nem így apám! Jákob-



nak jár az áldás. Odaígértem neki."
Ézsau azonban azt gondolta magában: „Ugyan törődöm is én azzal, mit ígértem! Én akarom az áldást, akkor én leszek az örökös."
És kiment az erdőre, hogy lőjön valami vadat.

Édesanyja Rebekka azonban mindent hallott és gyorsan előkerítette Jákobot. Nem csodálom, hogy nyugtalankodott.
Azzal kezdte: „Nagyon ravaszaknak kell most lennünk, különben nem te kapod az atyai nagy áldást. Szaladj ki gyorsan a nyájhoz és hozzál nekem két kiskecskét. Azt majd megsütöm úgy, ahogy tudom hogy ő szereti, aztán vidd be édesapádnak. Aztán tégy úgy, mintha te volnál Ézsau. Édesapád vak, úgysem veszi észre."
Jákob aggodalmaskodott:
„De ha megtapogat, megérezheti, hogy én vagyok, hiszen Ézsaunak a keze is olyan szőrös, az enyém meg sima!"
Erre is kitalált édesanyja valamit. „Eredj csak, és tedd, amit mondtam." Jákob úgy is tett. Két kiskecskét levágott, édesanyja megsütötte. Aztán felöltöztette Jákobot Ézsau ruhájába, érezni lehetett rajta a mezei füvek illatát. A megnyúzott kiskecskék szőrös bőrét pedig ráhúzta Jákob két kezére és nyakára. Igy ment be Jákob édesapjához a sátorba.
Megszólította: „Édesapám!"
„Ki vagy te fiam? " – kérdezte az apja. „Én vagyok Ézsau, az idősebbik fiad – hazudta Jákob –, megjöttem az erdőről. Ülj föl kérlek és egyél jó étvággyal a pecsenyéből, aztán add rám áldásodat."
Izsák azonban gyanakodott:
„Csakugyan te vagy Ézsau fiam? A hangod valahogy más. Gyere csak közelebb, hadd tapintsalak meg, igazán Ézsau vagy-e."
Jákob erre odament édesapja fekvőhelyéhez. És az apja megtapogatta a kezét. Csakugyan szőrös! De a hangja?
„A hang ugyan Jákob hangja, de a kéz Ézsau keze" – mondta. De azért mégegyszer megkérdezte:
„Igazán te vagy Ézsau? "
„Igen, én vagyok" – hazudta má-

sodszor is. A pecsenye ott gőzölgött az ágy szélén, oly finom illata volt! Izsák evett belőle. Jákob bort is hozott hozzá, és Izsák ivott abból is.
Aztán azt mondta: „Csókolj meg fiam!"
Jákob megcsókolta. De ez a csók megint csak hazugság volt. Izsák ahogy megérezte Ézsau ruháin a mezei füvek illatát, most már egészen biztos volt, hogy mégiscsak Ézsau az, aki ágya előtt térdel. Kinyújtotta kezét, fia fejére tette. És megáldotta őt. Meghagyta, hogy majd ő legyen itt mindennek ura, meg azt is, hogy az Istennek mindig barátja legyen.
Jákob nem mert fölnézni. Érezte, milyen gonoszságot művel. Becsapja az édesapját, de mégis megkapja az atyai áldást, mert Isten megígérte. Amit pedig az Isten megígér, azt meg is tartja mindig.
Nem sokára rá megjött Ézsau. Vállán hozott egy vadat, nekiállt, megsütötte. Aztán bevitte apjának a sátorba. Nagy vidáman kiáltotta: „Megjöttem, édesapám!"
Izsák megijedt. Hirtelen megértette, hogy becsapták.
Amikor Ézsau ezt meghallotta, fölordított dühében: „Majd elkapom én Jákobnak a nyakát! Várjatok csak, ha majd édesapám nem lesz többé, agyonütöm a csalót!"
Rebekka ezt is meghallotta. Sutytyomban magához hívatta Jákobot: „El kell innét tünnöd, fiam. Szökj el idegen országba. Menj nagybátyádhoz, az jó messze van. De azonnal indulj! Egy idő múlva, ha majd Ézsaunak elpárolgott a haragja, akkor majd hazajöhetsz. Majd üzenek akkor érted."
Fele sem volt tréfa. Jákob elszökött, messzi világgá. Ézsau nyomát veszítette. Most hát szegény menekült lett belőle. Ezt kapta csalásáért! És Rebekka elveszítette kedvencét. Ezt kapta ő hamis tanácsáért.
Izsák pedig szomorúan feküdt az ágyán.
Ézsau meg haraggal a szívében futkosott.
Oly boldogok lehettek volna ők négyen! Most egyikük sem volt boldog.
Mert mind a négyen rosszat tettek. A rossztól te is boldogtalan leszel.

VILÁGGÁ!

Jákob világgá ment. Futott, szaladt, hogy minél messzebb kerüljön. Pedig de szívesen otthon maradt volna! Borzasztó volt hazulról olyan távol lenni! Ha meg nem megy, akkor Ézsau agyonüti. Ez lett a ravasz csalás vége. Olyan szépen megmaradhatott volna édesanyja mellett. Most egészen egyedül kellett a világban kóborolnia.
Hosszú út vezetett az idegen országba, Jákob nagybátyjához. És ő olyan egyedül volt! Elszomorodott és megbánta, hogy öreg vak édesapját így becsapta.
Úgy gondolta: „No most aztán már a világon senki sem törődik velem.

Bizonyára az Isten sem akar rólam tudni, ilyen gonosztett után."
A legjobban az fájt neki az egészben, hogy most már az Isten sem néz rá jó szemmel, és talán sohasem lesz többé barátja.

Beesteledett. A nap lenyugodott, sötétedett. Sehol egy ház, ahová bemehessen éjszakára. Kint kellett aludnia szabad ég alatt. Lefeküdt a földre, feje alá követ tett párnának.
Igy feküdt ott a sötétben.
Fölnézett a csillagos égre, de az ég is egész sötét volt. És messze van az Isten is. Biztosan nem akar a gonosz Jákobra nézni, a csalóra...
Jákob így gondolkozott: Bárcsak jó volna hozzám az Isten! Úgy szeretnék az ő barátja lenni! Jaj de bánom, hogy ilyen gonosz voltam! Ezzel aludt el.
Aznap éjjel ott kint csodaszépet álmodott.

Hosszú, magas létrát látott, teteje az égig ért. Angyalok járkáltak rajta föl-le. És ott fönt, ott állt maga az Úristen. Barátságosan nézett Jákobra és így szólt: „Én vagyok az Úr, Ábrahámnak és atyádnak Izsáknak Istene. Menj csak nyugodtan világgá. Én veled leszek és egészségesen haza vezérellek. Mégis barátom lehetsz még. És itt ezen a földön, ahol most alszol, itt fognak lakni gyermekeid."



Erre Jákob fölébredt. Reggel volt. Álmodta.
Pedig mégis valóság volt. Az Isten igazán mondta, hogy Jákobról gondoskodni fog.
Jákob megfogadta: „Ezt a helyet nem fogom elfelejteni soha!"
Fölállította azt a követ, amelyiket a feje alá tett párnának, aztán valami áldozatot szeretett volna adni. Meg akarta azzal mutatni az Istennek, mennyire köszöni, mennyire örül. De nem volt semmije, csak egy kis olaja.
Ráöntötte az olajat a kőre. Ez volt az ő áldozata. „Édes Istenem, köszönöm, hogy ilyen jó vagy hozzám. Mindég szeretni akarlak, és ha majd visszajövök, itt neked áldozatot mutatok be."
Aztán folytatta útját a széles nagy világba.
Most azonban már nem félt és nem aggódott.
Mert már nem volt egyedül.
Vele volt az Úristen, és gondoskodott róla. És Isten elvezérelte Jákobot jó egészségben a nagybátyjához.

JÁKOB VISSZATÉR

Jákob most a messzi idegen országban lakott. Szolga lett nagybátyjánál. Birkákat és teheneket legeltetett.
Sokáig szolgált nagybátyjánál. Becsületesen dolgozott, és sok birkát, és tehenet, meg mindenféle állatot kapott munkájáért.
Gazdag ember lett belőle.
Az Isten gondoskodott róla.
Feleségül is vette nagybátyjának egyik lányát, Liát. Később feleségül vette nagybátyjának másik lányát is, Rákelt. És Isten sok gyermekkel ajándékozta meg.
De vajon mindég idegenben kellett-e élnie?
Hiszen édesanyja azt mondta búcsúzóul: „Majd üzenek érted, ha visszajöhetsz. Ha Ézsau haragja már lecsillapodott."
Üzenet azonban csak nem érkezett édesanyjától.
Egyszer azonban így szólt az Úr: „Jákob, most menj vissza saját házádba. Menj csak nyugodtan, én veled leszek. Azután is mindég gondoskodom majd rólad."

Jákob akkor fölszedelőzködött. Útra kelt feleségeivel, gyermekeivel, szolgáival, szolgálóleányaival, birkáival, tevéivel, mindenféle állatával. Mindenét magával vitte, amije csak volt. A menet hosszúra nyúlva hömpölygött. Úgy, mint mikor Ábrahám annak idején Kánaánba jött, ugyanúgy ment most Jákob is oda.
Minden nélkül, egyedül menekült el Jákob sok évvel azelőtt.
És most sok emberrel és állattal jött vissza, és az mind az övé volt. Igy gondoskodott róla az Úristen.
Nagybátyja nem szívesen engedte útjára. Mindenképpen magánál akarta tartani. De az Úristen ráparancsolt: „Jaj neked, ha Jákobot nem engeded elmenni!"
Erre nagybátyja már nem merte útját állni.

Hosszú fáradságos út után Jákob végre közel ért oda, ahol régen atyjával és anyjával lakott. Minél közelebb értek, annál jobban elfogta a félelem Jákobot. Egyre élénkebben emlékezett vissza, hogy csalta meg édesapját, és mennyire megharagudott e miatt Ézsau, a bátyja. Agyon is akarta ütni. Ezért kellett elmenekülnie.

Vajon Ézsau is emlékszik még? Még mindég úgy haragszik rá, mint akkor?

Jákob remélte, hogy Ézsau az esetet elfelejtette annyi év után. Hiszen olyan erős és olyan hirtelen természetű volt. Ha Jákobnak vele szembe kellene szállnia, Ézsau biztosan erősebb volna!

Jákobnak jó ötlete támadt: „Tudom már, mit csinálok! Követeket küldök Ézsauhoz azzal az üzenettel, hogy szívesen kibékülnék vele, legyünk megint jóbarátok!"

Úgy is tett. Ézsaunak a követek ajándékot is vittek, sok szép állatot és mindenféle drágaságot.

De a követek azzal a hírrel jöttek vissza Jákobhoz: „Uram vigyázz, mert Ézsau jön ám! Valami négyszáz erős emberrel jön. Karddal jönnek, azzal oda lehet ám vágni! És lándzsával jönnek, azzal meg döfni lehet!"

Jákob nagyon megijedt. El sem tudott aludni aznap éjjel. Amíg körülötte mindenki aludt, ő még kint állt egymagában a sötétben, és azon tünődött: „Jaj mit csináljak? Most kapom meg Ézsautól a büntetésemet. Talán mindnyájunkat agyonüt!"

És akkor újra az Úristenre gondolt. Hiszen az Úristen megígérte, hogy gondoskodni fog róla!

Jákob fölfohászkodott: „Édes jó Istenem, most segíts meg! Hiszen megígérted! Úgy félek Ézsautól!"

És ahogy ezt imádkozta, egy angyal termett Jákob mellett. Egész éjjel vele maradt. Reggelre kelve Jákob félelme elmúlt.

Tudta, hogy Ézsau nem árthat neki, hiszen az Isten vele van!

Aznap megérkezett Ézsau.

Döngött a föld embereinek lépte alatt. Porfelhő szállt a nyomukban. A széles nagy kardokon megcsillant a napsugár. Iszonyú veszedelmesnek látszottak, de Jákob már csöppet sem félt. Nyugodtan elébe ment Ézsaunak.

És akkor...

Ézsau meg csak jött vele szembe. Mikor odaért hozzá, két erős karjával hirtelen átmarkolta Jákobot és... megölelte, megcsókolta. Már régen nem haragudott, örült, hogy öccsét újra láthatja.

Micsoda gyönyörű pillanat!

Az Úristen elcsitította a haragot Ézsau szívében.

És akkor a két testvér leült egymás mellé a sátorban. Olyan sok mesélni valójuk volt egymásnak! A gyerekek is eljöhettek, és Ézsau nagybácsit megcsókolhatták.

Gyönyörű nap volt!

Mikor aztán beesteledett, Ézsau tovább vonult. Jákob is útnak indult Kánaán földjére. Végre megint otthon volt.

Édesanyja Rebekka időközben meghalt. Édesapja Izsák még élt. És

szívből örült, hogy fia visszatért. És amikor aztán Izsák meghalt, Jákob lakott Izsák sátorában, és Isten barátja volt.

JÓZSEF

Tudod-e ki volt József?
Jákobnak egyik fia.
Sok testvére volt. Tíz bátyja és egy öccse. A kis öccsét Benjaminnak hívták. Jákob azt nagyon szerette, de valamennyiük közül József volt a kedvence.
El is kényeztette Józsefet. Csak ő kapott szép sokszínű ruhát, a többiek nem.
A kis Benjamin mindég otthon volt még az apjával. József is legtöbbnyire. A többi tíz nagyobb testvér naphosszat kint járt, legeltette a sok birkát, meg a többi állatot.
Néha József is velük ment, de nem érezte jól magát közöttük, mert ők tizen mindég haragudtak rá.
Tudod-e miért?
Mert ő szép tarka díszruhát kapott édesapjától, a többiek meg nem kaptak.
No meg azért is, mert egyszer valami gonoszságot műveltek és József azt megmondta az apjának.
Aztán meg azért is, mert József néha olyan furcsákat álmodott.

Egyszer azt álmodta József, hogy testvéreivel kint dolgozik a búzaföldön. Éppen aratás után voltak. A levágott búzát csomókba kellett kötni. Kévének hívják az ilyen búzacsomót.

Ahogy József egy kévét kötött, és azt lefektette a földre, az egyszercsak fölegyenesedett. Testvéreinek kévéi pedig köréje sorakoztak és hajlongtak az ő kévéje előtt.
Ahogy fölébredt, még emlékezett álmára, el is mondta testvéreinek. De azok bosszankodtak: „Persze, azt szeretnéd, mi? Hogy mi előtted hajlongjunk, és te parancsolj nekünk, mi? Te álomlátó!"

Máskor még furcsábbat álmodott József. Az égről lejött a nap, meg a hold, meg tizenegy csillag, és mind előtte hajlongtak.
Amikor ezt az álmát is elmondta, még az apja is bosszankodott: „Édes fiam, miket álmodsz te itt össze! Csak nem képzeled, hogy majd mindnyájan előtted fogunk hajlongani, apád, anyád és valamennyi testvéred? ! Azt aztán már csak igazán nem!"
Persze hogy nem gondolta azt József maga sem, de mégis egészen biztos, hogy ezt álmodta!
Édesapja Jákob, csak a fejében forgatta mindég ezeket a furcsa álmokat.
Testvérei is nagyon haragudtak e miatt Józsefre. Legszívesebben jól elverték volna. Akár agyon is verték volna.
Azt azonban nem merték apjuk életében.

Egyszer a tíz idősebb testvér a nyájjal egészen messzire ment. Esténként nem jöttek meg.



Ekkor öreg Jákob előhívta Józsefet: „Eredj csak, keresd meg testvéreidet és nézd meg, rendben van-e minden. Aztán siess haza és mondd el, hogy találtad őket. Nyugtalankodom miattuk."

József útnak eredt. Sokáig keresgélte őket erre-arra, de sehol sem találta őket. Végre találkozott valakivel, aki látta őket, merre mentek.

Igy hát rátalált testvéreire.

Azok már messziről látták őt közeledni.

Összetanakodtak: „Odanézzetek, ott jön az álomlátó!

No most aztán elkapjuk őt! Édesapja most nincs itt. Tudod mit csinálunk vele? Agyonütjük és beledobjuk egy kútba. Otthon aztán majd azt mondjuk, hogy vadállat tépte szét. Akkor majd meglátjuk, mire megy gyönyörűséges álmaival!"

A legöregebbik testvérnek más terve volt: „Ne, azt ne tegyük. Agyon ne üssük. Elevenen dobjuk a kútba!"

Ezt a legöregebbiket Rubennek hívták. Nem volt annyira gonosz, mint a többiek, de félt tőlük, azért valami ravasz cselt eszelt ki:

„Este sötétben, majd nagy titokban kihúzom Józsefet a kútból!"
Amint József odaért, megfogták, lerántották szép díszruháját róla, odavonszolták egy kúthoz és belelökték. Hiába sírt és jajgatott, oda se hederítettek. Még utána kiáltottak:
„No most megkaptad! Most aztán csak álmodozzál szépeket arról, miként fogsz nekünk parancsolgatni!"
Aztán leültek a kút mellé falatozni. Képesek voltak nyugodtan ott ülni és jó étvággyal enni, míg az öccsük ott sír alattuk a kút mélyén.
Ruben azonban nem volt olyan kegyetlen.
Fölkelt és elindult ki a mezőre. Magában mosolygott:
„No várjatok csak, majd ha besötétedik!"
Biztos volt benne, hogy jól kieszelte a cselt.
A kútban szerencsére csak iszap volt, József nem fulladt vízbe. De kimászni sem tudott a kút síma, magas falán.
És édesapja erről nem tud! Messze van, nem tud segíteni!
József nagyon félt ott lent a kút fenekén. Keservesen sírt. Akkor eszébe jutott a mennyei Atya. Hiszen Ő mindent lát! Csak Ő tud rajta segíteni! Amikor ez eszébe jutott Józsefnek, rögtön elmúlt a félelme. Hangokat hallott. Testvérei jöttek vissza. Vajon kihúzzák-e? Igen, valóban, kötelet eresztettek le és kihúzták.
De kik azok az idegenek ott körös-körül?



Tömött zsákokkal megrakott tevék is ott álltak velük. Mintha messzi országból való kereskedők lettek volna. És miért nézegetik úgy Józsefet elölről-hátulról?
Az idegenek pénzt adtak a testvéreknek, aztán egy kötéllel összekötözték Józsefet és elvitték a tevéikhez. Csak most kezdte József megérteni, mi történik vele. Testvérei eladták! Hozzákötötték ott egy tevéhez és magukkal vitték az idegenek.
Zokogni kezdett: „Segítség, segítség! Haza akarok menni édesapámhoz!"
De a testvérei nem törődtek vele. Ruben sem volt ott. Amikor József az idegenekkel már messze járt, Ruben csak akkor lopakodott a kúthoz. De már késő volt.
Fölsóhajtott: „Mit szól majd ehhez édesapánk? !"
A többiek már kitervezték. Nem ijedtek meg egy kerek hazugságtól. Leöltek egy kiskecskét, vérével összekenték József szép díszruháját. Aztán egy szolgával elküldték az apjuknak ezzel a kérdéssel:
„Nézd csak meg jól, ezt találtuk a mezőn. Nem Józsefnek a ruhája ez? "
Igy csapták be édesapjukat. Mert Jákob megismerte a szép ruhát, és azt gondolta, hogy Józsefet valami vadállat tépte szét. Az öreg édesapa nagyon elszomorodott: „Soha életemben nem fogok megvígasztalódni, mert édes-kedves József fiam meghalt."
Szegény öreg Jákob!
Azt persze nem tudta, hogy a ruhán a vér csak egy kiskecskének a vére. De... vajon sok-sok évvel azelőtt ugye ő csapta be az apját kiskecskével, meg bátyjának ruhájával.

JÓZSEF EGYIPTOMBAN

Öreg Jákob azt hitte, hogy kedves József fia meghalt.
Pedig nem úgy volt.
Távoli országba került. Oda vitték őt az idegen kereskedők. Egyiptom volt az az ország.
Ott kiálltak Józseffel a piacra, és eladták őt egy gazdag embernek. Putifárnak hívták József új gazdáját.
József Putifárnak lett a rabszolgája, és soha nem mehetett vissza édesapjához, akármennyire is szerette volna. Új gazdájának sok más rabszolgája is volt. Keményen kellett dolgozniuk naphosszat. Aki lustán mozgott, vagy morgolódott, azt korbáccsal jól elverték.
József nem lustálkodott. Sem nem morgolódott. Jókedvűen végezte el munkáját.
Jól tudta: „Isten itt az idegenben is lát, és azt akarja, tegyem meg a tőlem telhetőt."
És jól járt József, mert Isten gondoskodott róla. Segítette Józsefet munkájában. Megáldotta őt. Putifárnak nagy kertje volt, és ha József dolgozott benne, a virágok is szebben nyíltak.
Putifárnak lóistállója is volt. És ha József gondozta a lovakat, mindig erőtől duzzadtak. Ahol József volt,



ott minden ment. Összes rabszolgái közül ő volt a legkülönb.
Ezt észrevette Putifár.
Egyszer így rendelkezett: „József, téged teszlek főnökké minden rabszolgám, minden állatom, minden kertem és minden vagyonom fölé."
Jó volt ez Józsefnek, mert most már nem kellett olyan keményen dolgoznia. Mindenhová mehetett, még Putifár szép házába, még Putifár feleségének szép szobáiba is bemehetett.
Putifárné asszony azonban nem volt tisztességes asszony.
Minden becstelenségre képes volt.
Egyszer hivogatta Józsefet: „Gyere, nem látja senki, vétkezhetünk!"
József semmiképpen sem állt rá.
„Nem úrnőm, nem tehetem, hiszen az Isten mindent lát. Hogy tennék én becstelenséget? Csak nem vétkezhetem az Isten ellen? !"
És nem hallgatott az asszonyra. De az mindig újra kezdte. Nem hagyta Józsefet békében. Mindig újra megpróbálta, hogy rávegye a becstelenségre. Egyszer, mikor Putifár házon kívül volt, elkapta József ruháját:
„Hallgass rám! Tedd meg amit mondok!"
De József kitépte magát és elszaladt.
A ruhája ott maradt az asszony kezében, de mit bánta ő!
Nem hagyta magát becstelenségre rávenni.
És most nézd, mennyire nem volt

tisztességes Putifárné asszony!
Sikoltozni és jajgatni kezdett: „Segítség, segítség, József meg akar becsteleníteni!"
A rabszolgák beszaladtak, és elhitték, amit úrnőjük mondott.
Józsefet ugyan nem látták, de a ruhája ott volt úrnőjük kezében. Ennek valóban úgy kellett megtörténnie.
És amikor Putifár hazajött, ő is elhitte, amit a felesége mondott. Iszonyúan megharagudott Józsefre. „Fogjátok el azt a gazfickót azonnal! Börtönbe vele!"
Úgy is tettek.
Szegény József!
Börtönbe került, a tolvajokkal, gyilkosokkal és mindenfajta gonosztevővel egy helyre. Sötét falak közé zárták. Ott ült egész egyedül egy sötét penészes oduban. Nem csinált semmi rosszat, mégis megbüntették. Borzasztó.
Dühös lehetett volna. Ordítozhatott volna, rugdalhatta volna a bezárt ajtót.
József ezt nem tette. Hiszen nem volt ő egyedül. Az Úristen vele volt! Még itt is látta őt. És tudta az Isten, hogy József nem gonosztevő.
Igy vígasztalta Józsefet: „Maradj csak nyugodtan. Ne szomorkodjál, én szeretlek József, és majd gondoskodom rólad, még itt is."
És az Úristen ezt meg is tette. Naponta kinyílt a sötét odu ajtaja. És jött egy ember, ennivalót hozott Józsefnek. Az ő dolga volt, hogy



vigyázzon a rabokra. Mindig csak azt látta, hogy József nagy türelmesen ott ül. Azt gondolta magában: „Ez a rab biztosan nem valami gonosztevő."
Egyszer megszólította Józsefet:
„Gyere csak, ha akarsz, segíthetsz nekem, hordhatod az ételt a többi rabnak."
József szívesen segített. Most is megtette, ami tőle telt. És az Isten itt is megáldotta őt. Végül is minden rab az ő gondjára volt bízva.
De ő maga továbbra is csak rab maradt. A börtönből ki nem mehetett.

Egyszer két új rab érkezett. Csoda előkelő két ember volt. A király palotájából kerültek oda. Az egyik a király pohárnoka volt, az ő dolga volt, hogy a király innivalóját előkészítse és töltögesse. A másik meg a király sütőmestere volt. Ő meg a király kenyerét és kalácsát sütötte.
Most azonban mindketten itt ültek. A király nagyon megharagudott rájuk.
József hordta nekik naponta az ennivalót. Egyik reggel szomorkodva lógó fejjel találta őket amint rájuk nyitott.
„Mi bajotok? " – kérdezte.
„Mindketten valami nagyon különöset álmodtunk. Úgy gondoljuk, hogy ez az álom jelent is valamit, de nem tudjuk, mit."
„Hát csak ki vele, mondjátok el, mit álmodtatok" – biztatta őket József.
A pohárnok kezdte elmesélni az álmát: „Azt álmodtam, hogy újra szabad vagyok. Gyönyörű szőlőtőkét láttam. Három ága nőtt, tele fürtökkel. Kezemben volt a király arany serlege, kinyomtam a szőlőfürtök levét és belecsorgattam a király poharába. Finom borral lett teli a király ivóserlege. Odakínáltam a királynak."
Ahogy idáig jutott, József már tudta is mit jelent az álom. Az Isten megmondta neki.
„Szép álom! A szőlőtőke három ága még három nap. Még három nap, és kiszabadulsz és újra a király pohárnoka leszel."
És József még hozzátette:
„Ha majd ott leszel, szólj kérlek a királynak, hogy engedjenek engem szabadon, mert semmi rosszat nem műveltem."
A pohárnok megígérte. Persze hogy megígérte! Mindent megígért volna, csakhogy szabad lehessen.
És aztán a sütőmester is el akarta mondani, mit álmodott.
„Én is azt álmodtam, hogy újra szabad vagyok. Az utcán mentem három kosárral a fejemen. A három kosár egymás tetejében. A legfölső kosárban remek süteményt vittem a királynak. De aztán madarak szálltak oda, és mindent kicsipegettek belőle."
József szomorúan rázta a fejét: „Ez bizony nem jelent semmi jót. Még három nap, és a király megbüntet téged. Meg fog öletni, holttestedet egy fára fogják fölakasztani, madarak jönnek majd lakmározni belőle."
Úgy is lett, ahogy József előre





megmondta. Három nap elteltével a pohárnokot szabadon bocsátották, a sütőmestert pedig kivégezték. Amikor azonban a pohárnok hazatért, elfelejtette, mit is ígért. Nem gondolt többé Józsefre. Nem gondolt többé a börtönre. Csak annak örült, hogy kiszabadult belőle.

József meg csak várt, csak várt, de nem jött senki aki kivezesse őt a börtönből. A pohárnok elfelejtette őt.

Az Isten azonban nem felejtette el őt! Ebben József biztos volt. Bízott az Istenben.

Még két esztendeig ült József a börtönben.

Akkor az Úristen szabadította őt ki.

JÓZSEF A KIRÁLY HELYETTESE LESZ

József még a börtönben ült. A pohárnok elfelejtette őt, de az Úristen kiszabadította.

Tudod-e hogyan?

Ide hallgass.

Egy sötét éjszaka történt, amikor mindenki aludt.

A király is aludt. És akkor az Úristen álmot küldött rá. Azt álmodta a király, hogy a folyóparton áll. Hatalmas nagy folyó partján. És a vízből egyszercsak előjön hét tehén. Szép kövérre hízott hét tehén. Legelészni kezdtek a folyóparton a dús fűből.

Aztán a vízből megint csak hét tehén jön elő. Éhes, sovány, csupa csont-bőr hét tehén. Megrohanják a hét kövér tehenet és fölfalják! Nem furcsa?

És mégis éppolyan soványak maradtak, mint voltak.

A király ijedtében álmából fölébredt. Szerencsére csak álom volt! Nyugodtan újra elaludt.

De most még különösebbet álmodott. Egy szál búza nőtt ki a szeme előtt. Rajta egy száron hét kalász. És mind a hét kalász tele szép kövér szemekkel. Aztán mellette egy másik szál búzát lát kinőni. Azon is hét kalász terem. De a kalászok üresek ám, egyetlen szem sem termett bennük. Aztán ugyanúgy történik, mint a tehenekkel. A hét üres kalász áthajol és megemészti a hét teli kalászt.

A király erre még jobban megijedt. Nem jött már álom a szemére. Elő-

hivatta szolgáit és azon melegében elmondta nekik, mit álmodott. Azt hajtogatta:
„Ez valamit jelent. Biztosan jelent valamit. Magyarázzátok meg nekem, mit jelent!" De szolgái nem tudták megmagyarázni.
Ott volt köztük a pohárnok is. Akkor hirtelen eszébe jutott újra József. Ha valaki, hát ő biztosan meg tudja mondani, mit jelent a király álma. Ezt megmondta a pohárnok a királynak.
„Azonnal hozzátok elém!" parancsolta a király.

Igy hát Józsefet végre előhozták a börtönből. Megmosták, szép ruhát adtak rá, úgy vezették a király elé. A király megkérdezte: „Igaz az, hogy te álmokat tudsz fejteni?"
József erre így válaszolt: „Nem Uram, én nem tudok, azt csak az Isten tudja, mit jelent egy álom. De az Úristen nekem talán megmondja."
A király elmondta neki, mit álmodott. A tehenekről meg a búzakalászokról. A hét kövér, meg a hét sovány tehénről. A hét teli, meg a hét üres búzakalászról.
József megfelelt: „Mind a két álom ugyanazt jelenti. Hét jó esztendő következik. Országodban rengeteg búza fog teremni. De utána hét rossztermésű esztendő következik.



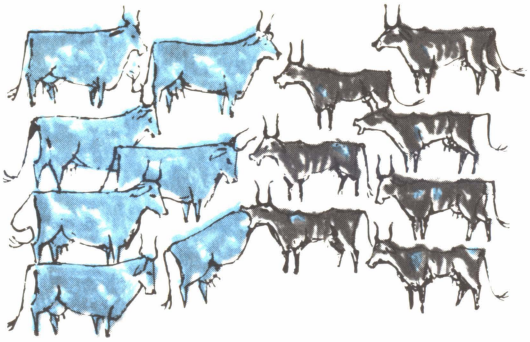

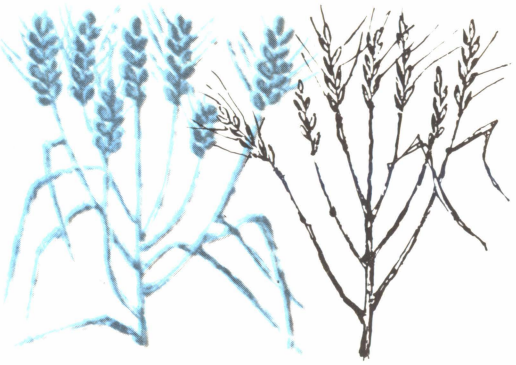

Abban a hét évben semmi sem fog teremni. És akkor az embereknek nem lesz mit enniük.
A király fölsóhajtott: „Hát éhen kell akkor pusztulnia az országnak!"
József jó tanácsot adott: „Nem kell senkinek éhenpusztulnia, ha megteszitek, amit mondok. Nagy raktárházakat kell építeni és a hét bőséges esztendő alatt meg kell azokat tölteni búzával. Hiszen fog teremni elegendő! És ha majd elkövetkezik a hét szűk esztendő, lesz miből enni adni mindenkinek."
A király örömében fölkiáltott: „Igazad van! Legyen úgy! Te József, milyen bölcs és értelmes ember vagy te! Rád bízom, tedd meg. Téged teszlek meg főnökké az egész országom fölött, rendelkezzél, ahogy jónak látod. Egyedül csak én leszek fölötted. Én vagyok király, de te légy a helyettes király!"
És akkor a király lehúzta ujjáról szép arany gyűrűjét, és József ujjára húzta, szép ruhákat hozatott neki elő, és aranyláncot akasztott a nyakába.
És akkor a király egyik legszebb kocsiján körülvitték Józsefet a városon, és mindenkinek meg kellett előtte hajolnia éppúgy, mint a király előtt.
És József gyönyörű palotát kapott lakásul, hozzá egy sereg szolgát, meg mindenféle drága holmit. Most hát gazdag és előkelő úr lett belőle.
Ennek ellenére József nem lett gőgös, mert tudta jól, kinek köszönheti mindezt.
József boldog volt és hálás.
És magában így szólt: „Édes jó Istenem, köszönöm, hogy ilyen jól gondoskodtál rólam!"

JÓZSEF TESTVÉREI EGYIPTOMBAN

Minden pontosan úgy történt, ahogy József előre megmondta. Először hét nagyon bőséges esztendő következett. Annyi búza termett az egész országban, hogy az emberek azt sem tudták mit kezdjenek vele. Ami fölösleges volt nekik, azt Józsefhez vitték. József pedig nagy raktárházakat építtetett, telerakatta búzával. Rengeteg búzát kapott József. És jól elraktározta.

És akkor következett a hét szűk esztendő. Semmi sem termett. A nap mindent szárazra perzselt. És a környéken mindenütt éheztek az emberek, csak Egyiptomban nem. Mert ott volt búza. A raktárak tele voltak. József pedig eladta a búzát azoknak, akiknek nem volt és éheztek. Minden környező országból jöttek emberek Józsefhez búzát vásárolni.

Egyszer tíz ember jött hozzá, mindegyik a szamarával. Ők is búzát akartak vásárolni, üres zsákokat is hoztak magukkal. József összerezzent, amikor eléje kerültek. Mert az a tíz ember az ő tíz gonosz bátyja volt, akik úgy elbántak vele annak idején. Eladták őt Egyiptomba. József azonnal rájuk ismert, de azok nem ismerték meg őt. Mélyen meghajoltak előtte, az előkelő királyhelyettes előtt.

Lám, mégiscsak hajlongtak előtte! József álma beteljesedett!

Most hát a testvérek József keze közé kerültek. Most jól megbünteti őket régi gonoszságukért. Azonnal börtönbe vetheti őket! Még csak ki is végeztetheti őket, ha akarja.

Nem akarta. Igaz, hogy sok bajt hoztak rá, ő mégsem haragudott testvéreire. Mindezek ellenére ő mégis jó akart hozzájuk lenni, meg akart nekik bocsátani.

Azon tünődött: „Megmondjam nekik, hogy én vagyok József? Nem. Még nem. Szeretném tudni, most is olyan gonoszak-e. Lám, hol van Benjamin? Talán bizony őt is eladták? "

Igy hát kemény szigorú arcot erőltetett magára: „Honnét jöttetek? " Ijedten felelték: „Kánaán földjéről, nagyúr!" És beszéltek neki atyjukról, meg legkisebb testvérükről, hogy az otthon maradt, meg hogy nincs mit enniük.

A királyhelyettes mérgesen belevágott: „Na igen, ezt csak úgy mondjátok! Hazudtok, gazok! Ellenségek vagytok! Kémek; mi? ! Először csak néhányan jöttök, hogy kifürkésszetek mindent, és aztán majd jöttök mindnyájan a nyakunkra, hogy mindenünket elszedjétek!"

Megijedtek ám erre a testvérek! „Dehogyis, nagyuram! Nem vagyunk mi kémek! Becsületes emberek vagyunk mi. Csak búzát szeretnénk vásárolni!"

De hiába magyaráztak akármit is, a nagyúr nem hitt a szavuknak. „Meglátom, igazán igazat mondtok-e. Menjetek haza, hozzátok elém legkisebb testvéreteket. Akkor elhiszem, hogy igazat beszéltek. De addig is egyik közületek itt marad fogva, mert akkor biztosan visszajöttök!"

Úgy is lett. Simeont ott fogták, a többiek mehettek haza. Búzát is vihettek magukkal.

Egy szamár azonban gazdája nélkül indult hazafelé.

Szomorúan érkeztek haza. Kenyerük volt ugyan, mégsem örültek neki. Mert Simeon ott maradt az idegen országban, és öreg Jákob semmiképpen sem akarta Benjamint elengedni a szigorú nagyúrhoz. Féltette, hogy valami baj éri.



Végül mégis el kellett engednie, mert a búza elfogyott. Hamarosan nem lesz mit enniük. A testvérek pedig Benjamin nélkül nem mertek a nagyúr elé kerülni. Mert akkor azt fogja mondani, hogy hazudnak. Júda végül azt mondta: „Édesapám, bízd rám Benjamint. Inkább én pusztulok, de neki nem lesz bántódása."

Végül Jákob így beleegyezett: „Hát akkor vigyétek magatokkal. Majd imádkozom, hogy az Úristen vigyázzon rátok."

Igy hát mindnyájan útra keltek és szerencsésen meg is érkeztek Egyiptomba. Ott is minden simán ment. A palotába vezették őket, és viszontlátták Simeont is. És a kemény-szigorú nagyúr is egész barátságos volt hozzájuk.

Hogyne, hiszen József olyan boldog, de olyan boldog volt! Amikor Benjamint meglátta, örömében sírva fakadt. Gyorsan kifordult egy másik szobába. Ott letörölte könnyeit.

A testvérek a palotában maradtak ebédre. Benjamin is velük. Ő kapta a legfinomabb falatokat.

Jó bort is kaptak, mint valami nagy lagzin.

És a királyhelyettes nagyúr velük együtt ivott szép ezüst serlegből. Amikor aztán aludtak, József teletölttette zsákjaikat búzával, és titokban Benjamin zsákjába dugta ezüst serlegét.

A testvérek erről nem tudtak. Másnap korán hajnalban útnak indultak hazafelé. Boldogok voltak, mert volt búzájuk, és Simeon is megvolt. És Benjaminnal sem történt semmi baj. Örömükben énekelni szerettek volna. És gyorsan hajtottak, hogy minél hamarább hazaérjenek édesapjuk örömére.

Egyszercsak nagy kiáltozás támad mögöttük. Egy csapat katona nyargal utánuk: „Állj! Azonnal megállni! Tolvajok! Elloptátok a nagyúr ezüstserlegét!"
A testvérek először nagyon megijedtek. Aztán haragra gerjedtek: „Nem loptunk mi semmiféle serleget! Nem vagyunk mi tolvajok! Mit képzeltek? ! Kutassátok csak át zsákjainkat! Akinél megtaláljátok, büntessétek meg, ahogy jól esik nektek!"
„No jó, hadd lássuk" – mondták a katonák. „Akinél megtaláljuk az ezüstserleget, azt visszaviszszük a nagyúrhoz."
Aztán nekiálltak, minden zsákot föltúrtak. És a végén Benjamin zsákjából kihalászták – a serleget! A nagyúr ezüst serlegét!
„Én nem csináltam semmit! Védekezett Benjamin. „Igazán nem loptam el. Nem tudom, hogy került a serleg az én zsákomba!"
De hiábavaló volt minden rimánkodás. A katonák letartóztatták. Viszsza kellett fordulnia a nagyúrhoz. A testvérek is visszamentek vele. Nem, Benjamint nem hagyták magára. Már nem voltak olyan gonoszok, mint régen.
Nemsokára ott álltak újra a nagyúr előtt. De most már nem volt olyan barátságos! Megint olyan kemény és szigorú volt, mint amikor először találkoztak vele.
Rájuk förmedt: „Ti kotródjatok haza, csak Benjamin marad itt."
De ők nem tágítottak. Nem mentek haza. Mindent megpróbáltak kisöccsük kimentésére. Júda leginkább. „Kérlek nagyúr, hadd menjen Benjamin haza, különben öreg ősz édesapámnak megszakad a szíve bánatában. Hadd maradjak én itt helyette. Engem büntess, de őt ne! Én vállaltam felelősséget érte."
József erre nem bírta már könnyeit visszatartani. Meggyőződött róla, hogy testvérei már megváltoztak, nem olyanok, mint ővele voltak.
Fölzokogott: „Én vagyok József! Él-e még édesapám? "
Ettől rémültek el csak igazán a testvérek! József volna ez a szigorú nagyúr, a király helyettese? József, akit annyit gyötörtek? József, akit ők eladtak? Hogy meg fognak most bűnhődni!
József azonban kedvesen hozzájuk fordult: „Ne féljetek! Én már nem haragszom. Én nektek mindent megbocsátottam. Ti ugyan csúnyán elbántatok velem, de az Úristen mindent jóra fordított. Ha nem kerültem volna én ide Egyiptomba, akkor most nem volna ennivalótok."
Megcsókolta Benjamint, meg a többi testvérét sorjába. Aztán nagy sietve elküldte őket apjukhoz Jákobhoz. Sok szép ajándékot is adott nekik, meg egy jó erős kocsit, amire édesapja fölülhessen.
Aztán ezzel búcsúzott tőlük: „Gyertek vissza, hozzátok magatokkal édesapánkat. Aztán itt fogtok lakni ebben az országban. Majd gondoskodom róla, hogy legyen mindig mit ennetek."
Most aztán már csupa öröm volt az út hazáig. Nem jöttek már katonák őket visszaráncigálni. Minden jóra fordult.



JÁKOB KIKÖLTÖZIK

Jákob éppen az ajtóban állt és a távolba nézett. Látja ám, hogy jönnek a fiai: Ruben, Simeon, Lévi, Júda... igen, mind megvannak. Ott jön Benjamin is. Benjamin épségben megérkezett!
Az Úristen tehát meghallgatta Jákob imádságát!
De mit kiabálnak már messziről? József? Jól hallja? Józsefről beszélnek? „Apám, József él, és uralkodik Egyiptom földjén!"
Öreg Jákob elsápadt meglepetésében. Nem hitte el. Nem tudta elhinni, hogy az ő kedvenc József fia még él, és olyan előkelő nagyúr lett.
De amikor fiai mindent szép sorjában elbeszéltek, és látta a szép díszkocsit, meg a sok szép ajándékot, amiket mind József küldött neki, végül mégiscsak elhitte.
Soha életében nem volt ennél boldogabb. Örömében sírt és nevetett. „Én is megyek! Persze, hogy elmegyek veletek. Fiam József él még? Még életemben meglátom őt!"

Nemsokra rá útra készülődtek. Jákob és gyermekei. Elköltöztek arról a földről, melyet az Isten ígért nekik. Jákob a határon nyugtalankodott

emiatt, de az Úristen megnyugtatta: „Menj csak nyugodtan Jákob, én majd gondoskodom rólatok. Majd visszavezetlek benneteket."
Júda előre sietett, és szól Józsefnek, hogy atyja már úton van. És ahogy öreg Jákob Egyiptom határához közeledett, József elébe ment szép királyi díszkocsiján. Láttátok volna, milyen fürgén ugrott le kocsijáról, amikor édesapját megpillantotta!
Odafutott hozzá és nyakába borult: „Édesapám, drága édesapám!"
„József! Édes egy fiam!" – így Jákob.
És örömükben mindketten sírvafakadtak.
Jákob végül is azt mondta: „Most már nyugodtan halok meg, fiam, mert újra megláttalak téged élő elevenen!"

Aztán Jákob megtelepedett ebben az idegen országban, Egyiptomban, ahol József a király helyettese volt. Megtelepedett fiaival együtt az országnak egy sarkában, Gósennek hívták azt a vidéket.
József halálukig gondoskodott róluk. Ha ő nem lett volna, bizony éhenpusztultak volna valamennyien. Megmentette őket a haláltól.

Boldog napok következtek rájuk. Aztán, amikor Jákob halálán volt, nem szomorkodott valami nagyon. Mert tudta, hogy jönnek majd még boldogabb napok.
És akkor támad majd egy király, aki sokkal jobban fog gondoskodni az emberekről, mint ahogy József róluk gondoskodott. Mert egyszer majd eljön valaki a földre, akivel minden úgy fog történni, ahogy Józseffel történt.
Őt is majd szidalmazzák és kínozzák, Őt is eladják majd gonosz embereknek. És Ő is majd rab lesz. De Ő majd még sokkal engedelmesebb lesz, mint amilyen József volt. Istent még jobban fogja szeretni.
És aztán majd ő is királlyá lesz, nemcsak Egyiptom királya, hanem az egész világmindenség királya lesz. És akkor majd ő is, úgy mint József, sok embert meg fog menteni a haláltól. És mindörökre boldoggá teszi majd őket az ő országában. Erre a királyra gondolt a haldokló Jákob. És ezért nem szomorkodott.

Tudod-e ki ez a király?
Ez az Úr Jézus Krisztus, ő akar minket is boldoggá tenni.

MÓZES

Gósen földjén egy kis házikóban lakott egy édesapa és egy édesanya. Három gyermekük volt.
Elsőnek egy kislányuk érkezett. Mirjamnak nevezték. Már fölcseperedett.
Aztán volt egy hároméves kisfiúk. Őt meg Áronnak nevezték.
Az éppen most született kicsinek még nem volt neve.
Két első gyereküknek édesapa és édesanya nagyon megörültek, ennek a harmadiknak már nem annyira.

Ugyan mért nem? Nem volt-e ő is éppolyan édes kis csöppség? Dehogynem! Ép, egészséges, pirospozsgás kis emberke volt. Csak hát az volt a baj, hogy tulajdonképpen nem lett volna szabad megtartaniuk őt. Vízbe kellett volna fojtaniuk, a közelben hömpölygő nagy folyóba. A király így rendelte. Mert ilyen kegyetlen, istentelen volt az a király.

De az édesapa és az édesanya nem fojtották vízbe a kicsit, persze hogy nem! Sokkal jobban szerették őt annál! No meg aztán tudták azt is, hogy Isten sem engedi meg, hogy megöljék gyereküket. Egy ilyen édes kis gyereket, akit az Isten maga ajándékoz nekik! Súlyos nagy bűn lett volna!

Édesapa és édesanya nem fogadtak szót a gonosz királynak, inkább az Istennek fogadtak szót. Házuknak egy sötét zugába dugták el a gyereküket, ahol a gonosz király rá nem találhat. Aztán Mirjamnak és Áronnak lelkére kötötték: „Senkinek el ne mondjátok, hogy még egy kis testvéretek van!" Mert ha a gonosz királynak fülébe jut, katonákat küld érte és vízbe fojtja. Ugye nem mondjátok el senkinek? "

„Senkinek!" – ígérték mind a ketten.

És szavukat meg is tartották.

Szerették kis testvérüket, őmiattuk ne érje őt semmi baj.

Édesapa reggelenkint már korán elment munkába. Egész nap a gonosz királynak kellett dolgoznia. Őt is, meg a környéken mindenkit hajtottak, hogy a királynak dolgozzanak.

Agyagból téglát kellett égetniük. És a téglákból falakat és palotákat kellett építeniük. Egész várost kellett építeniük. És aki nem mozgott elég fürgén, arra korbáccsal rávertek.

Persze hogy morogtak a szerencsétlenek, de az bizony nem segített rajtuk. Mert a király parancsolt mindenkinek. Ő is, meg a szolgái is, meg a katonái is mind egyiptomiak voltak. Mindig abban az országban laktak.

A kis Mózesnak édesapja, meg a többiek pedig nem laktak mindig ott. Ők nem voltak egyiptomiak. Tudod-e kik voltak?

Jákob fiai voltak.

Emlékszel még, hogy költözött át az öreg Jákob Egyiptomba, amikor ott József volt a király helyettese? De Jákob közben meghalt. Meg József is. És Ruben meg Simeon meg a többi testvér is mind meghalt már. De az ő gyermekeik és azoknak gyermekei még mindég ott laktak. Őket együttvéve úgy hívták: Izrael népe.

Eleinte még csak kis nép voltak. Most már nem! Nagy nép lett belőlük, mert sok gyerekük született, azok megnőttek és azoknak is sok gyerekük született. És ahogy az idő múlt, Izrael népe egyre nagyobb nép lett.

Akkor egyszer új király került az ország élére, ő már nem ismerte Józsefet. Még csak arról sem hallott, hogyan mentette meg József

az országot az éhenhalástól. Az új király félt ettől a nagy néptől, Izrael népétől. Azt gondolta: „Ez a nép már túlságosan megnőtt! Nemsokára többen lesznek, mint mi egyiptomiak. Akkor majd ők akarnak fölöttünk uralkodni. Azt én nem engedem. Mi vagyunk itt az urak, és azok is maradunk!"
Ezért kellett Izrael népében született minden kisfiút vízbefojtani, hogy a nép tovább ne növekedjék.
A kislányok életben maradhattak. Asszonyoktól, lányoktól nem félt a király.

Azt azonban nem tudta senki, hogy egy kis házikóban újszülött kisfiú él. Édesanyja jól elrejtve tartotta három hónapig. Tovább már nem lehetett titokban tartani, mert a kis emberke néha olyan hangosan sírt. Még meghallják az utcán!
Az utcán... ott jártak a király katonái. Ha azok meghallják a gyereksírást, bejönnek a házba, mégis elviszik a kicsit és belefojtják a vízbe. És akkor az édesanya mégiscsak elveszítette volna gyerekét.
Ugyan mit találjon ki szegény asszony? ! Éjjel is csak azon törte a fejét. Otthon nem merte tovább tartani a kicsit, máshova meg hová menjen vele? Nem tudta, mitévő legyen.
Egyszercsak eszébe jutott valami. Kiment a széles nagy folyóhoz, amely a közelükben hömpölygött. Nádféle hajlékony sást szedett. Volt belőle sok, a folyópartot telenőtte. Aztán hazavitte a sok-sok sást, és otthon kosarat font belőle, fedelet is font hozzá. A hasadékokat aztán szurokkal kikente. Olyan lett, mint egy bölcső. Mikor aztán elkészült, belefektette a gyereket.
Aztán karjára vette a kosárkát gyerekestül és kilépett a házból. Mirjam elkísérte. Így mentek ki a nagy folyóhoz, amelyikbe bele kellett fojtani a kisfiúkat.
De az édesanya nem fojtotta bele. Persze hogy nem fojtotta bele! Belegázolt a folyóba térdig, aztán szép óvatosan rátette a kosárkát a vízre a nád közé. Ott himbálódzott hát a kis kosár a víz szinén, mint valami kis hajó. A hajócskában ott feküdt a kisgyerek. Aludt. Jaj, mi lesz vele?
Édesanyja az égre nézett: „Uram Isten, kérlek most te gondoskodjál róla, mert én már nem tehetem. Nem merem tovább. De ha te vigyázol rá, minden jó lesz. Nem érheti őt akkor semmi baj."
Édesanya ezután hazament. Mirjam nem. Ő ott maradt a vízparton. Elbújt egy bokorba és onnan figyelte az úszó bölcsőt. Kíváncsi volt, mi történik majd kis öccsével.

Csönd volt a vízparton. A nap tikkasztó melegen sütött. A bölcső a vizen hintázott. Egy madár kezdett dalolni. Sokáig nem történt semmi. Egyszercsak... mégis történt valami. Lépések közeledtek. Hangok hallatszottak.

Mirjam kilesett a bokorból.
Egy szép hölgy sétált arra. A király lánya volt. Annak a gonosz királynak a lánya. Néhány udvarhölgy volt vele.
A király lánya fürödni akart a folyóban, mert nagyon meleg volt. Ide-oda jártak a parton, jó helyet kerestek. Egyszercsak észrevette a bölcsőt.
Odahívta a többieket: „Idenézzetek, mit találtam! Mi az ott? Hozzátok ki nekem a vízből!"
Egyikük belegázolt a vízbe és kiemelte a bölcsőt. A kisgyerek erre fölébredt a kosárban és sírni kezdett. Amint a király lánya meglátta a síró csöppséget, megsajnálta. Nem volt ő olyan gonosz, mint az apja. „Nézzétek csak, milyen édes kis gyerek! Biztosan Izrael népéből való. Ne fojtsuk meg szegénykét. Majd



én gondoskodom róla. Én találtam, legyen az én fiacskám. Legyen a neve Mózes. Jó név lesz az neki. Azt jelenti: Vízből kihúzott." A gyerek azonban csak tovább sírt. Biztosan éhes. Hiszen olyan kicsike, hogy még szopnia kell. De édesanyja nincs itt sehol. Ugyan kit találhatnánk, aki a gyereket szoptatni tudná? A király lánya és az udvarhölgyei tanácstalanul álltak.

Akkor egyszercsak ott termett egy kislány. Mirjam mindent hallott a bokorból. Most előállt: „Hívjak egy asszonyt, aki szoptassa a kicsikét? "
A király lánya megörült: „Nagyszerű! Persze, szaladj s hozzál valakit!"
Mirjamnak sem kellett kétszer mondani! Szaladt ahogy a lába bírta. És tudod-e kivel jött vissza? Édesanyjával.
A király lánya megkérdezte: „Elvállalnád-e, hogy ezt a kis csöppséget szoptassad? "
„Szívesen vállalom" – mondta az édesanyja.
„Akkor fogd és vidd magaddal haza" – mondta a király lánya. „Tartsd magadnál és lásd el mindennel. Majd jól megfizetlek érte. Ha majd megnő és a maga lábán jár, akkor hozd majd el őt nekem."
Képzelheted, milyen boldog volt az édesanya. Isten meghallgatta imáját. Gyermekét hazavihette, életben maradhatott, ráadásul meg még pénzt is kap érte.
Otthon nem kellett már őt sötét zugba dugdosva tartania. A király katonáitól sem volt már mit félnie. Nyugodtan mondhatta nekik: „Menjetek innét! Ez a gyerek a király lányáé. Menjetek csak a palotába, kérdezzétek meg tőle magától!"
Ünnep lett ez a nap a kis házikóban!

MÓZESBŐL KIRÁLYFI LESZ

Mózes sokáig maradt még az édesanyjánál. Megtanult járni, megtanult beszélni. Minden nap játszhatott bátyjával és nővérével.
És ha az édesanya gyermekeinek valamit mesélni akart, Mózes fölmászott az ölébe.
Édesanya olyan szépen tudott mesélni! Egyszer arról mesélt, hogy Izrael népének egyszer majd el kellene innét költöznie, egy más országba, ahol nincs ilyen gonosz király, ahol senki idegen nem uralkodik majd a nép fölött. Ezt egyszer régen maga az Úristen ígérte meg. Jákob atyánknak sok-sok évvel ezelőtt.
„Izrael az Isten népe" – tanította az édesanya. „Nem idevaló nép, más országban van az otthona, sokkal szebb országban, Kánaánban. Ott lakott Jákob atyánk is, mielőtt Egyiptomba költözött. És oda az Úristen vissza fog minket vinni. Oda fogunk költözni valamennyien."
„Én is velük tartok!" – mondta Mózes.
És ez többé nem ment ki Mózes fejéből. Micsoda gyönyörű nap volna az, amikor mindnyájan kiköltözhetnének!

Előbb azonban szomorú nap következett. Mózesnek egyedül kel-

lett elköltöznie. Édesanyja fölvitte őt a palotába a király lányához. Ott kellett maradnia.

Mózesből királyfit csináltak. Szép ruhákat kapott, meg csodaszép játékokat. És a király lánya lett az ő anyukája.

De Mózes tudta, hogy ő nem az ő igazi édesanyja. Az ő igazi édesanyja szegény asszony és szegényes kis házban lakik. Ott gyakran vette ölébe és mesélt neki gyönyörű történeteket az égről, meg az Istenről. Nem tudta elfelejteni édesanyját a kis Mózes.

Ahogy múltak az évek, úgy nőtt Mózes, a királyfi. Egész nagy emberré lett. Akkor aztán kapott sajátmagának palotát, szolgákkal, lovakkal, kocsikkal meg mindenféle kinccsel. Mikor végigment az utcán, nagy tisztelettel hajolt meg előtte mindenki.

Azt mondták: „Nézd, ott megy a királylány fia!"

De amikor Mózes ezt hallotta, csak rázta a fejét és gondolta magában: „Nem vagyok én a királylány fia! Nem is akarok az lenni. Én egy Izrael népéből való szegény asszonynak vagyok a fia!"

És amikor aztán hazaért a palotá-





jába, látta a sok drágaságát, nem tudott annak örülni. Egyiptom minden kincsének sem tudott örülni. „Nem tartozom én ide!" – gondolta. „Nem az egyiptomiakhoz, hanem Izrael népéhez akarok tartozni, mert Izrael az Isten népe."
Mózes, a királyfi, nem felejtette el saját népét.
És nem felejtette el az Istent sem.

Történt egyszer, hogy Mózes sétálni indult. Tudod hová? A kis házikók felé, ahol ő született, ahol Izrael népe lakott.
Az egyiptomiak még mindig uralkodtak Izrael népe fölött. Még mindig hajtották őket, hogy égessenek téglát és építsenek házakat. És aki nem mozgott elég fürgén, arra korbáccsal jól rávertek.

Mózes szomorúan gondolta: „Miért nem segíti meg az Isten a népemet? Miért nem vezeti őket vissza Kánaán szép földjére? "
Egyszerre csak jajgatni hallott valakit. Izrael népéből való volt. Biztosan nem dolgozott elég serényen, és most egy egyiptomi keményen megkorbácsolta. A szegény ember meg hiába jajgatott, az nem segített rajta. Az egyiptomi bizony nem sajnálta!
Mózest hirtelen elöntötte a méreg. Reszketett dühében. Azt gondolta: „Ha Isten nem segít a népemen, majd én segítek!"
Körülnézett, nem látja-e senki, aztán odaugrott és agyonütötte az egyiptomit.
Ott feküdt tehát. Többé nem bánthatta Izrael népét. Dehát nem lehetett otthagyni. Senki meg ne tudja, mit tett. Ha a király fülébe jut...!
Mózes a homokba gyorsan gödröt ásott, beletette az egyiptomi holttestét, aztán bekaparta, elegyengette rajta a homokot.
Úgy látszott, mintha nem történt volna semmi. „Nem látta senki" – gondolta Mózes, „és soha senki nem fog róla tudni".

Mózes nyugodtan visszasétált palotájába, de szíve bizony nyugtalanul kalapált, mert hiszen az Isten látta, mi történt! És Mózes világosan tudta, hogy nem volt jó, amit tett.
Segíteni akart a népén. Igaz, de embert ölt!



Hacsak nem látta senki, akkor Mózest nem büntetik meg.

Mikor aztán másnap újra arrafelé sétált, megint jajgatást hallott.
Megint egy egyiptomi veri valamelyikünket, mint annyiszor?
Nem, most Izrael népéből ketten verekedtek össze. Valamin csúnyán összevesztek.
Mózes szomorúan gondolta: „Nem egymást kellene verniük, az egyiptomiakat kellene verniük!"
És odaszólt egyiküknek:
„Miért bántod népedből való testvéredet? "
De az szemtelenül visszafelelt: „Mi közöd hozzá, te nekünk itt nem parancsolsz!"
Aztán hirtelen hozzátette: „Vagy talán engem is agyon akarsz ütni, mint ahogy tegnap az egyiptomit agyonütötted? "
Megijedt ám erre Mózes. Azt hitte, nem látta senki, most pedig úgylátszik már mindenki tudja! Hej, ha a királynak is a fülébe jut!
Igen, a királynak is fülébe jutott. Katonákat küldött Mózesért, hogy tartóztassák le. Meg akarta büntetni.
De a katonák későn érkeztek ám. Mert Mózes már elmenekült. Egész messzire elszökött, el a nagy világba.
Már nem volt király fia.
Szegény menekült lett belőle.
Segíteni akart a népén, de nem tudott.
Csak az Isten tudott a népén segíteni, az Isten, aki megígérte. Mózesnek ezt nyugodtan meg kellett várnia.

MÓZESBŐL BIRKAPÁSZTOR LESZ

Mózes már nem volt királyfi. Szegény menekült lett belőle. Messzire bujdosott, mert a király halálra kereste. Elérkezett végre idegen országba, magas hegyek közé. Midiánnak hívták a vidéket.
Egyik este kút közelébe ért. Az olyan mély lyuk a földben, benne víz áll. Leült a kút mellé, mert elfáradt.
Nagy birkanyájat hét lány terelt oda. Inni akartak adni a birkáknak. Nekiálltak, korsóikkal vizet merítettek és a kő víztartó vályúkba

töltötték. Abból már ki tudták inni a birkák.
Egyszercsak egy csapat pásztor jön elő egy másik nyájjal. Veszekedős emberek voltak. A lányokat elzavarták.
„Lóduljatok innét! Előbb a mi birkáink isznak. Addig várjatok!"
A lányok féltek a goromba emberektől és odébb húzódtak.
Mózes azonban nem félt. Amint látta, milyen gorombák amazok, haragra gerjedt: „Jó lesz ha odébb álltok! A lányok előbb érkeztek, először az ő birkáik igyanak! Nehogy még egyszer elzavarjátok őket!"
Azzal visszahívta a lányokat, segített nekik a birkáikat ellátni. Igy gyorsan elkészültek és boldogan hazamentek.
A lányok heten testvérek voltak. Apjuk pap volt, Isten szolgája.
„Hogy sikerült ilyen hamar hazaérkeznetek? " – kérdezte tőlük apjuk.
Akkor elbeszélték, milyen kedvesen segített nekik egy idegen ember.
„No és hol van most az az idegen? " – kérdezte az apjuk.
„Valószínűleg ott ül még a kútnál" – mondták.
Erre az apjuk: „Szégyelljétek magatokat! Hogy lehettek ilyen hálátlanok? ! Gyorsan menjetek érte. Biztosan jó ember. Hívjuk meg ma vacsorára."

Igy hát Mózes az öreg pap házába került. Ott maradt vacsorára. Ott is aludt. Sőt ott maradt lakni, nem is ment tovább. És a hét lány közül az egyiket, Szippórát feleségül vette. Igy már nem volt Mózes hontalan menekült. Megint volt otthona. És felesége is volt, aki gondoskodott róla.
Megélhetéséért azonban dolgoznia kellett. Naponta kiterelte a birkákat legelni. Jó füvet kellett nekik keresnie. Este pedig a kúthoz hajtotta őket inni. És ha valami vadállat egy birkában kárt akart tenni, azt el kellett kergetnie.

Mózes egészen megváltozott. Azelőtt gazdag királyfi volt, most szegény birkapásztor.
Azelőtt kényelmes életet élt, most esőben-napsütésben a birkákat kellett őriznie.
De azelőtt nagyon hamar elfutotta a harag. Ő egyedül akart a népének segíteni. Most megtanult nyugodtan várni, amíg az Isten megsegíti a népét.
Mózes sok-sok esztendeig várt. És nem történt semmi. Negyven évig őrizte Mózes a birkákat. Öreg ember lett belőle, és alig-alig gondolt már a népére.
Majdnem elfelejtette már a népét. Az Isten azonban nem felejtette el a népét!

Mózes naponta kihajtotta a nyáját legelni. Egyszer így egy magas sziklás hegy tövébe jutott. Ott valami különöset látott.
Valami égett a hegy lábánál. Egy nagy vadrózsabokor állt lángokban.

Ez még nem lett volna különös, hiszen máskor is előfordult ilyesmi. De az a bokor ott a lángokban benne nem égett el. Ágai, levelei olyanok maradtak, mint voltak!

„Csodálatos" – gondolta Mózes. „Ezt megnézem magamnak közelebbről!" Kíváncsian közeledett az égő csipkebokorhoz.

Egyszercsak erős hangot hall: „Mózes, Mózes!"

A hang a tűzből jött.

Mózes ijedten felelt: „Itt vagyok, hallom!"

A hang folytatta: „Ne gyere közelebb, Mózes, mert én vagyok itt, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak Istene!"

Erre Mózes tisztelettel letérdelt, és nem mert fölállni. Úgy hallgatta, amit az Isten neki mond. Isten azt mondta, hogy most fog a népén, Izrael népén segíteni. Ki fogja őket vinni, és elvezeti őket szép hazájukba. És Mózes menjen a királyhoz és mondja meg neki: Eressze el Izrael népét.

Mózesnek nem nagyon tetszett, hogy ő menjen a gonosz királyhoz. Nem mert. Nagyon megváltozott Mózes annyi év alatt! Azelőtt mindent mert. Most már nem mert semmit. Jobban szerette volna, ha Isten valaki mást küldene, hadd maradjon ő most már mindhalálig birkapásztor.

De az Isten mégis őt küldte. Mózes nem mert tovább ellentmondani. Isten azt is megmondta, hogy Mózesről majd gondoskodik, s a bátyja Áron majd vele megy a királyhoz.



Aztán csönd lett. A hang nem szólt. A csipkebokor nem égett. Mintha semmi sem történt volna.
Mózes pedig hazament, birkáit istállóba terelte. Gondoskodjék róluk másvalaki. Ő más munkát kapott az Úrtól, nehéz, de gyönyörű munkát. Mégiscsak szabad volt segítenie a népét, hogy szép hazájába eljusson.
Mózes aztán fölkerekedett és visszament a hosszú úton Egyiptomba. Mégis meg merte tenni. És a király szeme elé mert kerülni, mert tudta, hogy az Úristen majd gondoskodik róla. És akkor semmi baj sem érheti.

MÓZES A GONOSZ KIRÁLYNÁL

Mózesnek vissza kellett hát mennie Egyiptomba. Hosszú volt az út. De lám, ki jött vele szembe? Valaki, aki ugyanúgy megöregedett, mint őmaga. Mózes mégis rögtön ráismert. A bátyja volt, Áron. Az Isten szólt neki, hogy menjen Mózes elé.
Mózes megörült, ahogy találkoztak. Megcsókolták egymást, aztán Mózes elmondott Áronnak mindent, amit neki az Úristen az égő csipkebokorban mondott.
Most már együtt mentek be az országba, Egyiptomba. Először Izrael népéhez mentek és elújságolták nekik, hogy az Úristen most jön segítségükre, és nemsokára kiköltözhetnek innét, hazamehetnek szép hazájukba, abba az országba, amit az Isten nekik ígért. Az emberek megörültek erre a hírre: „Végre vége a nehéz munkának. Nem sok idő, és nem vernek minket többé a korbáccsal!"
És megköszönték az Istennek.
Akkor aztán Mózes és Áron a királyhoz indult. A király nagy palotában lakott. Gyönyörűséges trónteremben arany széken ült. Büszkén és gőgösen nézett körül. Nagy szolgahad állt körülötte.
Mózes és Áron mégsem félt, mert tudták, hogy majd az Isten gondoskodik róluk. Odaálltak ketten a király elé ezzel a szóval: „Így szólt az Úr: Engedd népemet Egyiptomból kivonulni!"
A király sötét arccal felelte: „Nem én! Izrael népe itt marad és dolgozik nekem!"
Mózes és Áron nem hagyták annyiban: „Az Úr maga parancsolta. Az Úristennek szót kell fogadnod neked is!"
A király nagy mérgesen kiáltotta: „Nem ismerem a ti Isteneteket, és nem is fogadok neki szót! Semmi közöm a ti Istenetekhez. Én vagyok Izrael népének ura, az is maradok! Ezért most még keményebb munkára fogom a népet. És ha nem készülnek el időre munkájukkal, még keményebben fogom őket korbácsoltatni! Kotródjatok innét ti is, Mózes és Áron, menjetek ti is a munkára!"
Elszomorodva mentek ki a palotából. Még rosszabbra fordult minden.
Ha Mózes a néptől várt volna segítséget, soha ki nem jutottak volna

Egyiptomból. De Mózes tudta, honnan jön a segítség.
Az Isten műve volt.
Ő, az Isten igazította úgy a dolgokat, hogy a gőgösszívű királynak szót kellett mégis fogadnia. Megbüntette, amiért olyan önfejű és szófogadatlan volt. Tíz kemény büntetést küldött az Isten a királyra és minden gonosz egyiptomira.

Először is Egyiptom minden vize vérré változott. Az embereknek nem volt mit inniuk.
Aztán meg töméntelen sok béka lepett el mindent. Beugráltak mindenhová, a házakba, a szobákba, az ételbe, az ágyakba. Az embereknek nem volt nyugtuk sehol. Mindenütt béka és béka.





Megijedt ám erre a király! Előhivatta Mózest és Áront: „Nem bánom, elengedem Izrael népét, de valahogy tüntessétek el ezt a sok utálatos békát!"
Megörült erre Mózes. Imádkozott az Úrhoz, és a békák elpusztultak. Elmúlt a büntetés. De a király most már nem félt. Kemény parancsot adott: „Igaz, hogy megígértem, hogy Izrael népét elengedem. De nem teszem mégsem. Az egész nép itt marad! Induljon munkára!"
Ezért aztán az Úristen újabb büntetést küldött. A porból egyik napról a másikra tömeg szúnyog szállt föl. És csípték, szúrták az embereket, a királyt is.
Aztán meg csípős, szúrós legyek is jöttek csapatostul, azok szúrása még jobban fájt. És az emberek már

nem tudták hová bújjanak előlük. És akkor a király megint nem volt őszinte. Megígért újra mindent Mózesnek, de amint elmúlt a csapás, visszavonta szavát.

Még nagyobb baj érte Egyiptomot, és ez a király saját hibájából történt. Az állatokra betegség jött. Tehenek, birkák tömegével hullottak el, csak Izrael népének állatait nem érte a vész.

Egyiptomban az emberek is megbetegedtek. Gennyes fekélyek támadtak testükön mindenfelé. Rettenetesen fájtak.

Aztán meg jégeső kerekedett. Akkora jégdarabok hullottak az égből, hogy olyat még senki sem látott. És a jég elverte a termést. A búzát leverte, a fák leveleit megtépte, a bimbókat letördelte. Ha embert szabadban ért, azt is agyonütötte. A király azonban még mindég nem fogadott szót.



És ezért még nagyobb baj szakadt rájuk. Sáskák jöttek. Igaz, kis állatkák a sáskák, nem nagy rovarok, de seregestül jöttek, egész felhőkben röpültek oda. Az ég is elsötétült, akkora felhőkben jöttek. És leszálltak a földre, és ott mindent fölfaltak. Az összes levelet, bimbót, füvet. Egész kopaszra lerágták az országot. De a király még mindig nem fogadott szót.

Erre sötétség borult Egyiptomra. Olyan vaksötét lett, hogy két arasznyira nem lehetett látni délben. A nap nem adott világosságot, minthacsak éjszaka volna. Három napig tartott ez a sötétség. Az emberek összekuporodtak, nem mertek ki sem menni. A király is nagy félve ült a palotájában, de az Úristennek szótfogadni csak nem akart még mindig.

De egyszer csak szót kellett fogadnia. Az Úristennel nem lehet játszani!

Az utolsó csapás következett, ez volt a legeslegkeményebb.

Egyik este történt. Az egyiptomiak nyugodtan aludni mentek, mert nem tudták, mi fog azon az éjszakán történni.

Izrael népéből azonban senki sem feküdt le. Sőt. Ugyancsak fölöltözködtek. És összecsomagoltak mindent, amit magukkal akartak vinni. Elkészültek a kivonuláshoz.



Az Isten így mondta Mózesnek. Ezen az éjszakán kivonul a nép és elindul szép hazájába. Ezt mondta az Isten.

De indulás előtt egyenek még valamit. Minden házban az édesanya kenyeret sütött, az édesapa bárányt ölt. A frissen sült kenyeret és a nyárson sütött bárányt föltálalták az asztalra.

Egészen úgy, mint valami ünnepen. Ünnep is volt, mert ezen az éjszakán szabadulnak meg. Kiszabadulásukat ünnepelték.

De ezen kívül még valamit tett minden családfő.

A bárány véréből vett, és kiment vele az ajtaja elé. Aztán megkente vele kívülről az ajtó keretét, balfelől, jobbfelől, meg fönt is.

Minden édesapa így tett.

Izrael népének minden ajtaján ott piroslott a bárány vére.

Akkor aztán bezárták az ajtókat. Éjszaka lett.

És ezen az éjszakán jött az Isten utolsó büntetése. Rettenetes dolog történt.

Az égből angyal szállt le. Végigjárta az utcákat. Betért minden házba. És ahol az angyal járt, ott meghalt a legidősebb fiú. Hirtelenül holtan feküdt az ágyban.

Az angyal betért a király palotájába is.

Mert az angyal minden házba betért.

Az angyal Izrael népének házainál is járt.

Egyszerű kis házikók voltak. Az



angyal egész könnyen bejuthatott volna.
De nem tért be a házukba.
Mert amelyik ház ajtaján a bárány vérét meglátta, oda nem ment be. Isten így parancsolta neki: amelyik ajtón vért lát, azt a házat kerülje ki.
A vér megmentette Izrael népét. Az angyal aztán dolga végeztével visszatért az égbe.
Izrael népe pedig ünnepelt. Megszabadulásuk ünnepét ülték.
Az egyiptomiak azonban...
Azok bizony nem ünnepeltek! Jajgatva gyászoltak, mert minden házban halott feküdt.
Tudták, miért történt így. Tudták, hogy ez az ő hibájuk, meg a gonosz királyuknak a hibája.
Nagy félelem fogta el őket. A király is megrettent. Az ő legidősebb fia is meghalt. Végül kimondta: „Most aztán már igazán hadd menjen Izrael népe!"
Az egyiptomiak pedig előjöttek és mindenféle arany és ezüst holmit adtak Izrael fiainak:
„Fogjátok, vigyétek, csak kerüljetek minél hamarább messze tőlünk!"
Reggelre kelve Izrael népe induláshoz gyülekezett. Vitték magukkal gyerekeiket, állataikat és minden drágaságukat, amit kaptak.

És oly boldogok voltak! Végre valahára indulnak Kánaánba, drága szép hazájukba!

Az Úr maga őrködött a népe fölött.
Nem kellett félni. Semmi baj nem érhette őket.

A VÖRÖS-TENGEREN ÁT

Izrael népe úton volt Kánaán felé.
Hosszadalmas utazásnak ígérkezett, mert az egész utat gyalog kellett megtenniük. És csak lassan, nagyon lassan tudtak menni. Gyerekeik, birkáik, kisbárányaik velük voltak. Azokkal nem lehetett sietni.
De hogy találják meg a hazafelé vezető utat? Hiszen sohasem voltak még olyan messze hazulról. Hát csak Mózes után mentek. Ő ment elől, hosszú botjával a kezében.
És még Mózesnek sem kellett tudnia az utat. Hiszen nem ő ment legelől.
Tudod-e, ki ment az élen?
Maga az Úristen.
A kék égből egy nagy fehér felhő ereszkedett le, és az lebegett előttük. Ez az Isten felhője volt. Ez mutatta a népnek az utat.
Az Úr maga vezette őket a messzi idegenbe. Jól gondoskodott az ő népéről.
Ha nagyon forrón tűzött a nap, a felhő alatt jó hűvös volt.
Ha elfáradtak a gyerekek, a felhő megállt. Akkor pihenő volt.
És amikor este a nap lement, mégsem lett egészen sötét. Akkor meg világított a felhő. Egész éjjel mintha tűz égett volna a felhőben.

Három napig mentek már, amikor a Vörös-tenger partjáig értek. Ott pihenőt tartottak.
Hátuk mögött messziről hangokat hallottak. Micsoda zaj az ott a távolban? Kocsik és lovak dübörögnek? Úgy bizony. Katonák viharzottak utánuk. A gonosz király küldte őket utánuk. Megbánta már, hogy elengedte Izrael népét. És most jöttek a katonák, hogy visszahajtsák őket Egyiptomba.
Megijedtek ám erre az emberek! Előttük a tenger, azon nem lehet átmenni. Mögöttük meg a gonosz király meg a katonái, azokkal nem tudnak szembeszállni.
Félelmükben sírni és jajgatni kezdtek.
Mózes erre elkiáltotta magát: „Mit féltek? ! Hiszen az Isten gondoskodik rólunk! Nem kell a katonákkal harcba keverednetek! Gyertek utánam!"
Mindnyájan Mózes után nyomultak.
És Mózes ment egyenesen neki a tengernek.
A tenger mély volt, a hullámok zúgtak. Mózes pedig kinyújtotta botját a víz fölé. Erős szél kerekedett és elhajtotta a vizet. Út keletkezett a tenger közepében. Két oldalán megállt a víz.
És a két víz között a kiszáradt úton elindult Mózes a tengeren keresztül.

Utána Izrael egész népe.
És Izrael népe után jött a felhő. Eltakarta a népet az üldöző katonák elől. Mintha csak mondta volna Izrael népének: „Ne féljetek, én gondoskodom rólatok!" Mert a felhőnek a nép felé fordult oldala világított, a katonák felé fordult oldala pedig fenyegetően sötétlett.
A király katonái a tenger partjáig értek. Körülnéztek: „Ugyan hová lett a nép?" Hát ott látják őket, amint a tenger közepében menetelnek!
Olyan mérgesek voltak a katonák, meg a vezérük, hogy észre sem vették, milyen csodát látnak.
„Utánuk!" – kiáltotta a vezérük. „Elfogjuk őket. Majd mi megmutatjuk nekik! Agyoncsapjuk mindahányukat!"
Azzal behajtott ő is szép kocsijával a tengerbe, a katonák meg utána. Amilyen gyorsan csak tudtak, üldözőbe vették Izrael népét.
De nem érték utól, mert már sötét volt. Éjjel volt már. A nagy felhő előttük mindent sötétbe borított. Minthacsak a felhő szállt volna szembe velük.
És mire hajnalodott, Izrael egész népe odaát volt már a tenger túlsó partján, az egyiptomiak meg benne a közepén. És akkor érte őket utól a büntetés. A királyt és valamennyi gonosz katonáját. Isten így szólt Mózeshez: „Nyújtsd ki kezedet a tenger fölé!" Mózes kinyújtotta kezét és a víz újra összezárult. Elöntötte az utat, rajta a lovakat és a király minden katonáját.
Aztán már nem volt semmi más, csak víz. Minden üldözőjük belefulladt.
Az egyiptomiak annyi kisfiút fojtottak vízbe Izrael fiai közül, most hát megkapták érte a büntetést. És a király, aki Izrael népének annyi bajt okozott, többé nem árthatott nekik.
Soha többé.
Most hát szabad lett Izrael népe! Gondolhatod, hogy örültek! Ünnepet ültek a tenger partján. És hálából az Úristennek szépet énekeltek. Mózes írta ezt a hálaéneket:
„Dícsérjétek az Urat, mert jóságos ő! Lovat és katonát a tengerbe fullasztott."

A PUSZTÁN ÁT

Izrael népe keresztülment a tengeren.
És a gonosz király minden gonosz katonájával együtt vízbefúlt.
Most hát Izrael népe egészen szabad volt, nyugodtan menetelhettek hazafelé, szép országukba, Kánaánba.
Vajon nem fognak a pusztában eltévedni? Azt nem. Hiszen az Úristen mutatta nekik az utat.
Útközben sem éri majd őket baj? Persze hogy nem, hiszen velük az Isten!
És nem lesz semmiben hiányuk? Nem fognak éhen vagy szomjan veszni? Persze hogy nem. Hiszen Isten majd gondoskodik róluk.



Úgy gondoskodott népéről, mint édesapa a gyermekéről.
Ha a nép igazán hitt benne, akkor nem volt mitől félnie.
Igen, de Izrael népe nem mindig hitt Istenben.
De bámulatosan elégedetlen volt ám ez a nép!
Mindig morgott, mindentől inába szállt a bátorsága. Újra és újra elfelejtette, hogy hiszen az Úristen gondoskodik róluk!
A pusztán kellett átvonulni. Ott nem nőtt egyáltalán semmi. Nem volt ott semmi, csak homok, homok, meg megint csak homok. És olyan forróság volt, olyan rettenetes hőség! És úgy megszomjaztak, míg ezen a forró homokon jártak!
Kútnak pedig ott híre sem volt. A forró pusztaságban sehol semmi víz. Az a víz pedig, amit magukkal hoztak, már réges rég elfogyott.
Végül mégis találtak valamit. Valami mélyedésben vizet láttak. Rögtön nekiestek. Ki is köpték azonnal! Nem lehet meginni! Keserű! Ott a víz, és mégis majdnem hogy szomjan pusztulnak. És akkor elkezdtek morgolódni és Mózesnek mindenféle csúf dolgot mondtak: „Na most mondd, te híres, mit igyunk!"
Akkor Mózes elővett egy darab fát, és beledobta a vízbe. Az Úristen mondta neki.
„No most már iható. Igyatok belőle."
És csakugyan a keserű víz üdítő ivóvízzé vált.
De ezt nem a beledobott fa művelte.
És nem is Mózes művelte.
Ezt az Isten művelte. Most láthatták mindvalamennyien, milyen hatalmas az Isten és hogy gondoskodik róluk.
Vajon Izrael népe meg fogja-e jegyezni mindig?

Nemsokára elfogyott a kenyerük, amit Egyiptomból magukkal hoztak. Elfogyott a hús is. Nem volt mit enniük. Elkezdtek megint morgolódni.
Ilyeneket mondtak Mózesnek: „Bezzeg Egyiptomban volt kenyerünk elég, meg hús is volt hozzá! Minek hoztál ki minket onnét? Azért-e, hogy itt a pusztaságban éhenpusztuljunk? "
Bizony csúf dolog volt tőlük, hogy ilyeneket mondtak! Istennek azonban nagy-nagy a türelme. Nem büntette meg őket.
Mózes így szólt: „Ne lázadozzatok! Az Isten majd gondoskodik rólatok! Ma estére húst ad nektek, holnap reggelre meg kenyeret hullat az égből. Elhiszitek-e akkor végre, hogy az Isten gondoskodik rólatok? "
És csakugyan. Estére egy fáradt madársereg szállt arra. Kövér, jóhúsú madarak. Fürjek voltak. Annyira elfáradtak a repülésben, hogy egyszerűen földre estek a sátrak közé, ahol a nép tábortütött. Csak ki kellett nyúlniok a sátorból, megfoghatták és megsüthették. De jó illata

volt! Most hát volt annyi húsuk, amennyit csak akartak.
Másnap reggel pedig, amikor előjöttek a sátorból, az egész föld köröskörül fehérlett, mintha csak havazott volna. Kis kerek szemcsékkel volt tele.
„Hát ez meg mi?" – kérdezték egymástól.
Mózes tudta.
„Ez manna. Ez az a kenyér, amit az Úristen nektek eledelül ad."
Gyorsan összekapkodtak tele marokkal, korsókat teleszedtek, amennyit bírtak. Nyersen is meg lehetett enni, kását is lehetett belőle főzni, meg kenyérré is lehetett sütni. Édes volt, mint a mézeskalács. És minden reggel frissen hullott.
Megtudták, hogy nem kell éhen halniuk soha, mert az Úristen gondoskodik róluk, jól ellátja őket. Vajon nem fogják soha elfelejteni? Mindég fogják-e hinni?

A népnek a hite! Jaj de gyönge volt! Egyszer megint nem volt vizük. Kenyerük volt elég, de vizük egy csöpp se.
Akkor megint lázadozni kezdtek, csúnyábban mint valaha. És megint Mózest hibáztatták. Nagyon haragudtak rá.
Mózes elszomorodott és az Úrhoz kiáltott: „Ó Uram, mit csináljak?"
És szólt az Úr: „Menj a sziklához, és üss rá a botoddal. Víz fakad belőle!"
Nagy sziklás hegy tövében álltak. Mózes elindult egyenesen a hegynek. A nép utána. Lázongva kiabál-



tak. Mózes aztán botjával ráütött a sziklára. Víz fakadt belőle. Bőven ömlött. Erre elcsitult a nép. Most végre ihattak kedvükre. Ez a lázadozó nép! Ezután már csak igazán nem mer majd lázadozni.
Most már aztán igazán el kellett végre hinniük, hogy az Isten gondoskodik róluk. Hogy Isten az ő Istenük, és ők az Isten népe.

Aztán még valami történt. Ezen is megláthatjátok, mennyire gondoskodik az Úr a népéről. Hogy Istennél a nép mindig biztonságban van.
A sivatagból rablók jöttek elő. Egész csapat. Vakmerő barna fickók voltak, a sivatagban laktak. Mindig újra előjöttek fosztogatni, lopni.
Végül Mózes megsokallta: „Ez így nem megy tovább! Egyszer komolyan szembe kell a rablókkal szállnunk, jól meg kell büntetnünk őket, hogy elmenjen a kedvük a további zaklatásunktól."
Előhívta Józsuét. Józsué izmos fiatalember volt. Istent szerette és jól tudott harcolni.
Mózes megbízta: „Válassz magad mellé erős, ügyes embereket, aztán indulj és győzd le a rablókat."
Józsué úgy is tett.
Mózes ezalatt fölment egy dombra, onnan nézte a harcot. Ő nem fegyverrel harcolt, ő egész másvalamivel harcolt: imádkozott a népért. Égre emelte két karját.
Istenhez fordult: „Istenem, Uram, segítsd meg népedet!"

És ennek a segítségnek meg is volt az eredménye.
Amíg Mózes imádságban égre emelte két karját, addig az izraeliták erősen szorongatták a rablókat. Nem tudtak ellenállni és futni készültek.
Amikor viszont Mózes leengedte karját, a rablók kerekedtek fölül.
Amikor ezt Mózes észrevette, folyton ég felé tárva tartotta karját.
Igen ám, de öreg volt, belefáradt. Nem bírta már a karját olyan sokáig fölemelve tartani.
Odajöttek akkor ketten, Áron és még egy ember, és vállukkal alátámasztották Mózes elfáradt két karját. Így hát Mózes karja mindig az ég felé, az Isten felé tárult. És így az izraeliták maradtak fölényben.
Egész nap keményen harcoltak, és végül is a rablók elmenekültek.
A győzelmet azonban nem ők szerezték.
Az Isten szerezte nekik.
Isten mindig gondoskodik népéről. Ha az emberek ezt elhinnék, sohasem kellene lázadozniuk, és sohasem kellene félniük. A hitük akkor boldoggá tenné őket.

A SINAI HEGY LÁBÁNÁL

Izrael népe mindig tovább vonult. A felhő mindig előttük lebegett. Az mutatta nekik az utat.
Így jutottak el abba az országba, ahol Mózes menekülése közben megtelepedett és ahol olyan sokáig birkapásztor volt.

Meredek hegy magasodott ott. Sinai hegynek hívták.
Fönt a hegy csúcsán megállapodott a felhő, a nép pedig a hegy lábánál vert sátrat.
Ott maradtak egy darabig.
Mert ezen a hegyen valami gyönyörű szép történt. Készülődjenek nagy ünnepre. Ezt mondta az Úristen.
Isten barátságába akarta fogadni a népet. A mindenható végtelen nagy Isten, az ég és a föld teremtője, barátságába akarta fogadni azt a kis népet, Izraelnek folyton ellene lázadozó népét. A világ legboldogabbik népévé akarta tenni. Nem nagyszerű? !
És ő maga akart a néphez szólni. Hallja meg mindenki az ő szavát.
De akkor lásson hozzá mindenki, hogy előkészítse a szép ünnepet. Vegye föl mindenki frissen mosott ünneplő ruháját. Veszekedés se legyen, mert az elrontaná az ünnepet.
Ilyen előkészületek után odaállt az egész nép a hegy lábához és várt.
A hegy csúcsán a felhőből mennydörögni kezdett. Az egész hegy mély tisztelettel megremegett.
Aztán a hegyen csönd lett. Halálos csönd.
És az egész nép apraja-nagyja hallotta az Isten szavát, amint hozzájuk szólt.
Isten azt mondta, hogy ezután mindég fogadjanak neki szót, mindennél jobban őt szeressék. És egymást is szeressék. Akkor mindig boldogok lesznek.
És akkor újra csönd lett. Isten szava nem szólt többet, de a mennydörgés újra kezdődött. Az emberek ijedten szaladtak szét, ki-ki a sátrába. Nem mertek olyan közel maradni a hegyhez. Féltek az Istentől.
Mózes azonban mindent fölírt, amit az Úristen mondott.
Hogy a nép azt soha el ne felejtse.

De az Úristen még sokmindent akart a népnek mondani, és azt Mózesnek mind föl kellett írnia.
Ezért Mózes fölkapaszkodott a hegyre. Egészen Isten közelébe. Szívesen tette. Ő nem félt az Istentől.
Az emberek látták, amint kapaszkodik fölfelé, mindig magasabbra. Látták, amint megérkezik a felhő széléig, aztán tovább... de aztán már nem látták.
Estére mind nézelődtek, visszajön-e Mózes. De nem jött. Ott maradt fönt a hegyen az Istennel.
Másnap szintén nem jött le.
És a következő napon sem.
És azután sem.
Az emberek aggódva mondogatták: „Mózes talán sohasem jön már vissza. Odafönt talán valami baj érte. Talán lezuhant és meg is halt már. Ki fog akkor minket Kánaánba elvezetni? Ki fog velünk ezután törődni? "
Ostoba emberek!
Hiszen az Isten megvolt!
Ő mindig gondoskodik róluk!
De még ennél is ostobább és roszszabb dolgokat mondtak:

„Nem látjuk az Istent. Minden népnek van valami szobra, és az az istenük. Az előtt térdelnek, azt imádják, azt látják! Legyen nekünk is ilyen szobrunk, mégpedig aranyból! Azt akarjuk majd imádni. És majd visszük magunkkal Kánaán felé menet közben az egész úton."
És akkor Áronhoz fordultak. Az lett a vezérük, hogy Mózes nem volt. „Csinálj nekünk egy szobrot, egy Istent, akit majd láthatunk, akit magunkkal vihetünk egész utazásunk alatt Kánaánba."
Áron megijedt. Milyen gonosz a nép! Isten alig néhány napja mondta nekik, hogy bálványszobrot ne imádjanak, és most mégis azt akarják. Bizony nagy bűn!
Áron azonban ezt nem merte megmondani nekik. Félt a néptől. „Nem akarom a népet magamra haragítani, mert még agyonütnek!" – gondolta. „Majd valahogy ravaszul kibújok ez alól."
És kihirdette: „Jó, megcsinálom, de akkor adjátok ide nekem arany gyűrűiteket, minden arany drágaságtokat. Abból csinálom."
Azt gondolta: „Biztosan nem fogják összeadni!"
Pedig mégis összehordták. Marékszámra hozták Áronnak gyűrűiket, kincseiket.
Áron most már nem mert ellenkezni. Nagyon félt a nép haragjától. Tudta, hogy rosszat tesz, mégis megtette.
Összeolvasztotta a sok aranyat és abból szobrot öntött. Aranyborjút, olyant amilyet Egyiptomban láttak.
És az aranyborjút fölállította a tábor közepén.
Azok pedig imádták és áldozatokat hordtak neki.
És hogy örültek neki! Ők a szófogadatlan bűnösök! Körültáncolták. Körülugrándozták, örömükben énekeltek, de úgy ám, hogy még a hegyre is fölhallatszott.
Megint nagy ünnepet ültek.
De ez bizony nem volt valami szép. Ez bűnös ünnep volt.

És amikor javában táncolnak, jön ám valaki. Nagy haraggal keresztültör az ujjongó tömegen és odaáll középre. Mózes volt. Visszajött a hegyről.
Ő bezzeg nem félt a néptől, mint Áron. Dörgő hangon megmondta nekik, milyen gonoszságot művelnek.
És akkor fogta az aranyborjút és feldöntötte. Tűzbe dobta, hogy semmi se maradjon belőle.
Megijedtek ám erre az emberek. Rádöbbentek, milyen gonoszságot műveltek. Csöndben elosontak ki-ki a sátorába. Féltek Mózes haragvó tekintetétől.
De Isten tekintete elől nem lehet elbújni.
Mennyire megharagudhatott most az Isten! Biztosan tudni sem akar már a velük való barátságról!

Másnap Mózes újra fölkapaszkodott a hegyre. Szíve tele volt aggódással és fájdalommal.
Egész fönt a hegy tetején letérdelt az Úristen előtt.



„Istenem Uram, nagyot vétkezett a nép, nagy büntetést érdemel. De ne hagyd el őket, kérlek, légy továbbra is barátjuk. Hadd viseljem a büntetést én őértük. Büntess meg helyettük csak engem!"

Igen, Mózes így szerette volna. Annyira szerette ezt a még olyan szófogadatlan népet.

De a nép helyett megbűnhődni, azt nem tehette, nem is bírta volna. Azt sokkal később másvalaki tette. Jézus, a Megváltó. Ő vette magára Izrael népének bűneit, és még sok másét.

De mivel Mózes kérte, az Isten megbocsátotta a népnek nagy bűnét. És továbbra is barátjuk maradt és velük ment Kánaánba.

Isten nagyon szerette a népet.

Még sokkal jobban, mint ahogy Mózes szerette.

SZÉP HAZÁJUK HATÁRÁN

Izrael népe sokáig időzött a magas Sinai hegy lábánál. Talán egy esztendeig is. De akkor tovább kellett indulniuk, hiszen haza akartak menni Kánaánba.

A felhő megint előttük lebegett, és ők mentek utána a pusztaságon keresztül. Minden nap valamivel közelebb jutottak. Végül is egészen közel jutottak szép hazájuk határához. A hegyeit már látták. Ott aztán megállapodott a felhő, az emberek is megálltak. Sátrat vertek, ettek, ittak, néhány napot pihentek. De mindig csak a hazai hegyek felé nézegettek. Ott a hegyeken túl, ott van a hazájuk. Ott fognak nemsokára lakni, ott majd alaposan kipihenhetik a hosszú utazás fáradalmait.

Igen ám, de még nem voltak bent. Mások lakták Kánaán földjét, gonosz, istentelen emberek, azokat előbb el kellett onnét kergetni. Vajon milyen erősek? És sokan vannak-e? És lesz-e ott elég bőséges legelő? Hát gyümölcsfák vannak-e? Igazán olyan szép az az ország, mint amilyennek gondolták?

Ezt Izrael népe mind szívesen tudta volna.

Mózes ezért magához hivatott tizenkét erős, bátor, ügyes embert. Józsue is közöttük volt.

„Másszátok meg a hegyeket és menjetek be Kánaán földjére. Aztán nézzetek ott meg magatoknak mindent jól, aztán gyertek vissza és mondjátok el, mit találtatok. De óvatosak legyetek, hogy az ott lakó gonosz emberek meg ne fogjanak benneteket!"

Ők tizenketten szívesen vállalkoztak rá. Másnap útnak eredtek, a nép pedig naponta figyelte, mikor jönnek vissza. Sokáig voltak oda. De végre egyszer mégiscsak jöttek már. És lám, mit hoztak magukkal a szép hazájukból? Nagyszerű gyümölcsöt: almát, fügét, meg egy nagy fürt szőlőt. Egy óriási fürt szőlőt. Egy ember el sem bírta a vállán. Rúdra kötözték, és ketten hozták a vállukon. Ilyen gyönyörű gyümölcs terem Kánaán földjén? ! Micsoda remekszép ország lehet az! És a tizenkét hírmondó kezdte elmesélni, mit láttak.

Ketten közülük szerették az Istent,



tizen azonban nem szerették. Ketten hitték, amit az Úristen mond, tizen nem hittek az Úr szavának. Józsué és Káleb hittek Istennek. A többi tíz ilyeneket kezdett mesélni: „Persze, gyönyörű egy ország! Mindenütt virágok nyílnak, és annyi fű nő mindenhol, hogy állatainkra nem lesz gondunk. De ne örüljetek még neki. Mert mi oda be ugyan nem jutunk soha. Nagy erős emberek lakják. Még óriásokat is láttunk! Akkorák voltak, hogy mellettük mi csak törpéknek látszottunk. Csak nem gondoljátok, hogy mi el tudjuk őket onnét kergetni? ! No majd éppen mi! Ezt magatok sem hiszitek!"

Az emberek behúzták a nyakukat, megszeppentek. Féltek az óriásoktól. Megint egyszer egészen elfelejtették, hogy az Isten mindig gondoskodik róluk.

De a kettő, Józsué és Káleb ezt nem felejtette el. Erősködtek: „Ne féljetek! Az Úristen majd segít rajtunk. Hiszen megígérte! Ő mondta, hogy nekünk adja azt az országot. És az Isten megteszi azt amit megígért! Elhihetitek!"

Mégsem hitték el. Síránkozni és jajgatni kezdtek, és újra lázongásba fogtak Isten ellen és Mózes ellen. Azt mondták, az Isten becsapta őket. Borzasztó volt, amiket mondani merészeltek.

„Bárcsak maradtunk volna Egyiptomban! Minek is hozott ki minket ide az Isten? Biztosan csak azért, hogy az óriások itt agyonüssenek minket. De mi nem hagyjuk hogy agyonüssenek! Nem, mi nem megyünk be Kánaán földjére! Nem akarunk bemenni! Forduljunk vissza Egyiptomba!"

Józsué és Káleb csitították őket: „Hát ilyet aztán ne mondjatok!" Hiába. Nem hallgattak rájuk. Elöntötte őket a düh, köveket fogtak, és agyon akarták kövezni kettőjüket.

De... hogy megrémültek! Mintha az égből villám csapott volna le, olyan nagy fényesség lett hirtelen. Az Isten felhőjéből jött. Maga az Isten jött a két hírmondót megmenteni. A gonosz, szófogadatlan emberek szemük elé kapták a kezüket, annyira vakította őket a ragyogás, és ijedten félreugráltak.

És ha most Mózes nem imádkozik a népért, bizony kemény büntetést kap!

De még így is kapott valami büntetést, mert nem hitt az Isten szavának. Mózes mondta meg nekik: „Így szól az Úr: „Nem akartok bemenni szép hazátokba? Jó, hát akkor nem is teszitek oda be a lábatokat. Visszsza akartok fordulni? Jó, hát akkor visszafordultok. Addig fogtok a pusztában ide-oda bolyongani, amíg gyermekeitek megnőnek. És akkor majd ők mennek be Kánaán földjére. Ti nem! Mind itt fogtok pusztulni a sivatagban. Csak Józsué és Káleb marad meg, mert ők hittek az Úr szavának."

Ez bizony nagyon rossz volt. De az emberek érezték: saját hibájukból történt. Voltak, akik azért mégis csak be akartak jutni szép hazájukba. Másnap reggel Mózeshez fordultak: „Tegnap gyávák és szófoga-

datlanok voltunk. Meggondoltuk. Mégis be akarunk menni szép hazánkba, és ha kell bátran szembeszállunk az ott lakó gonoszokkal."
Mózes azonban szomorúan rázta a fejét: „Ne tegyétek. Most már késő! Az Isten nem akarja.
Mégis megtették. Bátran harcoltak, de az Isten nem volt velük. Igy hát a bentlakók megölték őket a harcban.

A nép többi része pedig tovább vándorolt. A felhő előttük lebegett, ők meg utána. Lekonyult fejjel és fájó szívvel indultak neki újra a pusztának a felhő után. Mindég messzebb és messzebb szép hazájuktól.
Nem volt szabad bemenniük.
Nem mehettek be.
Mert szívükben nem volt hit.

A PUSZTAI VÁNDORLÁS

Megint csak ott vándorolt a nép a pusztában. A felhő ment elől, ők meg utána. Lógó fejjel, nagy búsan meneteltek, mert mindig csak messzebb kerültek hazájuktól.
Nem mehettek be, mert nem hittek az Istennek. Mert lázadoztak ahelyett, hogy örültek volna, és megköszönték volna az Istennek, amit értük tett.
Majd a gyermekeik mehetnek csak be, ha majd felnőnek.
Nagyon szomorú vándorlás kezdődött így. A legszomorúbb pedig az volt, hogy az emberek még ezek után is lázongani mertek.

Egyszer nagyon csúf eset történt. Nem volt vizük. Mózest és Áront okolták érte.
Azt mondták: „Minek hoztatok minket ide? Timiattatok halunk most szomjan!"
Akkor így szólt az Úr: „Mózes, menj a sziklához és mondd, hogy fakadjon belőle víz. Akkor lesz mit inniuk."
Mózes és Áron elindult a szikla felé. A nép nagy kiabálással és szitkozódással utánuk.
Mózes haragudott az emberekre. Eddig mindig türelmes volt, de most elhagyta őt is a béketűrés.
Azt gondolta: „A sok ostoba népséget! Mit lázonganak már megint? ! Hát nem vagyunk itt, hogy gondoskodjunk róluk? Én meg Áron? !"
És Mózes dühösen kiáltotta oda nekik:
„Ide hallgassatok, ti keményszívű nép! Hát a sziklából fakasszunk nektek vizet? !" Azzal botjával rácsapott a sziklára. Kétszer. Erre csakugyan víz fakadt, olyan bőségben, hogy mindnyájan ihattak belőle. A nép megnyugodott.
De Mózes nem tudott örülni.
Egészen elszomorodott.
Mert szófogadatlan volt. Ő is, meg Áron is.
Nem az Úrban bíztak. Nem hitték, hogy Ő még segít. Először ilyeneket mondtak a népnek: Mi nem tudunk nektek vizet adni!"

Pedig hát az Úristen nagy csodát művelt őáltaluk.
Hogy is felejthették el!
És szólt az Úristen kettőjükhöz: „Mivel engem elfelejtettetek, ti ketten sem fogtok bemenni Kánaán földjére!"
Szegény Mózes, szegény Áron!
Bizony szomorú hír volt ez nekik!
Nem sokra rá még ennél is csúnyább eset fordult elő.
Reggelenkint még mindég manna hullott. A mézédes mennyei kenyér napról napra ott feküdt az embereknek kitálalva.
De az emberek olyan hálátlanok voltak!
Az ennivalójuk ellen elkezdtek zúgni-morogni: „Mindig csak ez a manna! Mindig ugyanaz!" És beletaposták a mannát a homokba.
Ez bizony csúnya dolog volt! Nagy bűn volt! Egészen kemény büntetés járt érte.
Kígyók csúsztak elő és megmarták az embereket. Nagyon fájt a kígyómarás. De nemcsak fájt, meghalt, akit megmart a kígyó, mert a kígyók mérges kígyók voltak. Nem volt mentség, nem volt orvosság ellene. Sokan belehaltak a kígyómarásba.
Nagy rémület fogta el a népet, és most már megbánták, hogy a mennyei kenyér ellen lázongtak.
Rimánkodva Mózeshez futottak:



„Segíts rajtunk! Imádkozzál az Istenhez, hogy megbocsásson nekünk! Hadd szabaduljunk meg a szörnyű kígyóktól!"
Mózes akkor az Urat kérte, és az Úr meghallgatta Mózes imádságát. A kígyókat ugyan nem vette el róluk, hanem más nagy csodát művelt nekik. És akkor már senkinek sem kellett a kígyóktól félnie.
Mózes odaállt a nép közé. Kezében hosszú bot, azon egy kígyó. De nem valódi kígyó volt a botra akasztva, hanem rézből való. Mózes csinálta.
Akit kígyó mart meg és ránézett erre a rézkígyóra, annak nem ártott a kígyóméreg. Az nem halt bele. Az Úristen így mondta.
És úgy is lett.
Aki nem hitt az Isten szavának és nem nézett föl a rézkígyóra, az bizony belehalt a kígyómarásba ezután is.
Aki viszont hittel megtette, amit az Isten mondott, az életben maradt.
Így akarta az Isten az embereket arra megtanítani, hogy az ő szavának mindig higgyenek. Akkor soha semmitől sem kell félniük.

A pusztai vándorlás már a végéhez közeledett. Izrael népe megint egészen közel került Kánaán földjének határaihoz.
Gyermekeik megnőttek már. Még egy kis idő, és ők bemehettek szép hazájukba.
Ha ugyan most mernek.
Ha ugyan most elhiszik, hogy az Isten segíti őket.

MÓZES AZ ÉGBE MEGY

Izrael népe újra Kánaán határán állt. Messze távolból már látszott az ígéret földje. Már nem sokáig tart, és végre bemehetnek.
De Mózes nem mehet velük tovább. Ő nem teheti lábát az ígéret földjére. Áron már meghalt, és most neki is meg kellett halnia. Szófogadatlanságáért ez volt a büntetés.
Szomorú szívvel gondolta:
„Még egyszer kérem az Úristent, hadd mehessek én is Izrael népével."
Nagy tisztelettel így kérte az Urat:
„Istenem Uram, igaz hogy nem érdemeltem meg, de úgy szeretnék én is bemenni Kánaán földjére. Úgy szeretném látni, hol fog lakni a nép."
De az Úr így felelt:
„Csönd, Mózes, erről többé ne beszélj."
Hát nem sajnálta meg az Úristen Mózest?
Nem szerette már ősz öreg szolgáját?
Mózes ezt jobban tudta.

Isten őt egész hosszú életén át szerette. Isten mindig gondoskodott róla.
Amikor még egészen kicsike volt, már akkor gondoskodott róla, hogy

bele ne fojtsák a nagy folyóba. Amikor meg a sásból font kis kosárban aludt, az Úristen odaküldte a király lányát.
Később meg, amikor az egyiptomit megölte, az Úristen gondoskodott róla, hogy a gonosz király el ne foghassa.
És mikor aztán birkapásztor volt, és újra vissza kellett térnie Egyiptomba, aztán amikor a tengeren keresztül mentek, aztán meg a hosszú pusztai vándorlás alatt: Az Isten mindig gondoskodott Mózesről, mint édesapa a fiáról.
Isten olyan bölcs volt, és olyan jó! Mindig úgy volt a legjobb, ahogy az Isten akarta.
És ha Mózes erre gondolt, megnyugodott a szíve. Nem sajnálta már, hogy nem mehet be Kánaán földjére.
Közel kerülhetett az Istenhez. Egészen közel, közelebb mint a meredek Sinai hegyen.
Ez még sokkal nagyszerűbb!

Mózes összehívta az egész népet és még egyszer szólt hozzájuk.
Mondta nekik, hogy ezután legyenek mindég szófogadók, akkor boldogan fognak Kánaán földjén lakni. De ha az Úristent elfelejtik, akkor bizony boldogtalanok lesznek, és nem is maradhatnak meg hazájukban.
Mózes még sokmindent mondott nekik. Nagyon szerette népét, szerette volna, ha az egész nép Isten közelében marad.
Tudta azt is, hogy nyugodtan elhagyhatja már a népét.
Az Úristen majd gondoskodik róla.
Akkor Mózes elbúcsúzott a néptől, és elindult egészen egyedül.
A közelben magasodott egy nagy hegy. Arra fölkapaszkodott.
Az emberek néztek utána, ameddig látták. Szerették Mózest, és most sajnálták. Azt mondogatták: „Szegény Mózes!"
Pedig Mózes egyáltalán nem volt, szegény!
Mert amikor fölért a hegy legtetejére, az Úristen eljött hozzá. Meszszire ellátott Mózes a hegy tetejéről. Mégis láthatta azt a szép országot, ahol a nép nemsokára lakni fog. Isten megmutatta neki a zöld legelőket, meg a patakokat, a hegyeket, a fákat, meg a tengert a messze távolban. Mózes látta az egész országot, és tudta, hogy a nép ott boldog lehet majd.
Akkor így szólt hozzá az Úr:
„Gyere hűséges szolgám, itt az idő."
És akkor az Isten magával vitte Mózest egy olyan országba, amelyik ezerszerte szebb... Ott várta az Üdvözítőt. Majd ő nyitja ki neki a mennyek országát. Ott már nincs semmi bűn és semmi fájdalom.
Ott már senki sem lázadozik.
Ott mindenki határtalanul boldog.

RÁHÁB

Mózes már nem élt.
Áron is meghalt már.
Ki vezesse most már a népet a vándorútján? Ki legyen Mózes helyett a vezére?

Józsue! Józsue vezesse be a népet Kánaán földjére.
Józsuénak óvatosnak kellett lennie, mert gonosz emberek laktak az országban. Nem odavalók voltak, el kellett kergetni őket onnét. És volt ott a közelben egy nagy város is, magas kőfallal. Jerikó. A várost el kellett foglalniuk.
Vajon nagyon vastagok és erősek-e Jerikó falai? És vajon sok katona védi-e?
Józsue szerette volna tudni. Magához hívott két embert és ezzel küldte el őket: „Titokban menjetek be Kánaán földjére. Ott kerüljetek be Jerikó városába, és alaposan nézzetek meg mindent. Aztán gyertek vissza és mondjátok el nekem, mit láttatok. Meg meritek tenni? "
Meg merték tenni.
Azt gondolták:
„Majd gondoskodik rólunk az Úristen!"
Elindultak tehát és bejutottak Jerikóba. A városfal nagyon magas és nagyon vastag volt. Azon senki át nem mászhatott. De a falban volt egy nagy ajtó. És az a városkapu nyitva állt. Ott jártak az emberek ki-be. Két emberünk is bement a kapun át a városba. Senkinek sem tűnt föl. Igy hát bejutottak a városba. Végigmentek az utcákon és mindent jól megnéztek.
Beesteledett. Hol aludjanak? A várost körülvevő fal mentén mentek, amíg egy házat találtak. A ház fönt épült a fal tetején. Olyan vastag volt a város fala, hogy házat lehetett rá építeni. Két emberünk ebbe a házba tért be.
A házban egy Ráháb nevű asszony lakott. Megengedte, hogy a két idegen ott töltse az éjszakát.
De a város gonosz lakói észrevették, hogy két idegen betért abba a házba. Gyorsan szóltak a város királyának.
És Jerikó királya erre katonákat küldött, hogy fogják el a két idegent.
A katonák a ház ajtaján zörgettek és kiáltották:
„Ráháb! Nyisd ki! Hol vannak az idegenek? El kell fognunk őket, mert ellenségeink. Kémkedni jöttek."
No most mit tegyen Ráháb?
Beengedje a katonákat?
És mondja nekik:
„Nézzétek, itt vannak, fogjátok el őket? "
Nem, Ráháb nem ezt tette. Elrejtette a két idegent a padláson. Fönt a tető alatt egy csomó széna közé dugta el őket.
Ráháb okos asszony volt.
Kiszólt az ajtón: „Az idegenek? Ja, igen, itt voltak. Ha gyorsan szaladtok, talán még utóléritek őket."
A katonák szerencsére elmentek. Ráháb pedig fölment a tető alá és kiszabadította a két embert a széna alól. Jól tudta, hogy kicsodák-micsodák. Hallott már Izrael népéről. Azt is hallotta, hogy Izrael az Isten népe. Ezért dugta el két vendégét a katonák elől. Ezért volt olyan jó hozzájuk.
Azt mondta nekik: „Isten nemsokára nektek adja ezt az országot, meg a várost is. Az Isten mindent

megtehet, azt már itt is hallottuk. Õ át is vezetett benneteket a tengeren. Azért fél tőletek itt minden gonosz ember ebben az országban. És azért segítettelek én meg titeket. De ígérjétek meg, hogy ti is megsegítetek engem. Nemsokára idejön a ti népetek és elfoglalja ezt a várost. De engem akkor ne bántsatok. Apámat és anyámat se. És testvéreimet se."

Megígérték. De most aztán gyorsan el kellett tűnniük, mert a katonák bármely percben visszajöhetnek.

Ráháb bevitte őket a házába. Kinyitott egy ablakot. Fogott egy vastag kötelet. Piros volt a kötél. Egyik végét jól odakötötte az ablakhoz. A másik vége kilógott a sötétbe. Ezen kellett lemászniuk, hogy a város falán kívül érjenek földet, mert a ház a városfal tetején állt.

Búcsúzóul még azt mondták: „Ha majd visszajövünk, akaszd ki ezt a piros kötelet. Akkor majd tudja a népünk, hogy te laksz itt. És legyen akkor itt apád, anyád és minden testvéred veled a házban. Akkor majd megmondjuk a mieinknek: ahol az ablakból piros kötelet láttok kilógni, abban a házban ne bántsatok senkit."

Ezzel lemászott a két emberünk, és elrejtőzött a hegyekben.

Néhány napra rá épségben megérkeztek Józsuéhoz.

Az Isten gondoskodott róluk.

Õ tette, hogy az idegen asszony olyan jó volt hozzájuk és segített nekik.

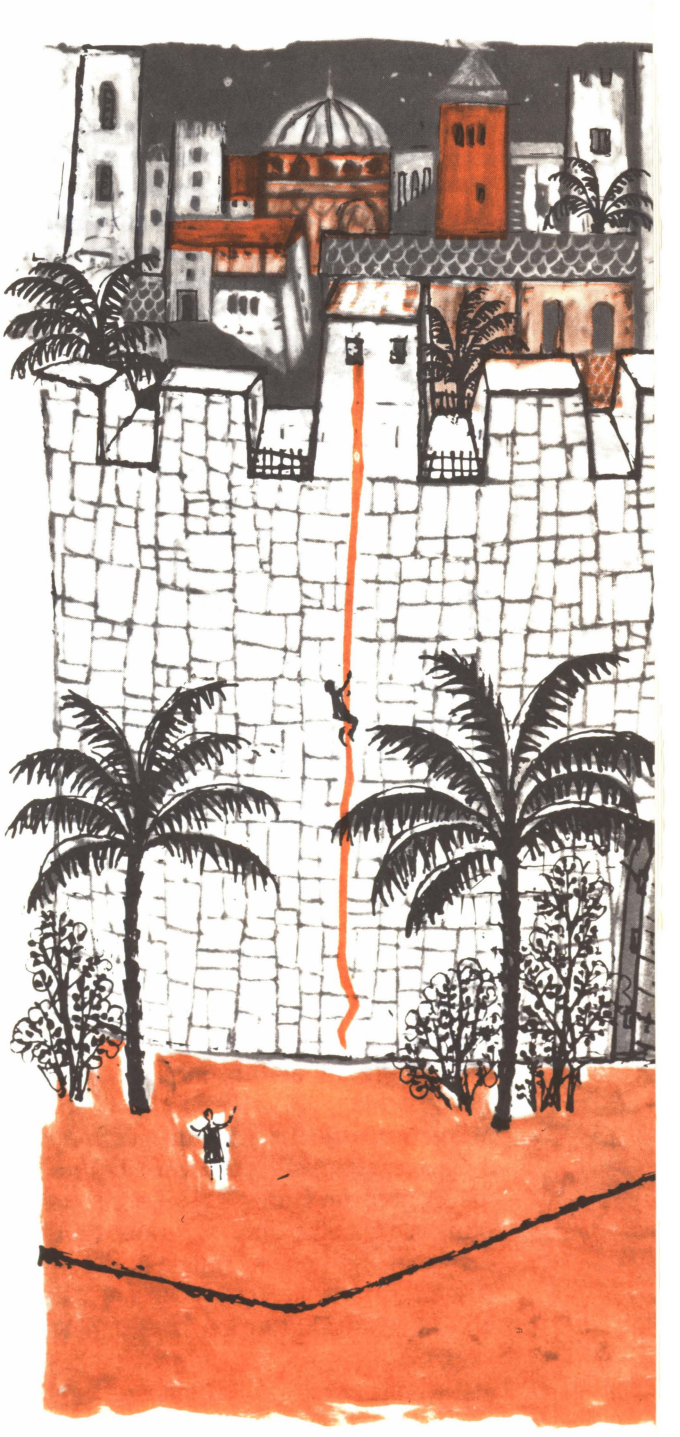

JERIKÓ

Emlékszel még arra a két emberre, akik Jerikóban jártak és mindent jól kifürkésztek. Emlékszel a katonákra is, akik el akarták őket fogni. Meg az asszonyra, aki olyan ravaszul kisegítette őket a városból. Ráhábnak hívták.
Piros kötelet kötött az ablakába, és a két ember azon csúszott le. És föl kellett kötnie ablakára azt a piros kötelet, amikor Izrael népe a gonosz bentlakóktól elfoglalja a várost.

Most hát Izrael népe a város ellen fölvonult. A bentlakók látták őket jönni. Gyorsan bezárták a város kapuját, és fölálltak a falak tetejére. Harcra készen várták az ellenséget. Ugyan mit tegyen most Izrael népe?
A falaknak hiába megy neki, nem lehet azokat szétverni. A kaput is hiába próbálná nagy gerendákkal bedönteni.
A fal nagyon vastag volt, a kapu nagyon erős volt. Erre Izrael népe valami egész mást csinált. Nagy körben körüljárta a várost. Mást nem csinált. Aztán odébb ment a várostól.
Másnap újra jöttek. És az egész nép mégegyszer körüljárta a várost. Harmadik nap ugyanúgy. Negyedik napon is. Ötödik nap szintén. Minden nap egyszer körüljárták a várost.
Mikor a hatodik napon is ugyanezt tették, a Jerikóbeliek nem tudták, mire vélni a dolgot. Csak kacagtak rajta: „Mit akar ez a bolond nép, Izrael népe? Igy akarja városunkat elfoglalni? Furcsa ostrom ez! Igy soha be nem jutnak ide a falaink mögé!"
Pedig az Isten mondta Józsuénak, hogy így tegyenek.
Most már a hetedik nap következett.
És újra jött Izrael egész népe nagy menetben. De ezúttal nem egyszer kerülték meg a várost, hanem többször. Másodszor, harmadszor, és újból és újból. Hétszer járták körül a várost.
És akkor mind megálltak.
Aztán egyszerre mind elkezdtek kiabálni, torkuk szakadtából ujjongani, mintha legalábbis győztek volna. Pedig úgy is volt.
Mert lám, a vastag falak megrepedeztek, inogni kezdtek és összeomlottak. Izrael népe most egyenesen be tudott rohanni a városba.
Isten adta kezükbe a várost és lakóit.

A falak egy darabja azonban nem omlott le. Erről is az Isten gondoskodott.
Ezen a falrészen állt egy ház.
És ugyan mi lógott ki a ház ablakából?
Egy vastag, piros kötél.
Ráháb háza volt. A két ember pedig, akiket megsegített, fölkapaszkodtak és elvitték magukkal Ráhá-

bot. Apját, anyját és minden testvérét is biztonságba helyezték Izrael népe között.
Most már Ráháb is Isten népéhez tartozott.
Jobb volt ott neki, mint a jerikói gonosz emberek között.

Izrael népe tovább hatolt be az országba. A gonosz embereket mind elkergették, városaikat pedig elfoglalták.
És most ők laktak a szép országukban.
Házat építettek.
Búzát vetettek.
Állataikat a kövér mezőkön legeltették.
Mindenük megvolt, ami csak kellett. Már nem szomjaztak, volt bőven vizük is, tejük is. Mannát sem ettek többé. Saját termésű búzájukból kenyeret ettek. Sok méz is volt. Milyen jó volt nekik ebben a gyönyörű országban lakniuk!
Józsue aztán azt mondta Izrael népének:
„Aztán jusson eszetekbe, hogy az Úristen adta nektek ezt a remekszép országot. Az itt lakó emberek bálványszobrot imádtak. Ti azt ne tegyétek! Az Úristent imádjátok, szeressétek őt és fogadjatok neki szót mindég és mindenben! Megígéritek? "
„Megígérjük!" – zúgtak rá. „Az Úr a mi Istenünk!"
Bárcsak soha el ne felejtenék!
Akkor mindég boldogan élnének!

GEDEON

Nyár volt.
Búzaérés ideje.
Egész Kánaán földjén szorgalmasan arattak. Ki akarták csépelni, aztán megőrölni. A lisztből pedig kenyeret sütni. Jóillatú kenyeret, saját földjük termését!
De az emberek nem örültek a sok búzájuknak. Aggódva szedték össze a levágott kévéiket. Hátha nem tudják majd megőrölni? Hátha megint nem lesz kenyerük? Mert minden esztendőben búzaérés idején rablók törtek rájuk. Mindenüket elszedték, ők meg éhen maradhattak.
Ezért néztek körül aratás közben, és kérdezgették:
„Nem látod? Nem jönnek még a rablók? Biztosan előbukkannak megint. Már hét esztendeje mindig így csinálnak. És nem tudjuk őket elkergetni, olyan sokan vannak. Ki fogja egyszer a rablókat végleg elkergetni? "

Az aratók között volt egy Gedeon nevű fiatalember is. Földjéről elvitt egy csomó búzát, és egy fa alatt ki akarta csépelni. Beleöntötte egy lapos nagy kőedénybe, aztán bottal kezdte a szemeket kiverdesni a kalászokból. A búzaszemek csak úgy ugráltak szanaszét. Igy csépelt ki Gedeon nagy sietve magának egy kis búzát. Aztán zsákba töltötte. Ezt a zsák búzát el akarta rejteni az erdőben valami gödörben. Ott

majd nem találják meg a rablók. Ha mindent el is visznek, ez legalább megmarad, ebből majd lehet kenyeret sütni.

De Gedeon is éppolyan szomorú volt, mint a többiek. Éppolyan szomorúan gondolta: „De szerencsétlen ez az én népem! Pedig saját hibája. Nem szeretik az Istent. Nem fogad szót neki, hanem valami bálványszobrot imádnak. Ugyanúgy, mint azok a gonosz emberek, akiket innen kiűztek, akik itt laktak előttük. Ezért jönnek a rablók minden esztendőben. Isten küldi őket ránk, ezzel bünteti Izrael népét. Most persze már bánják. Most újra az Istenhez imádkoznak. Most rimánkodnak: „Úram Isten, segíts rajtunk! Kergesd el a rablókat!" De az Úr nem hallgat népére. Nem akar rájuk hallgatni, talán soha többé tudni sem akar Izrael népéről."

Igy tünődött magában Gedeon egyedül a fa alatt.

Hirtelen megijedt, mert észrevette, hogy nincs egyedül. A fa alatt egy kövön ült egy ember. Az ránézett Gedeonra és barátságosan ráköszönt.

Tudjátok-e ki volt az az ember? Angyal volt. Az égből jött és Gedeonnak üzenetet hozott. Az Isten mégiscsak meghallgatta az ő népét, amint hozzá kiált.

Az angyal ezt mondta:

„Gedeon, ha a rablók újra rátok törnek, neked kell őket elkergetned."

Gedeon ettől még jobban megijedt. „Nekem? ! De hiszen olyan fiatal



vagyok, és a rablók annyian vannak, hogy no!"

Az angyal azonban így felelt: „Igenis meg tudod tenni, mert az Isten majd segít neked."

Erre megbátorodott Gedeon. Az Isten fogja őt segíteni? Igen, akkor sikerül. Isten segítségével mindenre képes.

Nemsokára rá csakugyan jöttek a rablók. Gyorslábú tevéken nyargalva jöttek. Hosszú lándzsáikkal messzire tudtak döfni. Félelmetes sereg volt.

Az emberek megijedtek tőlük, szétszaladtak a hegyekbe és elbújtak. Gedeon nem ijedt meg. Megfújta kürtjét. Maga köré gyűjtötte a bátor embereket. Most már Gedeonnak is volt serege. Emberekből, akik neki segíteni akartak.

De ez a sereg nem bírta volna elkergetni a rablókat. Gedeon nagyon jól tudta. Az Úristennek kell őket elkergetnie.
Gedeon aggódva gondolta: „Vajon igazán megsegít engem az Isten? Olyan szívesen elhinném, de igazán olyan szívesen!"
Akkor elővett egy birkabőrt. Olyan volt mint valami takaró. Kiterítette a fűre és azt mondta: „Uram Isten, a fű minden reggel megvizesedik a harmattól. Ha holnap reggelre a fű száraz és a birkabőr vizes, akkor biztosan hiszem, hogy megsegítesz engem!"
Ezzel aludni ment. Reggelre úgy is lett. A fű száraz volt, a birkabőr meg csupa víz. Egész tálra való vizet csavart ki belőle.
Most már komolyan hitte Gedeon, hogy az Úr megsegíti. De azért még jobban meg akart bizonyosodni.
Újra kiterítette a birkabőrt a fűre és most meg így szólt: „Uram Isten, hadd legyen holnap reggelre a fű nedves, a birkabőr meg száraz."
Azzal megint aludni ment. Reggelre a fű harmatos volt, a birkabőr azonban porszáraz.
Erre Gedeon erőt érzett magában. Most már egészen biztosan tudta, hogy az Isten megsegíti a rablók ellen.
Összehívta egész nagy seregét és nagy bátran a rablók tábora ellen vonult.
De ha az Isten segít neki, akkor egyáltalán mire jó neki ez a nagy sereg?
Az Úr így szólt hozzá: „Gedeon, túl sokan vagytok. Sereged nagy részét küldd haza."
A sereg zöme hazament, Gedeon megtette, ahogy az Úr parancsolta neki. Kevesen maradtak, de mit törődött vele? ! Egész nyugodtan várta, hogy az Úr megsegíti.
Az Úristen újra csak szólt: Gedeon, még mindég túl sokan vagytok. Nagyrészüket küldd haza!"
Gedeon újracsak megtette, amit az Úr parancsolt neki. Most már alig maradt néhány embere. Vajon enynyien hogy fogják elkergetni a rablók sokaságát?
Igenis meg tudják tenni.
Ha az Isten segít nekik.

Éjszaka volt. Csöndes, sötét éjszaka.
A rablók serege nyugodtan aludt a sátrakban.
Gedeon halkan odaosont embereivel. Nagy óvatosan körülvették a rablók táborát.
Mindegyiküknél kürt volt. Egyszerre megfújták, mindnyájan. Mekkorát szólt a nagy csöndben!
Üres korsó is volt mindegyiküknél. Ezt egyszerre földhöz vágták. Micsoda csörömpölés a csöndes éjszakában!
Fáklya is volt mindegyiküknél. Szurokba mártott bot. Meggyújtották és ide-oda lengették. A fáklyák erre még nagyobb lánggal égtek. Rémes látvány volt a sötét éjszakában!
És akkor mindvalamennyien harsányan kiáltani kezdtek:

„Az Úrért és Gedeonért!" És ezzel dübörögve megrohanták a rablók táborát.
Lett erre riadalom! Hallották a kürtölést, a csörömpölést, a kiabálást, látták, hogy köröskörül lángok közelednek feléjük a sötétben. Rémületükben azt hitték, hogy az övéknél sokkal nagyobb sereg kerítette be őket.
Ijedtükben ide-oda rohantak, a sötétben egymásnak ütköztek, egymást nézték ellenségnek, egymást öldösték a lándzsájukkal.
Ettől még jobban megrémültek. Futott, ki merre látott. Szedték a lábukat ahogy csak bírták. Gedeon pedig az övéivel utánuk, amíg ki nem kergette őket az országból.
Többé nem mertek a rablók betörni!
Nagy lett a boldogság Izrael népében!
Gedeonhoz jöttek, és megköszönték neki.
Gedeon azonban így szólt: „Ne nekem köszönjétek, köszönjétek meg az Úristennek! Ő szabadított meg benneteket, ő tett titeket boldoggá!"



RUT

Izrael népéből való volt egy Noémi nevű asszony. Betlehemben lakott férjeurával és két fiával. Betlehem Kánaán földjén egy kis városka volt.
Férje a földeken dolgozott. Búzát vetett. Amikor a búza megérett, learatta. Aztán kicsépelte, és a kövér búzaszemeket hazahordta feleségének Noéminek.
Noémi akkor megőröltette, és a lisztből kenyeret sütött urának és két fiának.
Egyik esztendőben egyszer rossz termés volt. Az elvetett búza nem akart nőni. Kiszikkadt. Noéminek nem volt mit őrölnie, így hát lisztje sem volt, amiből kenyeret süthetett volna. Nem volt mit enniük.
Hát most mitévők legyenek? Szomszédaiknak is alig volt mit enniük. Senki sem tudott Noémin segíteni. Mindenki éhezett.
Noémi tehát férjeurával és két fiá-



val elköltözött idegen országba. Moáb földjére. Ott volt kenyér bőviben. Ott nem kellett éhezniük.
Az idegen országban sokáig lakott Noémi, de nem volt boldog. Sokat kellett ott szenvednie.
Először a férjeura halt meg. Most már csak a két fia maradt meg. Fiai odavalósi lányokat vettek feleségül. Egyiket Rutnak hívták, a másikat Orfának.
És egy idő múlva mind a két fia megbetegedett és meg is halt.
Most már Noéminek nem volt sem férje, sem fiai. Szegény magányos asszony lett.
A szegény Noémi.
Bánatában megöregedett és megőszült.
Elhatározta:
„Nem maradok itt tovább. Visszaköltözöm hazámba. Ott csak jut majd most már nekem is egy falat kenyér!"
Igy hát Noémi útra kelt vissza Betlehembe. Orfa és Rut, két fiának két felesége egy darabon elkísérték.
Nagyon szerették Noémit, hiszen oly jó édesanyjuk volt. Az Úristenről is beszélt nekik. A leányok igen szomorúak voltak, hogy Noémi távozni készült. Ezért alig tudtak elszakadni tőle.
Végre azonban Noémi megállt.
Igy szólt: „Most már forduljatok vissza, kedveseim. Köszönöm, hogy olyan jók voltatok hozzám. Remélem az Isten majd boldog életet ad nektek!"
Orfa erre megcsókolta az öreg Noémit. Keservesen sírt, de mégis hazaindult.
Rut is sírt, de nem indult haza. Úgy megszerette Noémit, hogy nem tudta magára hagyni. És az Istent is megszerette. Azért nem akart népéhez visszatérni, mert ott senki sem szerette az Istent. Már nem tartozott szülőföldje népéhez. Noémi népéhez akart tartozni, Izrael népéhez. Mert ott sokkal jobban szerethette az Istent.
Rut azt mondta: „Nem, én nem hagylak magadra. A te néped az én népem, a te Istened az én Istenem. Mindig veled maradok, anyám!"
Igy hát Rut Noémival tartott. Hosz-

szú vándorlás után megérkeztek Betlehembe.
Mikor Noémi elköltözött Betlehemből fiatal volt és boldog. Most hogy visszaérkezett, öreg volt és szomorú.
„Ez volna Noémi? " kérdezték hajdani ismerősei egymástól. Alig ismertek rá, úgy megöregedett és megőszült.
És híresztelték, hogy sok év után megjött egy öreg ősz asszony. És elhíresztelték, hogy vele van egy kedves fiatal lány is, aki nem akarta az öreget magára hagyni.

Házuk még állt. Most újra beköltöztek.
És búza is volt most elég, merthisz éppen nyár volt. Mindenütt aratták.
De Noéminek nem volt búzája. Neki senki sem vetett. Mitévő legyen? Szüksége volt búzára, amiből kenyeret süssön.
Rut erre azt kérdezte: „Anyám, kimenjek az aratók után és összeszedjem-e az elhullajtott kalászokat? "
Noémi jónak találta: „Jól van lányom, menj csak, próbálj szerencsét."
Rut hát kiment és megkérdezte az aratókat: „Össze szabad-e szednem az elhullott kalászaitokat? "
Az aratók szívesen megengedték. Szegény emberek ezt mindig megtehették. Rut néhány óra alatt egész csomót összeszedegetett.
Az aratók egy Boóz nevű gazdag ember szolgái voltak. Déltájban kijött maga a gazda és utánanézett, hogy megy az aratás. Meglátta a szorgalmasan gyűjtögető lányt.
Megkérdezte: „Hát ez meg kicsoda? "
Az aratók azt felelték: „Ez az a lány, aki Noémival jött az idegen országból."
Boóz megörült, hogy a saját földjén találta a lányt, mert már sok szépet hallott felőle. Odament hozzá és biztatta: „Gyere csak máskor is ide és szedegess csak nyugodtan. Az aratóim nem fognak bántani. Ha pedig megszomjaztál, vizet is adnak majd neked. Ne menj más földjére kalászt gyűjtögetni."
Megörült erre Rut. Mélyen meghajolt a jó gazda előtt és megkérdezte: „Miért gondoskodsz olyan jóságosan rólam? "
„Mert te olyan jóságosan gondoskodtál Noémiről" – felelte Boóz.
Dél lett. Az aratók leültek falatozni. Boóz meghívta: „Tarts velünk te is."
És Rutot megkínálta finom kenyérrel és savanykás borral. A szomjúság ellen nagyon jó volt.
Evés után újra szorgalmasan nekilátott a kalászszedegetésnek. Boóz odasúgta az aratóknak: „Potyogtassatok szándékosan sokat el, hadd találjon a szegény Rut minél többet."
Délután milyen sokat talált Rut! Amint esteledett, elvitte kicsépelni. És egy zsákra való búzával ment haza Noémihez.
Megörült az öregasszony. Csodálkozva kérdezte: „Hol jártál édes lányom? "



Rut mindent elmondott. Másnap aztán újra a jó gazda földjére ment. Harmadnap is. Amíg az aratás tartott, Rut Boóz földjén szedegette az elhullott kalászokat.

És amikor vége volt az aratásnak, szép dolog történt. A gazdag Boóz feleségül vette a szegény Rutot. Szép lakodalom volt. És egy idő múlva az Úristen kisfiút ajándékozott nekik.

De boldog lett erre Noémi!

Ölébe vette a kisfiút. A szomszédasszonyok mind odajöttek és kérdezték:

„Noémi, szomorkodsz-e még? ”

Noémi boldogan felelte: Most már nem! Sok bánat ért az életben, de az Úristen mindent jóra fordított.”

SÁMUEL

Kánaán földjén élt egy Anna nevű asszony. Szomorú volt nagyon, szegény. Úgy szeretett volna gyereket, de nem volt. A házban ahol lakott, élt egy másik asszony is, az mindég ezzel kínozta: „Neked nincsenek gyermekeid, nekem vannak! Az Isten téged biztosan elfelejtett. Nem szeret téged az Isten, azért nem adott neked gyereket!”

Ez fájt Annának legjobban, hogy az Úristen talán nem is szereti őt. Gyakran sírdogált emiatt

Anna férjeurával minden esztendőben útra kelt. Fölmentek a templomba, az Isten házába. Vittek az Úrnak áldozatot, és imádkoztak. És Anna ilyenkor mindig kapott az urától valami ajándékot, mert nagyon szerette őt az ura. Úgy szerette volna boldoggá tenni feleségét Annát, de nem tudta. Csak az Isten tehette őt boldoggá.

Egyszer Anna az urával megint fölment a templomba. A másik asszony éppen megint keserítette. Anna bánatában már enni sem bírt. Elhatározta:

„Elpanaszolom az Úristennek minden bánatomat!"
Anna bement a templomba és letérdelt.
„Uram Isten, hallgass meg végre! Ne feledkezzél meg rólam! Adj nekem kérlek egy fiúcskát! Jól fogok vele bánni. És minden nap rólad fogok neki beszélni. Legyen belőle a te szolgád, Uram, ezt megígérem neked!"
Anna még mindenféle mást is mondott. Hosszan imádkozott, de csak halkan suttogva, hogy az Istenen kívül senki meg ne hallja.
A templom ajtajában ült egy ősz öregember szép kék ruhában. Az volt a főpap. Hélinek hívták, és Isten szolgáinak ő volt a főnöke. Ő vigyázott a templomra.
Héli amint Annát figyelte, azt gondolta:
„Milyen furcsán viselkedik ott az az asszony! Mióta ott térdel már, aztán csak a szája jár, de egy hangot sem mond. Tisztességes asszony, vagy talán részeg? "
Figyelmeztetni ment:
„Nem szégyelled magad? Minek jössz részegen az Isten templomába? "
Anna könnyes szemmel nézett rá és védekezett:
„Nem vagyok én részeg, csak tele van a szívem bánattal, azt mondtam el az Istennek. Igy imádkoztam Őhozzá!"
Héli főpap szégyellte, hogy rosszat gondolt felőle, hát ezt mondta: „Menj békével, az Isten majd meghallgatja imádat!"
Anna visszament férjeurához, és bánatának vége szakadt. Isten meghallgatja imádságát. Igazán hitte. És Istenben nem is csalatkozott. Egy évre rá Anna gyermeket kapott. Kisfiút. Elnevezte Sámuelnek. Magyarul annyit jelent ez a név: Akit az Istentől kértek.
És abban az évben Anna nem ment föl a templomba. Otthon kellett maradnia, a kicsikéjét kellett gondoznia.
Néhány év múlva először ment föl újra a többiekkel a templomba. És ott futkosott a szoknyája mellett a kis Sámuel. Szép fehér kis ruhájában.
Talpraesett kis emberkévé cseperedett. Már nem kellett, hogy az édesanyja gondoskodjék minden nap róla. Legyen most már ő az Úristennek kicsi szolgája a templomban. Együtt mentek Hélihez.
Héli megint ott ült a templom ajtajában. Még öregebb és őszebb lett. Nem ismert rá Annára.
De Anna egyenesen hozzá vitte kisfiát:
„Én vagyok az az asszony, aki itt olyan sokáig imádkoztam. Ezért a gyermekért imádkoztam. És az Úristen megadta őt nekem. Megígértem, hogy az Úristen szolgája lesz. Itthagyom őt nálad. Legyen segítségedre itt a templomban."
Héli beleegyezett.
Anna pedig megint egyedül tért haza. De e miatt csöppet se bánkódott. Örült, hogy az ő fiacskája a templomban segíthet. Örömében énekelni kezdett.

Minden esztendőben fölment férjeurával a templomba. Akkor viszontlátta kisfiát, Sámuelt. És minden évben hozott neki egy új kis ruhácskát. Minden évben egy kicsivel nagyobbat.
Sámuel boldog volt, hogy az Úristennek szolgája lehet. Héli körül mindenféle apró szolgálatot tett. Héli közelében, külön kis szobácskában aludt.
Hélinek két fia volt Ofni és Fineesz. Papok voltak. Ők vitték az oltárra az áldozatokat.
De ők ketten Istennek rossz szolgái voltak.
Olyasmiket tettek, amit nem szabad.
Héli tudott róla, mégsem tett semmit. Csak azt hajtogatta: „Ejnye ejnye, nem szabad ilyesmit tennetek, az nem szép tőletek!" De őrajtuk nem fogott a szép szó.
Maga Héli sem volt Istennek jó szolgája. Sámuel ezek között a rossz emberek között nőtt föl, de megőrizte Isten szeretetét a szívében. Később is, amikor megnőtt.
Istennek jó szolgája volt.
Egy éjjel fölriad Sámuel. Valaki a nevén szólítja: „Sámuel, Sámuel!"
Sámuel fölkelt, átment Héli szobájába:
„Itt vagyok, hívtál!" – mondta az álmából fölébredt Hélinek.
„Nem hívtalak én! Menj csak vissza szépen és aludjál tovább."
Sámuel azt gondolta: „Biztosan tévedtem!" Visszament és lefeküdt. Alighogy elaludt, újra szól a hang: „Sámuel! Sámuel!"



Sámuel most már biztos volt benne, hogy nem téved. Megint Hélihez futott: „Itt vagyok! Most ugye hívtál!"
Héli azonban nagy álmosan: „Nem én, kisfiam. Biztosan álmodtál. Menj csak szépen aludni!"
Sámuel nem értette, de szót fogadott. Visszament és lefeküdt. Alighogy elaludt, harmadszor is hallja a hangot: „Sámuel! Sámuel!"
Hélihez szaladt: „De most aztán ugye már igazán hívtál? "
Héli most már tudta, kinek a hangja szólt. „Az Úristen hívott téged. Menj csak vissza szépen. És ha újra hallanád a hangot, így felelj: „Szólj Uram, mert hallja a te szolgád."
Sámuel visszament kis szobácskájába.

Lefeküdt és csöndben várt. Szíve szent félelemtől dobogott. Igazán akar vele beszélni az Isten? Nagyszerű volna! Szebb nem is történhetne vele egész életében!
És megint csak szólt a hang: „Sámuel, Sámuel!"
Remegő hangon felelte:
„Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád!"
És akkor az Úr szólt a kis Sámuelhez. Fölséges volt az Úr szavát hallgatni. Pedig szomorú hírt mondott neki.
Isten azt mondta, hogy jól látta, milyen gonosz Héli két fia. Azt is, hogyan figyelmeztette őket Héli, és mennyire nem hallgattak a jó szóra. És hogy e miatt meg fogja őket büntetni. Ofni és Fineesz egy napon fog meghalni. És Héli is megkapja a megérdemelt büntetését.
Akkor aztán csönd lett. Isten nem szólt többet.
Sámuel szemére nem jött álom. Korán kelt, kiment, a templom kapuját kinyitotta. Ez volt a dolga minden reggel.
Héli odahívta magához: „Mit mondott neked az Úristen? "
Erre Sámuelnek el kellett mindent mondania. El is mondta. Akármilyen szomorú hír volt, elmondta az utolsó szóig.
Héli fölsóhajtott: „Az Úristen az! Megteszi, amit elhatározott! Meg kell lennie."
Valamivel később, amikor aztán Sámuel felnőtt, be is következett a büntetés.
Háború tört ki. Izrael férfiai háborúba mentek az ellenség ellen. Ofni és Fineesz is velük.
És az ellenség mindkettőjüket megölte a csatában. Ofni és Fineesz egy napon haltak meg. És amikor az öreg Héli meghallotta, mi történt, ijedtében hanyatt esett a székéből, nyakát szegte és ő is meghalt. Bűneikért ez volt a büntetés. Istennek rossz szolgái voltak.
És most ezután ki legyen Istennek szolgája? – Sámuel!
Hűséges jó szolga volt. Szerette az Úristent. Sokszor hallotta még az Isten szavát. És amit az Isten neki mondott, azt hűségesen meg is tette mindig.

DÁVID

Dávid pásztorgyerek volt. Édesapja birkanyáját legeltette minden nap. Reggelenkint alighogy a nap fölkelt, kinyitotta a birkák óljának ajtaját és ezzel ébresztette őket: „Gyertek báránykáim, kimegyünk, keresünk jó kövér füvet, abból jóllakhattok!"
Aztán kimentek és egész nap együtt voltak a földeken. A birkák legeltek, Dávid pedig ott üldögélt. Őrizte őket. Ha valahol már elfogyott a fű, más legelőt kellett keresnie. Ha megszomjaztak, vízhez kellett őket terelnie. Gondoskodnia kellett arról, hogy a birkáknak mindenük meglegyen.
Arra is vigyáznia kellett, hogy ragadozó vadállat a közelbe ne kerüljön. Ha valamelyik mégis birkára éhesen arra ólálkodott, Dávidnak



kellett kővel meghajigálnia, vagy botjával elvernie a birkák közeléből.

Egész napot egyedül töltötte a birkákkal. A távolban látszottak Betlehem házai. Abban a városban lakott édesapja és testvérei. Ő azonban naphosszat egyedül volt a mezőn.

De csöppet sem szomorkodott. Nagyon jól érezte magát. Muzsikálgatott. Egy meggörbített botra húrokat feszített. Olyan hárfaféle volt, megtanult rajta szépen muzsikálni. Olykor énekelt is hozzá. Messzire elhallatszott a mezőn.

Tudod-e miért volt Dávid olyan boldog?

Mert sohasem volt egyedül a széles mezőben.

Valaki mindig vele volt. Az tette őt boldoggá.

Tudod-e kicsoda?

Az Úristen.

Az Isten mindenütt ottvan. Városban is, falun is, erdőben is, mezőn is. Minden emberről gondoskodik. Mindenütt mindent lát.

Dávid tudta ezt. Igy gondolta: „Én gondoskodom a birkákról, az Isten gondoskodik énrólam. Az Úr is pásztor, és én egy vagyok az ő birkái közül."

És ettől olyan jó kedve kerekedett, hogy dalolni kezdett. Magacsinálta éneket dalolt:

„Az Úr az én pásztorom, semmiben sincs hiányom!"

Ott a mezőn csak a birkák hallották a dalt. De az égben az Isten meghallotta.

Egyszer borzasztó dolog történt. Szokás szerint a legelőn voltak. Egyszercsak előugrik egy oroszlán. Élesfogú, éleskarmú veszedelmes vadállat. A bokrok közt bújva közeledett, és most egyszerre ráugrott a

birkákra. Nagyot ordított és már bele is harapott az egyik birkába. Szájába kapta és iramodott vele a sűrűbe, hogy ott nyugodtan fölfalja.
De Dávid se volt ám rest! Fölpattant és az oroszlán után iramodott. Nem gondolt a veszélyre. Nem gondolt az oroszlán éles karmaira, sem hegyes fogaira.
Csak az járt az eszében: „Én vagyok a pásztor, segítenem kell a bajbajutott birkán!"
Aztán tovább gondolta: „Az Úr az én pásztorom. Biztosan ő is segít nekem."
Igy hát csöppet sem félt a fenevadtól.
Utólérte az oroszlánt és addig verte vastag pásztorbotjával, amíg az el nem eresztette zsákmányát. Mikor aztán az oroszlán ővele fordult szembe és harapni készült, Dávid ügyesen elkapta az oroszlán torkát, és végzett vele.
Ott feküdt hát a vadállat élettelenül. Többé nem árthatott.
Dávid aztán karjába vette a szegény sebesült birkát és visszavitte a többihez. Az oroszlán karma-foga mély sebet ejtett szegényen, de Dávid kimosta a sebeket és bekente valami kenőccsel. Gondoskodott róla, hogy sebei ne fájjanak és egészen meggyógyuljon szegény állat.
Dávid jó pásztor volt. Jól gondoskodott a birkáról.
És az Úr meg az ő jó pásztora volt. Gondoskodott őróla.

Egyszer apjának egy szolgája futott ki utána a mezőre, apja kéreti, azonnal menjen haza, mert vendég érkezett. Minden testvére otthon van már.
Dávidnak hét testvére volt. Ő volt a legkisebbik.
No és ki volt a vendég, aki apjához Jesszéhez érkezett?
Egy őszszakállú öregember. Sámuel.
Sámuel próféta időközben nagyon megöregedett, de Istennek még mindig jó szolgája volt. És maga az Isten küldte most ide őt.
Sámuel különös hírt hozott, de jó hírt. Isten azt mondta neki, hogy Jessze fiai közül az egyik király lesz. Izrael királya. Nem most rögtön, hanem majd. Mert most Saul volt a király. De Saul nem volt jó király. Nem fogadott szót. Nem akart Isten szavára hallgatni. Ezért másnak kellett királlyá lennie. És az Jessze fiai közül kerüljön ki. De melyikük legyen az?
Sámuel sem tudta.
Majd az Isten kiválasztja.
És ezért kellett Jessze valamennyi fiának egyenként Sámuel elé állnia.
Először a legidősebb állt elő. Jó növésű erős ember volt. Sámuel gondolta: „Ez az! Micsoda pompás király lesz belőle!"
De az Úr szólt Sámuelhez: „Nem ez. Én nem azt nézem, hogy a király jónövésű-e, én a szívét nézem."
Sámuel csak megrázta a fejét:„Nem, Isten nem ezt választotta."
Előállt a második. De Sámuel megint csak a fejét rázta: „Nem, ezt sem választotta az Úr."
Előállt Jessze mindegyik fia, aki

csak otthon volt, egyik a másik után. Istennek ősz szolgája azonban mindig ugyanazt mondta: „Nem, ezt sem választotta az Úr."
Végül megkérdezte Sámuel: „Több fiad nincs Jessze? "
Jessze válaszolt: „Van még egy, a legkisebbik. Kint van a mezőn a birkákkal."
„Hozasd őt azonnal haza." Kérte Sámuel. Így hát Dávidnak azonnal haza kellett jönnie, mert Sámuel őrá várt.
Apja bevezette Sámuelhez.
Az Úr akkor így szólt Sámuelhez:
„Kelj föl Sámuel, mert ez az. Dávid legyen király a népemen, mert szívében engem szeret."
Sámuel erre köpenye alól előhúzott egy szarvat. Belül üres tehénszarv volt. Finom illatú olajjal volt megtöltve. Ezt az olajat Sámuel Dávid fejére öntötte és így szólt: „Így szól az Úr: ‚Királlyá kenlek téged, hogy uralkodjál népemen Izraelen.' Egy idő múlva Dávid legyen a király, mert szíve csordultig van Isten szeretetével."
Különös üzenet volt ez! Hiszen Dávid csak egy egyszerű szegény kis pásztorgyerek volt!
Dávid azonban elhitte, mert az Úristen ígérte. Amit pedig az Úristen megígér, azt meg is tartja.

Boldog volt Dávid, hát még az apja!
De nem mondták el senkinek, mi történt.
Mert... ha Saul királynak fülébe jut! Ki tudja, mit tenne haragjában!

DÁVIDOT A KIRÁLYHOZ HIVJÁK

Saul király a palotájában lakott. Szép aranyos széken ült. Ez volt a trónja.
Pompás ruhákat hordott, fején pedig arany koronát.
Nagy sereg szolgája meg csak azt leste, mit parancsol nekik, rögtön megtették. Saul király nagyon gazdag volt és nagyon hatalmas. Mindent meg tudott szerezni, amit csak akart.
És Saul király mégis mérges volt és sokat bosszankodott.
Istennek ősz szolgája Sámuel ugyanis megmondta neki, hogy nem maradhat király, mert nem jó király. Mert az Istent nem szereti, és nem akar neki szót fogadni.
Sámuel szemébe mondta: „Más lesz a király. Az Úristen maga választotta azt ki. Olyant aki az Istent teljes szívvel szereti. Ő fog palotádban lakni, és ő fog trónodon ülni. Helyetted ő lesz a király, mert te nem akarsz az Úr szavára hallgatni!"
De hogy ki az a másvalaki, azt Sámuel nem árulta el neki.
Saul tehát nem tudta.
De azt tudta, hogy biztosan úgy fog minden történni.
Mert amit az Úr mond, az mindig megtörténik.
Saulnak nem ment ki a fejéből,

hogy ő nem maradhat király. Ezért sokat mérgelődött.

Magában így gondolta: „Abból a másvalakiből pedig nem lesz király! Én akarok király lenni, amíg meg nem halok. Utánam pedig a fiam Jonatás következzék. Ő uralkodjék, nem más! Az a másik soha!"

Fúrta az oldalát: „De szeretném tudni, ki az a másik."

Saul gyűlölte azt a másikat és legszívesebben agyonütötte volna.

Minél többet gondolt erre, annál mérgesebb lett. Néha úgy dühöngött, hogy a szolgái már féltek tőle. Aztán néha dühroham jött rá. Ordítozott és öklével tört-zúzott, ami a keze ügyébe került. Lábával meg toporzékolt. Mintha megbolondult volna.

Szolgái megsajnálták. És egymásnak mondták: „Beteg a mi királyunk. A szíve beteg, mert az Isten elhagyta őt. Most hát a gonoszság lakik a szívében."

És nagyon elszomorodtak.

Azt is kérdezgették egymástól: „Mit tehetnénk a királyunkért? Hogy



segíthetnénk rajta, hogy megkönnyebbüljön? ”
Ezen sokat törték a fejüket.
Aztán a királyhoz mentek és ezt mondták neki:
„Tudod mit kellene tenned király urunk? Hozass valakit, aki szépen tud muzsikálni. Jót tesz az neked. Attól biztosan ismét meggyógyulsz.”
„Hát keressetek nekem egy muzsikust” – hagyta rá a király.
Egyik szolga erre mondta: „Én ismerek egyet. Pásztor Betlehemben, Jessze fia. Olyan szépen hárfázik, gyönyörűség hallgatni!”
„Jó – mondta a király – hozasd ide.”
Erre egy királyi szolga elment Betlehembe Dávidért.
Igy került Dávid a királyi palotába.
Mikor odaérkezett, a király megint éppen nagyon rosszul volt. Megint rájött a dühöngés. Toporzékolt a szobájában és dühében ordítozott.
Dávid szép csöndesen beosont a hárfájával. Lekuporodott egy sarokba és rákezdett egyik dalára, amit a mezőn a birkák között játszott. Mintha arany csöngettyűk csilingeltek volna! Aki ilyet hall, az nem lehet mérges. És a király hallotta. Elcsöndesedett. Abbahagyta a toporzékolást, nem is ordítozott már. Hallgatta a szelíd muzsikát. Közben elpárolgott a mérge és szomorúsága. Kipárolgott a fejéből az a másvalaki is, aki pedig mindig az eszében járt, akiből majd király lesz.
A király kezdett gyógyulni.
A szép muzsika meggyógyította.
Amikor Dávidra nézett, ezt gondolta:
„Jóravaló fiú ez a Dávid. Örülök, hogy itt van. Maradjon mindig nálam!”
És a király nagyon megszerette Dávidot.
Persze nem tudta, hogy éppen Dávid az a másvalaki, akiből király lesz.
Hej, ha tudta volna...



DÁVID ÉS AZ ÓRIÁS GÓLIÁT

Háború tört ki.
A filiszteusok törtek be nagy sereggel, hogy elvegyék Izrael népének birkáit, búzáját, és uralkodjanak fölötte.
Saul király összehívta katonáit és ellenük vonult, hogy visszakergesse őket.
Közel érkezett az ellenség táborához. Egymással szemben álltak. Saul meg a katonái az egyik oldalon, a filiszteusok egész serege a másik oldalon.
No és Izrael népe elkergette a filiszteusokat?
Nem. Nem merték, mert sokan voltak a filiszteusok, és erősek voltak.
Köztük az egyik különösen nagyon erős volt. Majdnem akkora volt, mint egy fa. Óriás növésű volt. Góliátnak hívták. Veszedelmes hosszú botot hordott a kezében, a végén vasból hegye is volt. Ez volt a lándzsája. Csípőjére meg rettenetes nagy kés volt akasztva. Az volt a kardja. És vaspáncélban járt, és sisak is volt a fején. Csak úgy csillogott a napfényben.
Az óriás előjött a seregből:
„No csak jöjjön ki az aki velem meg mer küzdeni! Ugye nem mertek? Persze, én erősebb vagyok egyedül, mint ti mindnyájan együtt! Álljon ki az, aki velem egyedül meg mer küzdeni!"
És hangosan kacagott. És átkozódott. És gyalázta Sault meg a katonáit. És az Istent is gúnyolta.
Minden nap előjött. De senki sem mert vele kiállni. Saul király sem, és Saul fia, Jonatás királyfi sem. És ott volt a táborban Dávidnak három bátyja is. Nagy erős katonák voltak, de ők sem mertek kiállni Góliát ellen.
Mindenki félt ettől az óriástól. Reszkettek, mikor már meglátták.
Hát Dávid?
Dávid nem volt ott. Otthon volt megint az apjánál. Nem kellett a királynak muzsikálnia, hiszen a király most nem ért rá muzsikát hallgatni!
Dávid újra birkákat őrzött Betlehem mezején.
Egyik este hivatta őt az apja.
„Dávid fiam, menj el egyszer és nézd meg a három bátyádat. Saul seregében katonáskodnak. Nézzed meg, egészségben vannak-e. Aztán vigyél is nekik valamit magaddal. Valami kenyeret meg búzát."
Megörült erre Dávid. Kíváncsi volt, milyen egy háború.

Másnap jókor reggel útnak indult. Jó nagy utat kellett megtennie, végül odaérkezett Saul király katonáihoz. Amint odaért, éppen kint állt megint a mezőn az óriás Góliát.
Ott állt és nagy hangon gúnyolódott és átkozódott. Most Dávid is hallotta.
Megbosszankodott erre Dávid. Az az istentelen ember ott szemben, nemcsak a királyt gúnyolja, hanem az Istent is, akit pedig ő annyira szeret.

Dühbe gurult erre Dávid. Hát nincs itt senki, aki azt a gonosz óriást ezért megbüntesse? !
Nem. Senki sem merte.
„Akkor majd én!" – kiáltotta Dávid.
„De nagy bátorság szállt beléd!" – mondták a katonák. „Ha legyőzöd az óriást, szép ajándékot kapsz érte, meg a királylány kezét is. Maga a király mondta!"
Azzal odavitték Dávidot a király elé.
A király megkérdezte: „Igazán meg akarsz küzdeni azzal az óriással? Hogy gondolod te azt? ! Hiszen te csak pásztorgyerek vagy, az meg csatában edzett erős katona! Sokkalta erősebb és nagyobb náladnál. Nem fiam, nem engedem."



Dávid azonban tovább erősködött: „De bizony sikerülni fog, mert az Isten majd segít nekem. Amikor a mezőn a birkákat legeltettem, egyszer még egy oroszlánnal is elbántam. Az Isten akkor is megsegített, és megöltem az oroszlánt. És ezt a gonosz embert is, aki az Istent meri gúnyolni, megölöm én majd ezt is. Az Isten megsegített az oroszlánnal szemben, majd megsegít ezzel az óriással szemben is!"

A király végül is beleegyezett. Előhozatta vaspáncélját és ráadta Dávidra. Nagy nehéz sisakot is adott a fejére és a saját nagy királyi kardját adta a kezébe. Igy akart Dávidból katonát faragni.
De a páncél meg a sisak túlságosan nehéz volt a kis Dávidnak. Gyorsan kibújt a páncélból, letette a sisakot. A kardot is visszaadta. Nem bírta el. Nem tudott azzal bánni. Nem is kellett neki ez mind. Majd az Isten gondoskodik róla.
Mást nem vitt magával, csak botját, meg parittyáját. Kis darab szíj volt az, amivel követ lehetett hajítani. Öt szép sima követ válogatott Dávid, azokat zsebre tette.
És kiállt így az óriás elé.
Az óriás Góliát amint meglátta Dávidot, kacagni és átkozódni kezdett:
„Nézd csak, micsoda tacskó jön itt elém? Még csak kardja sincs! Bottal jön? Hát kutya vagyok én, hogy bottal akarsz elkergetni? ! Gyere csak ide, majd adok én neked! Szét-

taposlak és a vadállatok fognak fölfalni!"
Nagy hangon gúnyosan kiáltotta. Mindenki megijedt már a hangjától is.
Dávid azonban nem ijedt meg. Tudta, hogy az Isten egészen szorosan mellette van: „Te karddal és lándzsával jössz ellenem, én pedig azért jövök, hogy megbüntesselek, mert az Úristent gúnyoltad!"
Azzal követ tett a parittyájába, és még mielőtt az óriás a lándzsáját hozzá röpítette volna, megpörgette a parittyát. A kő kirepült, elzúgott a levegőben egyenesen az óriás homlokának.
Az óriás megszédült, nagy csörömpöléssel földre zuhant. Ott feküdt eszméletlenül.
Dávid odaszaladt, megfogta az óriás kardját, és levágta vele az óriás fejét. Góliát saját kardjával. Igy halt meg az óriás Góliát. Most már nem gúnyolta többé sem a királyt, sem az Istent!
Megrémültek erre Góliát barátai, a filiszteusok. Saul katonái ellenben fölugráltak örömükben. Megjött a bátorságuk, mert látták, hogyan segítette meg az Isten Dávidot. Megrohanták a filiszteusokat és elkergették őket.
Dávidot a király elé vezették. A háborúnak ezzel vége lett.
A király azt mondta Dávidnak: „Most aztán majd mindég maradj nálam. Ne légy többé birkapásztor. Olyan ügyes és bátor legény vagy, légy egy csapat katonának a főnöke. És ha megint ellenség támadna ránk, katonáiddal verd vissza őket."
Saul király fia Jonatás is beleegyezett ebbe.
Jonatás nagyon megszerette Dávidot. Odaajándékozta neki a szép köpönyegét, a kardját, az íját, és szép díszövét.
Jonatás azt mondta Dávidnak: „Legyünk mindörökre jóbarátok!"
Dávid örömmel ráállt. Szerette Jonatást.
Gyönyörűszép nap volt ez.
Dávid barátja lett a királynak.
És jóbarátja lett a király fiának.
De az Istennek is jóbarátja volt.
És ez az összes között a legnagyszerűbb.

DÁVIDNAK MENEKÜLNIE KELL

Dávid nem volt már többé birkapásztor.
Főtiszt lett. Olyan tábornok-féle. Nagy csapat katonának volt a főnöke.
Ha ellenség tört az országra, őneki kellett őket visszakergetnie. Sikerült is neki, mert az Isten megsegítette mindig.
Dávid szép palotában lakott a királyi palota közelében. Gyakran mehetett a királyhoz, és sokszor vele is ebédelt.
A király lányát feleségül vette.
És a király fia volt a legjobb barátja.
Dávidból előkelő ember lett. Aki találkozott vele, mélyen meghajolt előtte. Azt mondogatták: „Dávid



erős, Dávid bátor! Mindenkinél erősebb és vitézebb."
Dávidnak nem szállt fejébe a dicsőség. Ezután is egyformán szerette az Istent. Mindig arra gondolt: „Nem én vagyok az erős, nem én vagyok a bátor! Csak akkor tudok vitézkedni, ha az Úristen segít nekem. De akkor aztán mindenre képes vagyok!"

Egyszer megint háborúba keveredtek, és Dávid a katonáival elűzte az ellenséget.
Ünnepet ültek erre az egész országban. Nagy győzelmi ünnepet. És amikor Dávid a győzelmes seregével hazajött, az emberek kiálltak az utcára, úgy várták őt. Az asszonyok meg a lányok ünnepi menetben elébe mentek. Mindenki örült, hogy vége a háborúnak. Nagy zenebonát csaptak. És örömükben énekeltek is.
Hogy mit énekeltek?
„Saul megölt ezret, Dávid meg tízezret!"
Ezt énekelték.
Hallotta ezt Saul király is.
Megütötte a fülét: „Dávid tízezret űzött el, én meg csak ezret? ! Talán bizony Dávid nagyobb nálamnál? ! Úgy ünneplik, mintha ő volna a király!"
Elfogta a harag és az irigység.
Ez az ének mindég a fülében csengett. Egész nap ezen tünődött, éjjel sem tudott miatta aludni.
Másnap aztán megint rájött a királyra a dühroham. Hirtelen kitalálta, hogy ki az a másik, aki őhelyette király lesz.
Dávid! Biztos hogy Dávid!
Látta az embereken. Mindenki nagyon szerette Dávidot.
Látta ezt magán Dávidon is. Úgy szerette az Istent, és olyan bátor volt!
Eszébe nyilallott: „Az emberek engem el akarnak kergetni, és Dávidot akarják királlyá tenni!"
Eddiginél erősebb dühroham tört ki rajta. Dühöngve, törve-zúzva rohangált a palotájában. Mindenki rémülten menekült előle.
Dávid nem félt tőle. Megsajnálta szegény királyt. Csöndesen lekuporodott a hárfájával, hogy újra lecsil-



lapítsa a királyt. Olyan szépen muzsikált a kuckójában, mint talán még soha. Úgy szeretett volna a királyon segíteni!

De most nem tudott a királyon segíteni. Akármilyen szépen játszott, Saul nem könnyebbült meg, mert tudta már, ki az a „másik!"

Alattomosan megleste Dávidot. Igy gondolta: „Megölöm azt a Dávidot, akkor nem lehet belőle király!" És nagy erővel Dávidhoz hajította lándzsáját. Szerencsére nem talált. Az Isten gondoskodott róla. A lándzsa közvetlenül Dávid feje mellett a falba csapódott.

Megijedt erre Dávid, hirtelen kifutott a palotából, és megköszönte az Istennek, hogy megoltalmazta. De szomorú is volt, mert a király annyira rosszul volt, hogy nem tudott rajta segíteni.

Jaj de rosszra fordult most minden! Dávid nem maradhatott a királynál. Messzire el kellett tűnnie a szeme elől. Jonatás is ezt tanácsolta neki. Mert ha a király szeme elé kerül, biztosan újra meg akarja ölni Dávidot. Dávidnak el kellett bujdosnia, erdőben, hegyekben lakott, hogy a király ne találjon rá.

Dávid azonban még egyszer találkozott Jonatással kint a városon kívül a széles mezőn. Ott elbúcsúzott egymástól a két jóbarát. Talán soha az életben nem találkoznak többé. Nagyon szomorúak voltak, hiszen szerették egymást. Átölelték egymást és egymás vállán sírtak.

Jonatás azt mondta: „Maradj csak nyugodtan Dávid, hiszen tebelőled majd király lesz. Igy akarja az Úr,



és akkor én is így akarom. De ha majd király leszel, ugye jól fogsz velem bánni, meg fiaimmal? "

Igen, Dávid megígérte. És a két jóbarát alig tudott egymástól megválni.

De el kellett szakadniuk egymástól. Jonatás visszament a palotába, Dávid pedig elmenekült az erdőkbe. Hová?

Maga sem tudta.

Olyan volt, mint egy madár. Sehol sem volt biztonságban. Mert a király előbb-utóbb biztosan megpróbálja őt elfogni és megölni.

De tudta Dávid, hogy az Úristen majd gondoskodik róla.

És ez megnyugtatta.

SZERESD ELLENSÉGEIDET

Szegény Dávid. Nem volt most már nyugta sehol.
Haza nem mehetett, mert ott rögtön elfogatta volna a király.
Édesapjához, édesanyjához sem mehetett, mert ott is biztosan rátalált volna a király.
Az erdőkben kellett megbújnia, vagy a pusztaságban, vagy a hegyekben. Egyszer itt, egyszer ott. És Dávid sehol sem volt biztonságban, mert a király mindenütt a nyomában volt.
Mint ahogy a vadász kergeti a vadat, úgy járt a király a katonáival együtt Dávid nyomában.
El akarta fogni. Az egész országot átkutatta utána. És egyszer sikerült is neki – majdnem.
De mégsem sikerült neki.
Az Úristen gondoskodott róla.

Dávid egy barlang mélyén rejtőzött.
Tudod-e milyen egy barlang?
A hegy oldalában valami nagy sötét nyílás. Oda bújt be Dávid a király elől, mert Saul király a közelben járt a katonáival.
Ebben a sötét barlangban ült Dávid nagy csöndben, és várta, mikor megy már tovább a király meg a serege.
Dávid azonban nem egyedül búJt meg a barlangban. Barátai is vele voltak. Azokra is haragudott a király, azoknak is menekülniük kellett a király elől. Mert Saul nem volt jó király. Sok embernek kellett félnie tőle. Nagy csöndben ültek a barlang sötét mélyén.
Még beszélni sem mertek.
Könnyen meghallhatták volna Saul király katonái. Ott járkáltak a barlang szája előtt. De a katonák nem tudták, hogy Dávid odabent rejtőzik.
A király nagyon elfáradt és nagyon melege lett az üldözésben. Megörült, amikor meglátta a sötét barlangnyílást. „No, ide behúzódom. Jó hűvös lesz ott. Kicsit lefekszem pihenni."
„Állj!" – vezényelte a katonáinak. „Pihenő!" Leültek a katonák a hegy árnyékába, csak Saul egymaga ment be a barlangba.
Dávid és övéi látták jól. Nagyon megijedtek. Szívük erősen dobogott. Még a lélegzetüket is visszafojtották.
De a király szerencsére nem vette őket észre a sötétben. Egész mélyen bent kuporogtak, ahol legsötétebb volt a barlang. Elől a barlang szájánál világosabb volt. Ott Saul király elnyújtózott a földön. El is aludt egy-kettőre.
Amint Dávid barátai látták, hogy a király alszik, elmúlt a félelmük. A markukba nevettek: „No most aztán megvan! Megfogtuk! Kússzál csak oda Dávid! Büntesd meg őt a gonoszságáért! Vágd el a nyakát! Nem fog akkor többé üldözni minket. És te leszel akkor a király, Dávid!"
De Dávid ilyen áron nem akart király lenni. „Nem, azt nem teszem. Nem akarok gyilkos lenni. Majd megbünteti őt az Isten!"

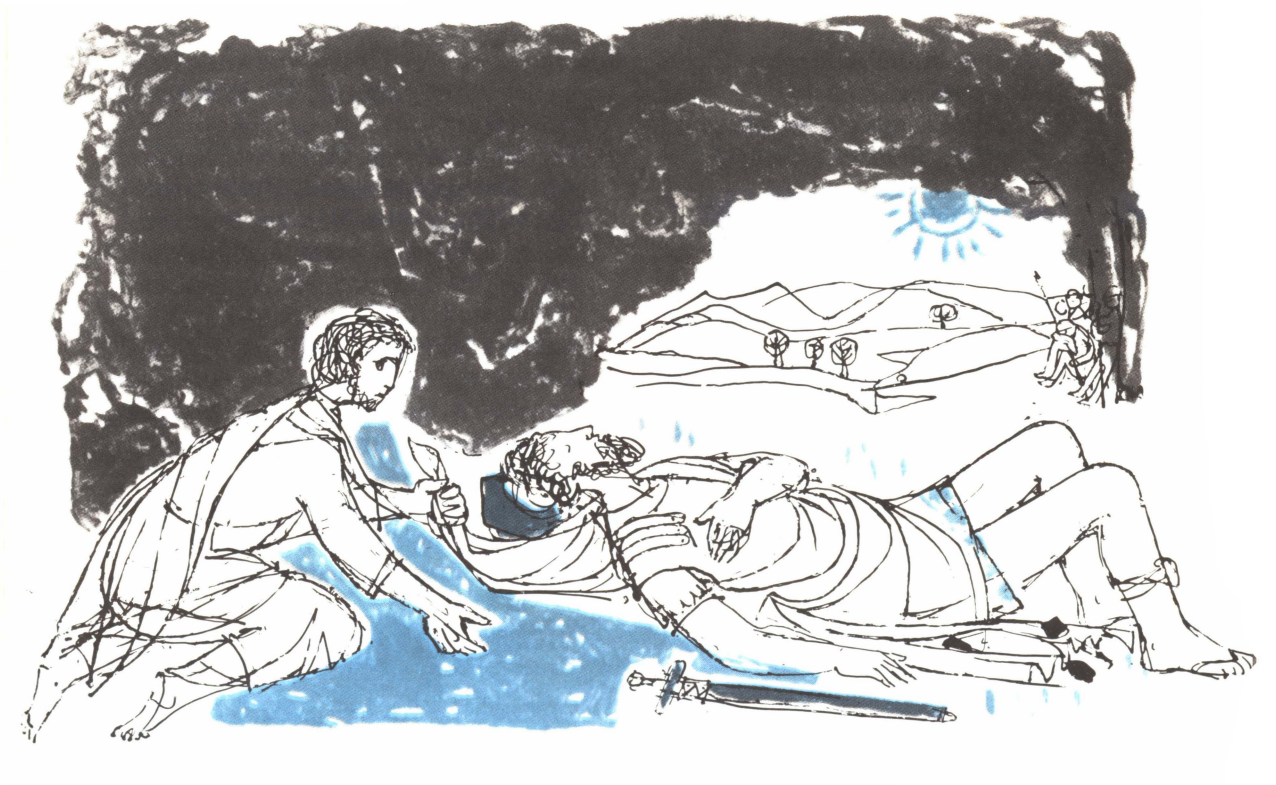

De kis idő múlva Dávid mégis mozdult. Nagy óvatosan odakúszott a királyhoz. Megfogta a király kardját. Azt a nagy, éles királyi kardot kézbe fogta.

Aztán...

Elvágta a király nyakát?

Nem, azt nem tette. Hanem Saul köpenyének sarkából levágott nagy óvatosan egy darabot. Kalapáló szívvel kúszott aztán vissza a barlang mélyébe barátaihoz. Kezében a köpeny levágott csücskével.

Saul király aztán fölébredt. Kiment a barlangból. „Föl! Tovább indulj!" A katonák fölpattantak és tovább mentek a királlyal együtt.

Erre Dávid is előjött a barlangból. Saul a katonáival még nem jutott messzire.

Dávid utána kiáltott: „Királyom!"

Saul körülnézett. Meglepődött.

A föld alól bújt Dávid elő?

Dávid folytatta: „Királyom, miért haragszol rám? Hiszen nem bántalak én téged! Idenézz, megölhettelek volna, de nem tettem. Csak köpenyednek csücskét vágtam le, a nyakadat nem."

És magasra tartotta a királyi köpeny levágott csücskét.

Elszégyellte magát erre Saul király. Szégyenletében sírva fakadt és könnyezve mondta: „Édes fiam, Dávid! Te jobb vagy nálamnál! Én vesztedre törtem, te pedig jóval fizettél

érte. Én gyűlöltelek téged, te pedig szeretsz engem!"
És katonáival együtt csöndesen elvonult. Nem bántotta Dávidot.

Tudod-e miért történt ez így?
Mert Dávid szerette az ellenségét.

A LÁNDZSA ÉS A KORSÓ

Emlékszel még a sötét barlangra, amiben Saul király lefeküdt aludni?
És emlékszel ki bújt meg a barlang mélyén?
Dávid.
Egész könnyen megölhette volna Sault, de nem ölte meg mégsem. Csak köpenyének a csücskét vágta le.
Dávid szerette az ellenségét.
Erre elszégyellte magát Saul, és nem bántotta Dávidot.

De a király hamar elfelejtette, milyen jó volt hozzá Dávid. És újra üldözőbe vette Dávidot. Az egész országon keresztül-kasul kereste. El akarta fogni.
Egyszer megint egész napon át kereste Dávidot, de nem találta. Beesteledett. Hol aludjék most a király?
A katonák sátrat vertek királyuknak. Abban feküdt le. Lándzsáját feje mellé leszúrta a földbe. Így rögtön kézbe vehette, ha kellett. Egy korsóban ivóvizet is tett maga mellé. Abból ihatott, ha éjjel megszomjazott.
Lefeküdt aludni. Alaposan belefáradt Dávid üldözésébe. Előbb azonban néhány katonáját magához rendelte: „Ti ne aludjatok. Őrködjetek, és ha ellenség jönne, azonnal ébresszetek föl!"
Azzal lefeküdt a király és mélyen elaludt.
Katonái is elaludtak.
Ők is nagyon fáradtak voltak.
És az őrök?
Azok éppolyan fáradtak voltak. Nem bírtak sokáig lábukon állni. Lekuporodtak, és egyhamar elaludtak ők is.
Így hát mindenki aludt. Aludt a király, és aludt valamennyi katonája.
Sötét éjjel volt, csak a csillagok ragyogtak.
Valaki mégis mozgott. A sötétben valaki lopakodva közeledett. Nem is egy. Ketten osontak. Mindkettőnél kard. És jöttek egyre közelebb.
Dávid jött, meg a barátja Abizáj. Dávid látta a királyt, amikor még világos volt. Azt is látta, hogy ide tért aludni Saul. Dávid megint egészen közel rejtőzködött.
És most barátjával együtt jött. Lábujjhegyen óvakodtak elő. Az alvó katonákat óvatosan kerülgették. Jaj, ha valamelyik most fölébredne! S ha a katonák észrevennék Dávidot!
De nem történt semmi baj. A katonák mélyen aludtak. Dávid és Abi-

záj szerencsésen eljutottak a király sátoráig. És lábujjhegyen még oda is belopakodtak.
Ott feküdt a király. Dávid és Abizáj ott állt mellette. Tehettek vele, amit akartak. Hiszen aludt. Abizáj odasúgta: „Megöljem most? Megérdemelte, hiszen ő akar téged megölni Dávid!"
Dávid azonban elhárította: „Ilyet ne tégy! Isten ezt nem akarja! Hiszen az Úr maga tette őt királlyá. Majd az Isten megbünteti!"
Azzal szép csöndben kihúzta Saul földbe szúrt lándzsáját, elemelte vizeskorsóját, és amilyen csöndben jött, olyan csöndben el is osont. Vitte magával a lándzsát és a vizeskorsót. Abizáj meg osont utána. El is tűntek a sötétben. Dávid még mindég szerette az ellenségét.

Hajnalodott. A nap fölkelt, a madarak énekelni kezdtek.
És Dávid nagy hangon kiáltott. Kiáltása fölverte álmukból a katonákat: „Miért nem vigyáztok jobban a királyotokra? Miattatok meg is halhatott volna! Nézzétek itt van a lándzsája és vizeskorsója. Látjátok, megölhettem volna, de nem bántottam!"
A kiáltásra Saul király is fölébredt.

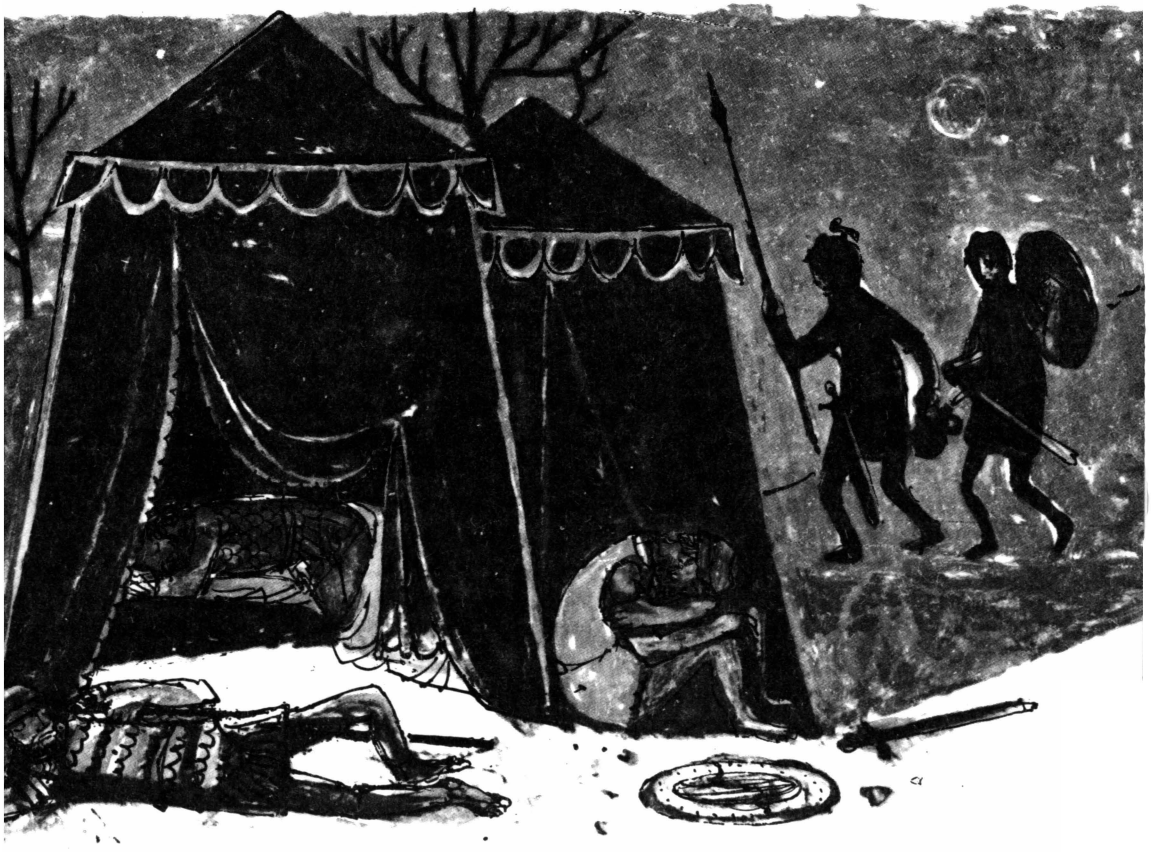

Visszakiáltott: „A te hangod az, Dávid fiam? ”
„Igen királyom!” – felelte Dávid. „Miért kergetsz még mindig engem? Nem bántottalak téged soha! Most is ott voltam melletted, de nem emeltem rád a kezemet. Elhiszed már végre, hogy nem vagyok ellenséged? ”
Erre újra elszégyellte magát Saul király. „Már megbántam, Dávid! Rossz ember vagyok! Gyere nyugodtan velem a palotámba. Soha többé nem foglak bántani.”
Dávid azonban nem ment a királlyal. Nem mert vele menni. Tudta, hogy a király az ígéretét majd megint elfelejti.
Egy katonával visszaküldte a király lándzsáját és ivókorsóját, aztán elmentek, az egyik jobbra, a másik balra.
Saul visszatért a palotájába.
Dávid meg egészen messzire bujdosott el, idegen országba, ahol a király már nem találhat rá.
Soha többé nem találkoztak.



DÁVID KIRÁLLYÁ LESZ

Dávid messzi idegenben lakott, ahol Saul király nem találhatott rá.
Egyszer szomorú napra virradt Dávid.
Izraelben egyszer újra háború tört ki. A filiszteusok rontottak rájuk újra. Saulnak meg Jonatásnak, meg minden erős embernek keményen kellett harcolnia, hogy elkergesse a filiszteusokat. És egyszer hír érkezett Dávidhoz, hogy Saul meghalt, és Jonatás is meghalt.
Dávidnak végre nem kellett idegen országban bujdosnia, mert most már senki sem fogja őt otthon üldözni. Ellensége már nem élt. Az Isten megbüntette Sault minden gonoszságáért.
Dávid azonban nem örült ennek a hírnek, mert szerette Sault. És jóbarátját Jonatást még jobban szerette.
Ahogy megkapta kettőjük halálhírét, egész nap sírt. Bánatában sem nem evett, sem nem ivott. Este aztán



elővette hárfáját. És énekelni kezdett mellette. Szomorú ének volt. Gyászének Saul és Jonatás halálára.

„Édes barátom Jonatás, hogy szerettelek én téged! Te is milyen csodálatosan szerettél engem!"

Igy szólt a szomorú ének az esti csöndben.

De a szomorú nap után örömnap következett.

Olyasmi történt, amit az Isten már régen megígért. Amikor még Dávid az édesapjánál a birkákat legeltette Betlehem mezőin.

Egyszer Sámuel jött látogatóba. Emlékszel még? Illatos olajjal teli szarv volt nála. És ezzel az olajjal fölkente Dávidot királlyá. Az Isten nevében tette, mert ő mondta neki.

Milyen régen volt!

De az Isten nem felejtette el.

Isten soha semmit el nem felejt. Amit megígér, meg is teszi. Amikor Saul meghalt, Dávidból király lett. Jeruzsálemben lakott a pompás királyi palotában. Most már ő volt az egész országnak ura.

Persze hogy örült most Dávid ki-

rály, és megköszönte az Istennek. „Igaz, hogy én vagyok az emberek királya, de Isten meg az én királyom. Kell, hogy az emberek szót fogadjanak nekem, de az is kell, hogy én szót fogadjak az Istennek."

Dávid jó király volt. Az Úristen szíve szerint való ember volt. És az Úristen nagyon szerette őt.
Dávid sem felejtette el az Istent. Azt sem felejtette el, hogy ő hajdanában szegény pásztorgyerek volt. Gyakran megfordult az eszében: „Milyen jól gondoskodott rólam az Isten! Mindig megsegített. Nem hiányzik semmim. Mindenem megvan."
Aztán elővette hárfáját.
Ezt énekbe kellett foglalnia, mint annak idején a legelőn:
„Az Úr az én pásztorom, semmiben sincs hiányom!"
Dávid szolgái csöndes áhitattal hallgatták a szép éneket.
És az égben az Úristen is hallgatta.

ABSALOM, A GONOSZ KIRÁLYFI

Dávid király fiát Absalomnak hívták.
Absalom szép királyfi volt. Különösen a haja volt szép. Fényesen hosszan omlott a vállára. Pompás kocsija is volt erős lovakkal.
Ha pompás kocsiján az utcákon végigrobogott, csak úgy lobogott a haja. Az emberek megálltak, utána néztek és büszkén mondogatták:
„Odanézz, ez a királyunk fia, a mi szép királyfink Absalom."
Igaz, szép királyfi volt Absalom, az emberekhez is mindég barátságos volt.
Azt is megtette, hogy az utcán egyiket-másikat meg is csókolta. Az emberek nagyon szerették ezért Absalomot. „Milyen kedves ez a királyfi! Milyen jó király lesz majd belőle! Absalom legyen majd a királyunk!"
Amikor az ilyen beszédeket Absalom hallotta, tetszett neki. Azért volt olyan kedves mindenkihez, hogy csak minél gyakrabban mondják: „Absalom legyen a mi királyunk!" Mert ha király lehetne, akkor a palotában ő volna az úr, az egész országban ő volna az úr. Ő volna a leggazdagabb, a leghatalmasabb minden ember között!
De édesapja Dávid, király volt még. Majd csak ha meghal, akkor lehet Absalomból király. Addig nem.
Absalom alig várta, hogy apja meghaljon.
Igy gondolta: „Meddig várjak még? Úgy szeretném, ha apám már súlyos beteg volna, úgy szeretném, ha apám már meg is halna!"
Olyan gonosz volt Absalom, hogy apjának a halálát kívánta.
Külsőleg Absalom csinos volt és nagyon kedves, belülről azonban egészen más volt. Csak alakoskodott, hogy királlyá lehessen. Szép királyfi volt, de a szíve, az hamis volt és romlott.
De azt az emberek nem látták.

Absalom már régóta várta, mikor lehet már királlyá, de az apja csak nem betegedett meg. Még sokáig tarthat, míg végre meghal. És akkor arra gondolt Absalom: „Miért várjak még tovább? Apámat el is kergethetném. Akkor rögtön király lehetnék."

Ezt megbeszélte néhány barátjával. Azok éppolyan romlottak voltak, mint ő. Persze hogy azt tanácsolták neki: „Jó lesz, tedd meg. Mi majd segítünk neked!"

No és mit tett erre a gonosz királyfi?

Egész barátságosan bement az apjához: „Édesapám, engedj el Hebronba. Oda szeretnék menni, és ott az Istennek áldozatot akarok adni."

Dávid gyanútlanul felelte: „Jól van fiam, menj csak, ahogy kedved tartja."

Erre Absalom elment Hebronba. Egy várost hívtak így, nem messze Jeruzsálemtől. Ott aztán összehívta valamennyi barátját, és mindenkit aki neki segíteni akart. Nagy sokaság gyűlt így össze, hatalmas sereg. És ennek a seregnek az élén Absalom most visszajött Jeruzsálembe hogy apját elkergesse.

Emberei megfújták a kürtöt és mindenütt kiáltották: „Hebronban Absalom a király!" Szegény Dávid! Megijedt erre. Alig tudta elhinni, hogy az ő fia ilyenre képes legyen, hogy édesapjával így elbánjon!

Pedig úgy volt.

Absalom már közeledett Jeruzsálemhez a seregével. Mit csináljon most Dávid? Összehívja ő is katonáit? És harcoljon saját fia ellen?

Nem, ezt nem akarta. Szomorúan gondolta:

„Elmenekülök saját édes fiam elől. Édes fiam Absalom, de megkeseríted az édesapád életét!"

Az is eszébe jutott: „Az Isten ezt is látja, hiszen az Isten mindent lát. Ha az Isten jónak látja, hogy én továbbra is király maradjak, majd visszavezet engem Jeruzsálembe."

Ezzel elment a városból. Sírva ment végig az utcákon. Barátai és szolgái vele tartottak. Nagy sokaság ment vele, mind nagyon szerették őt. Egész nagy, de szomorú menet volt! Kivonult a városból, aztán el, mindég messzebbre el. Folyón át, hegyeken át, az országnak egy eldugott sarkába. Ott megállapodott Dávid.

Absalom pedig bevonult Jeruzsálembe. Most ő volt a palotában az úr, és ő volt a király. De boldog volt-e?

Nem. A gonosz királyfi nem volt boldog. Igaz hogy most király, de az is akart maradni. Ezért el akarta fogni az apját. Akkor Dávid sohasem jöhet többé vissza, hogy elkergesse őt.

Absalom hát nagy sereget szedett össze és elindult az országnak abba a sarkába, ahol az apja meghúzta magát.

Dávidnak most már nem volt más választása, harcba kellett szállnia saját édes fia ellen.

Seregét kiküldte harcolni, őmaga azonban nem ment a csatába. Hátramaradt és várt nagy szomorúságban és nyugtalanságban.

„Jaj csak fiamat Absalamot ne érje



semmi baj! Csak meg ne öljék! Mert akkor ezzel a romlott szívével kell az Úristen elé állnia, és akkor az Úristen megbünteti őt minden gonosztettéért."
Meg is parancsolta Dávid minden katonájának: „Ne bántsátok a fiamat!"
Így szerette az édesapa a fiát.

A két sereg egy nagy erdő sűrűjében csapott össze. Absalom serege és Dávid serege.
Ott kezdtek egymás ellen harcolni. Absalom harci szamarán elől nyargalt. Úgy harcolt, ahogy csak bírt. Katonái szintén. De Dávid katonái erősebbek voltak, mert az Isten segített nekik. Így hát ők győztek. Absalom katonái futásnak eredtek. Absalom is menekült. Nagy félelem szállta meg. Olyan gyorsan nyargalt, ahogy csak bírt, de az erdő sűrű volt és az ágak mindenfelé lelógtak. Absalom fejjel tört magának utat az ágak közt. De egyik ágon fönnakadt. A szamár elszaladt alóla, ő meg ott maradt a fán a hajánál fogva.
Szép hosszú haja belegabalyodott egy faágba. És nem tudott szabadulni.
Így találtak rá Dávid katonái. És most következett a büntetése.
El akarta fogni az édesapját.
Most meg őt fogta meg egy fa. Meg akarta ölni az apját. És most őt ölték meg.

Dávid nagy szomorúságban és nagy nyugtalanságban ült otthon és várt. Egy hírnök rohant lélekszakadva

nagy örömmel: „Győztünk, királyom!"
De Dávid ennek a hírnek még nem örült meg. Első kérdése az volt: „És mi van fiammal, Absalommal? "
A hírnök azt felelte: „Azt nem tudom."
Jött egy másik hírnök: „Győztünk, király!"
A király újra csak azt kérdezte: „És mi van fiammal, Absalommal? "
A hírnök jelentette: „Absalom meghalt!"
Dávid erre sírvafakadt. Kezét tördelve zokogott bánatában: „Jaj fiam Absalom! Édes fiam Absalom! Úgy szeretném, ha te élnél, inkább én haltam volna meg! Én édes fiam Absalom!"
Igy szerette az édesapa a fiát.

Nem sokkal ezután Dávid visszatért Jeruzsálembe. Újra ott lakott a palotájában. Megint a trónján ült, és minden úgy ment mint azelőtt. Nem, nem minden.
Absalom királyfi már nem kocsizott végig az utcákon.
Dávid elveszítette a fiát örökre. Ha rágondolt, mindig szomorúság fogta el.
Mindég csak azt hajtogatta: „Jaj fiam Absalom, édes fiam Absalom!"

SALAMON KIRÁLY

Szeretnél-e király lenni?
Akkor szép palotában lakhatnál. Egész sereg szolgád volna. Mindent megkaphatnál, amit csak akarsz. Nem volna az nagyszerű?
Igen ám, de tudnál-e király lenni? A királynak az ország minden lakójáról gondoskodnia kell. Az ő gondja, hogy mindenki boldog legyen. Nagyon bölcsnek és okosnak kell lennie, különben nem jó király a király!
Inkább ne akarj király lenni.
Nagyszerűnek látszik.
Pedig igazában nem olyan nagyszerű.
Félelmetesen nehéz.

Salamon is nehéznek találta.
Ő is Dávid királynak volt a fia. És, amikor Dávid király meghalt, utána ő lett a király.
De Salamon nem örült a királyságnak, ő jó király akart lenni. Ő mindenkiről jól akart gondoskodni, Izrael egész népéről. És olyan fiatal volt még!
Attól félt: „Királynak lenni nehéz. Én még távolról sem vagyok elég okos és bölcs ahhoz. Még nem lehetek jó király."
Félve és aggódva kezdte minden napját.
Egyszer valami fölséges szép történt.
Salamon király áldozatot vitt az Istennek. Azután este aludni tért. És akkor álmában szólt hozzá az Úr: „Salamon adok neked valamit. Válassz, mit akarsz. Akármit is kérsz, megadom neked."
Nagyszerű! Dehát mit is kérjen? Hogy gazdag legyen? Vagy, hogy erős és hatalmas legyen? Vagy hogy sokáig éljen?

Nem, nem ezt kérte. Salamonnak fő gondja csak az volt, hogy jó király váljék belőle.
Azt kérte tehát: „Uramisten bölcs szívet adj nekem, hogy jó király lehessek!"
Mire az Úr: „Jól választottál Salamon! Olyan bölccsé és okossá teszlek, amilyen ember még nem volt. És, mert olyan jól választottál, gazdaggá is teszlek, erőssé és hatalmassá is. És ha szótfogadsz nekem, akkor hosszú életet is adok neked."
Salamon erre fölébredt.
Most már nem félt és nem aggódott.
Most már jónak találta, hogy király lehet, mert tudta, hogy jó király lesz.

Történt egyszer, amint Salamon a palotájában ült, bejött hozzá két asszony. Összevesztek egymással. És most tegyen igazságot a király közöttük.
Mind a két asszony kis gyereket hozott a karján.
Az egyik gyerek vidáman nézte a világot. Élt és egészséges volt. A másik gyerek csukott szemmel mozdulatlanul feküdt az asszony karján. Halott volt.
Az egyik asszony rákezdte: „Az enyém az élő gyerek, a halott a tiéd!"
Mire a másik: „Nem igaz, az élő gyerek az enyém!"
Salamon rájuk szólt: „Mondjatok el szép sorjában mindent."
Az egyik elkezdte: „Uram király, ő meg én, mi együtt lakunk egy házban. Egy szobában alszunk. Mindkettőnknek gyereke született. Ma éjjel az egyik gyerek meghalt. Az ő gyereke halt meg, király. Mikor látta, hogy meghalt, fölkelt és kicserélte a két gyereket, amíg én aludtam. A halott gyerek az övé, az élő meg az enyém!"
A másik rávágta: „Nem igaz! Az élő gyerek az enyém, a halott az övé!"
Az egyik: „Adják nekem az élő gyereket, én vagyok az édesanyja!"
A másik meg: „Én vagyok az élő gyerek anyja, adják nekem az élő gyereket!"
Igy veszekedtek, és senki sem tudta megmondani, melyiküknek van igaza. Döntse el Salamon, a király, kié legyen az élő gyerek.
Salamon végül megkérdezte: „Szóval mind a ketten az élő gyereket akarjátok? "
„Úgy van király!" – így az egyik.
„Úgy van király!" – így a másik.
Amit erre Salamon mondott, attól mind a ketten megijedtek. Azt mondta: „Hát akkor vágják ketté az élő gyereket, felét kapja egyik, felét a másik!"
Nem így gondolta a király, de egészen komolyan mondta, úgy tett, mintha így is akarta volna. Előszólította egyik szolgáját, akinél nagy kard volt és rászólt: „Vágd ketté az élő gyereket!"
És a szolga megfogta a gyereket és megfogta a kardot. Erre azonban az egyik asszony keservesen följajdult:
„Ne öld meg! Inkább legyen a másiké, de maradjon életben!"

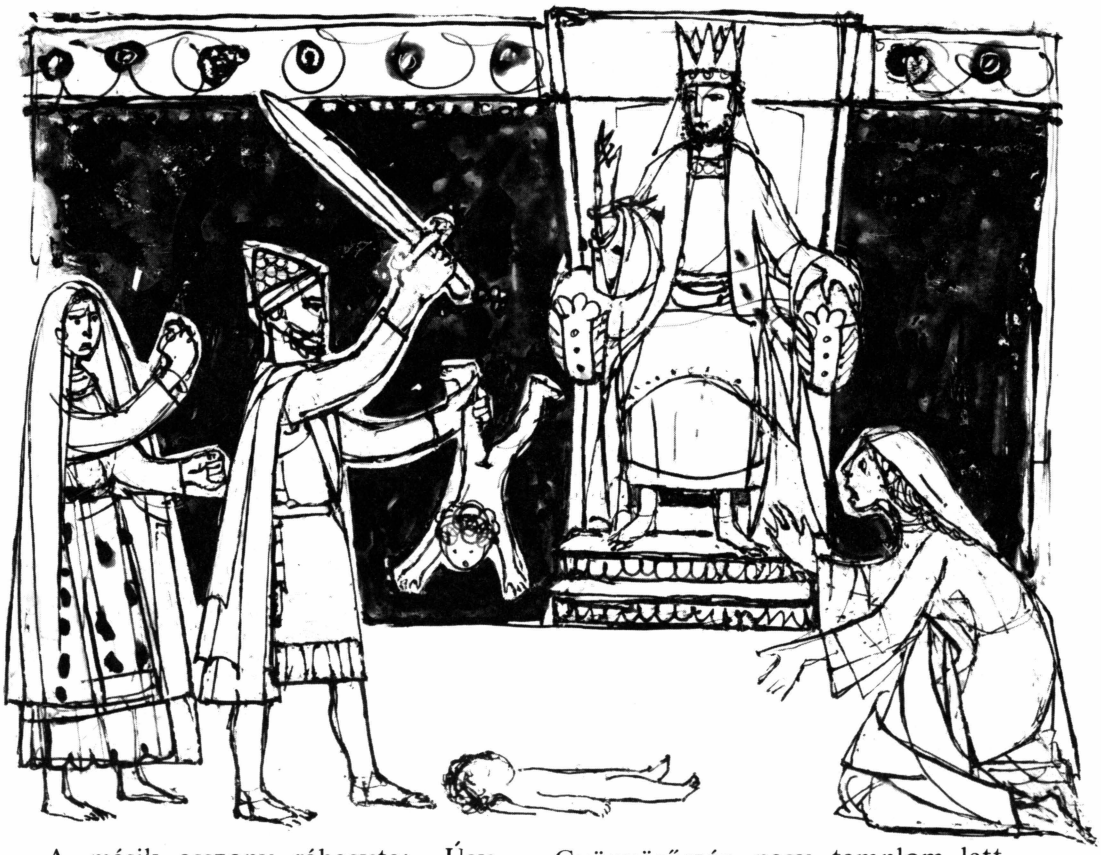

A másik asszony ráhagyta: „Úgy van jól, csak vágd ketté, akkor legalább se neki, se nekem."
Ebből tudta meg a király, melyikük az igazi édesanya: „Jó, adjátok az eleven gyereket az első asszonynak, mert az szereti. Ő az anyja!"
És az asszony megkapta az élő gyereket és boldogan vitte haza. Az emberek erre elcsodálkoztak: „Milyen csodálatosan bölcs a mi királyunk!"
Salamon sokáig volt király. Jól gondoskodott a népéről. Országában boldoggá tette az embereket.
Szép templomot is épített.
Gyönyörűszép nagy templom lett az Isten háza. És az egész országból ebbe a templomba jöttek az emberek áldozatot hozni az Istennek és imádkozni hozzá.
Igen, Salamon jó király volt. De nem a legjobb az összes királyok között. Igaz, hogy bölcs volt, de később jött egy király, aki még sokkal bölcsebb volt. Aki még Salamon királynál is sokkal jobban gondoskodott az emberekről, és még sokkal boldogabbá tette őket.
És ez a király még ma is él.
Tudod, ugye, ki ez a király?
Jézus Krisztus.

Ő nekünk is királyunk. És ha szót fogadunk neki, akkor eljutunk majd őhozzá, az ő országába.

ILLÉS ÉS A GONOSZ KIRÁLY

Egyszer egy Ácháb nevű király uralkodott Izraelben.
Nagyon rossz király volt.
Felesége Jezabel királyné még sokkal rosszabb volt nálánál.
Pompás palotában laktak Izrael országában. Ők voltak az Isten népének királya és királynője. De népüket bizony nem tették boldoggá!
Ellenkezőleg, sok keserűséget okoztak a népnek.
Tudod-e, mit tettek?
Kimondták: „Nem szeretjük többé az Istent. Más isten kell nekünk!"
És akkor egy bálványszobrot csináltattak. Elnevezték Báálnak, aztán rámondták:
„Ez a mi Istenünk!"
És térdet hajtottak és imádkoztak a bálványszobor előtt. És papokat rendeltek, azok áldozatot vittek a szobornak.
A király parancsára azt mondták a népnek: „Imádjátok a szobrot! Felejtsétek el az Istent!"
Meg is tették sokan. Majdnem mindenki. Azt gondolták: „Ha a király mondja, akkor biztosan úgy is van."
Térdet hajtva imádták a szobrot, az Istent pedig elfelejtették. De a boldogságuk odaveszett. Mert aki Istent elfelejti, nem lehet boldog. Isten azonban nem akarja, hogy az emberek elfelejtsék őt.
Nemsokára büntetést küldött rájuk.
Egyszer Ácháb király a palotájában ült. Ott ült aranyos trónján. Körülötte csupa pompa minden.
Egyszercsak nyílik az ajtó és egy idegen lép be. Ugyancsak szegényesnek látszott. Hosszú hamuszürke köpenyben lépett be, dereka körül bőröv. De a pompás palota cseppet sem zavarta őt.
Nagy komolyan odaállt a király elé:
„Illés vagyok. A próféta. Isten szolgája. Az Isten maga küldött engem, hogy az ő büntetését én hozzam rád. A büntetés pedig ez lesz: Eső nem fog esni, harmat sem hull éjszakánkint addig, amíg majd mondom hogy essék."
Azzal sarkon fordult és kiment. A palotában egy pillanatra minden elcsöndesedett. A király meg az ő szolgái megijedtek a különös idegentől, meg komor szavától. De aztán szívből kezdtek kacagni: „Micsoda bolond ez? ! Talán bizony ő fogja a felhőket eltologatni, hogy ne essék az eső? Micsoda őrült bolond!"
Napok teltek el és eső nem esett.
Aztán múltak a hetek, és eső még mindig nem esett. A nap meg a felhőtlen égről perzselte a földet. Minden kiszáradt a földön. A fű elsárgult és elszáradt. A virágok elhervadtak. A fák lehullatták leveleiket, a búza a mezőn elszáradt és a magok besültek.
De búzára szükségük van az embereknek, amiből kenyeret süssenek. Most nem volt miből süssenek. Nem

volt kenyér, amit egyenek. Éheztek. Erre a királyt elfogta a félelem, mert rájött, hogy Illés igazat mondott.
Dühösen kiáltotta: „Illés az oka az egésznek! Ő hozta ránk ezt az éhinséget! Kerítsétek elő nekem Illést! Akár a föld alól is!"
A király katonái szétfutottak az országba, és keresték Illést. Keresték és keresték, de sehol sem találták.
És azalatt egy csöpp nem sok, de annyi eső sem esett!



És tudod-e, hol volt ezalatt Illés? Valahol a hegyek között egy kanyargós völgyben csörgedezett egy kis patak. Még folydogált benne a víz. És ott ült Illés a hegyek közt a pataknál. Oda rejtette őt az Isten a gonosz király elől.
Jó kis helyet talált magának ott Illés. A katonák itt ugyan meg nem találhatták, és az Isten gondoskodott róla.
Éjszakára egy barlangba húzódott. Nyílás volt az a hegy oldalában. Ha megszomjazott, ivott a patakból. És éheznie sem kellett, mert minden reggel és minden este az Isten küldött neki ennivalót.
Tudod-e, ki hordta neki oda az ennivalót?
A hollók. Azok olyan nagy fekete madarak.
Minden reggel odarepültek, csőrükben egy darab kenyérrel, vagy egy darab hússal, és leejtették Illésnek. És minden este újra előröppentek, csőrükben kenyér és hús. Mert az

Úristen mondta a hollóknak, hogy gondoskodjanak Illésről.
Izrael népe éhezett és szomjazott, mert elfelejtette az Istent.
De Illésnek elég enni és innivalója volt, mert Istennek hűséges szolgája volt.

ILLÉS AZ ÖZVEGYASSZONYNÁL AZ IDEGEN ORSZÁGBAN

Illés sokáig lakott a hegyek közt a patak partján. Jó kis helyet csinált ott magának. És a király katonái hiába keresték, ott ugyan rá nem találtak. Volt mit ennie, mert a hollók hordták neki a kenyeret meg a húst.
De végül is el kellett onnan mennie, mert nem volt mit innia. A víz elapadt. A patak egészen kiszáradt. Isten erre azt mondta neki, menjen külföldre, idegen országba, ott egy özvegyasszony majd gondját viseli. Illésnek mit volt mit tennie, fölkerekedett és hosszú vándorlás után eljutott az idegen ország földjére. Szomjas volt a hosszú úttól, és meg is éhezett.
Egy anyókát látott, amint a fák alatt hullott gallyakat gyűjtögetett. Már volt egy kötegre valója.
Illés megszólította: „Hozzál nekem kérlek egy korty vizet. Olyan szomjas vagyok!" Az asszony elindult vízért.
Illés utánaszólt: „Hozzál, kérlek egy darab kenyeret is, mert rettenetesen éhes vagyok!"
Erre azonban az asszony nagy búsan azt felelte: „Kenyeret, azt nem tudok neked hozni, mert magamnak sincs. A lisztes fazekam fenekén még van egy kis liszt, a korsómban is akad egy pár csöpp olaj. Másom nincs. Most éppen gallyakat szedegettem, abból tüzet rakok, azon megsütöm a maradék lisztemet a maradék olajjal. Valami lepényt sütök belőle magamnak meg a fiamnak. Azt megesszük, aztán vége mindennek. Akkor éhenpusztulunk mind a ketten."
Hát ez bizony szomorú volt! De Illés csöppet sem búslakodott.
Igy biztatta az asszonyt: „Menj csak haza, és süsd meg azt a lepényt, aztán hozd ki nekem! Te magadnak meg a fiadnak majd aztán süthetsz. Marad még nektek elég, mert így szól az Isten: ‚Fazekadban a liszt, korsódban az olaj ki nem fogy, amíg az éhínség tart.' Majd én is eszem abból mindaddig, amíg meg nem jön az eső, és az új búza meg nem terem."
Csodálatos szó volt, de az asszony hitte. Hazament, tüzet rakott. Összekaparta a maroknyi lisztet, rácsöppentette a maradék olajat, összegyúrta és lepényt sütött belőle. Fia ott ült és éhes szemeket meresztett. Alig várta, hogy elkészüljön és ehessen belőle.
Egyszercsak nótás kedve támadt az öregasszonynak, mert nicsak! Újra volt liszt a hordóban és újra csak volt olaj a korsóban!
Ugyan ki tehette bele?
Az asszony tudta, ki a tettes. Az Isten tette. Csoda volt.
Az asszony tovább sütött.
Az első lepényt Illésnek.
A másodikat a fiának.

A harmadikat végre saját magának. Volt miből sütnie. Minden nap. Amennyit csak akart.
Illés odaköltözött hozzájuk. És az asszony mindhármuknak tudott sütni, amennyit csak akartak.
Az Úristen gondoskodott róluk.

Egyszer nagy bánat érte a jó asszonyt. Megbetegedett a fia. Egyre nehezebben lélegzett, aztán egészen elakadt a lélegzete. Meghalt a fiú. Gondolhatod, mennyire siratta az édesanyja! Ott ült halott gyermekével a karján. Nevén szólogatta, de az bizony nem felelt. Meghalt. Nemsokára el kell temetni, és akkor odavan. Örökre oda van!
Illés megsajnálta a szegény jó asszonyt.
„Add csak ide a gyerekedet!"
Kiemelte az édesanya öléből a halott gyereket, bevitte saját szobájába, végigfektette az ágyán. Aztán letérdelt az ágy mellé.
Igy gondolta: „Ha az Isten megengedte, hogy a gyerek meghaljon, azt is megengedheti, hogy életre támadjon!"
És akkor aztán nagy tisztelettel, kérte az Istent: „Uram Isten, tedd hogy újra éljen ez a gyerek!..."
Újra és újra ezt kérte.
És az Isten meghallgatta hűséges szolgájának imádságát.
Egyszercsak újra lélegzeni kezdett a gyerek. Újra élt! Szemét fölnyitotta, körülnézett. Illés örömében a karjába kapta és vitte az édesanyának.
„Idenézz! A te fiad él!"
A szegény asszony alig tudta elhinni, pedig igazán élt!! A gyerek kinyújtotta karját az édesanyja felé. A jó özvegy visszakapta gyermekét a halálból. Nem csoda, ha most meg örömében kezdett sírni.
Illésnek pedig ezt mondta: „Most tudom igazán, hogy próféta vagy, Istennek igazi szolgája vagy!"
És még boldogabb volt, mint azelőtt.

ILLÉS ÉS A GONOSZ PAPOK

Illés sokáig lakott a jó özvegyasszonynál az idegen országban. És egész idő alatt egyetlen csöpp eső sem esett Izrael országában. Ezzel büntette meg az Isten a gonosz Ácháb királyt és Izrael népét az engedetlenségük miatt. Több mint három esztendeig tartott ez a büntetés.
A föld már alig termett valamit. Végre az Úristen megelégelte a büntetést.
Szólt Illésnek: „Menj most Ácháb királyhoz, mert esőt akarok küldeni a földre."
Illés szót fogadott az Úrnak. Elindult Ácháb királyhoz, aki őt halálra kerestette. Nyugodtan ment, mert biztos volt benne, hogy az Isten majd gondoskodik róla, ne érje baj.
A király rettenetesen dühös lett, amint Illést meglátta: „Hát te vagy az? Te tetted tönkre Izrael népét!"
Illés nyugodtan felelte: „Nem én tettem tönkre Izrael népét, hanem te magad király, mert az Istent elfelejtetted, és bálványszobrot kezdtél imádni. De megmondom most,

mit tegyél. Hívd össze az egész népet egy magas helyre. És azokat a papokat is hívd oda mind, akiket a bálványszobor szolgálatára rendeltél. Ezt tedd meg!"
Ácháb király most nem merte mondani: „Nem teszem, eszem ágában sincs!"
Meg kellett tennie.
Minthacsak Illés volna a király.

A nép az egész országból összegyülekezett egy magas hegy tetején.
A király is ott volt.
És Illés is ott volt.
És a bálványpapok is ott voltak. Görbe szemmel nézték Illést. Szívesen eltették volna láb alól, de nem merték. Önekik is Illésre kellett hallgatniuk.
Mikor mind együtt voltak, Illés szólt a néphez: „Most megmutatom nektek, hogy az Úr az Isten, tehát soha többé el ne hagyjátok őt. Az Úristen mindent meg tud tenni, a Báál pedig semmit sem tud tenni.
Ide figyeljetek! A Báál papjai készítsenek áldozatot. Én is készítek áldozatot. De tüzet nem teszünk alája. A bálványpapok kérjék Bááljukat, gyújtsa meg áldozatukat, én majd az Úristent kérem, gyújtsa meg az én áldozatomat. És amelyik isten tüzet bocsát az égből és meggyújtja az áldozatot, az legyen a mi Istenünk!"
„Úgy legyen!" – felelte rá a nép.

És akkor a bálvány papokon volt a sor, kezdjék ők. Először köveket raktak halomba. Ez volt az oltár. Tüzifát is tettek rá. Levágtak egy bikát, azt tették föl a tetejébe. Az volt az áldozatuk.
Mikor ezzel elkészültek, mindnyájan imádkozni kezdtek nagy hangon: „Baál, nagy úr, adj nekünk tüzet! Báál, nagy úr, felelj nekünk! Hívunk téged!"
Mindig hangosabban kiáltoztak, bele is fáradtak. „Báál, nagy úr, felelj nekünk! Hívunk téged!" Már egészen berekedtek a sok kiáltozástól, de semmi válasz nem érkezett. Tűz nem jött az égből.

Végre Illés következett: „Most majd én." Ő is oltárt rakott kövekből. Ő is tett rá tüzifát, aztán egy leölt bikát a tetejére. Aztán körülárkolta az oltárát. Aztán sok vödörre való tengervízzel jól meglocsolta az egészet. Az oltár körül az árok megtelt a lecsurgó vízzel.
Aztán Illés letérdelt az ő oltárához. Nagy csönd lett erre. Most őrajta volt az imádság sora. De ő nem kiáltozott, mint a bálványpapok. Tudta, az Isten az ő halk szavát is meghallja.
Nagy tisztelettel így szólt: Uram Isten, Ábrahám Istene, Izsák és Jákob Istene! Mutasd meg most kérlek az egész népnek, hogy egyedül te vagy Isten, és hogy én a te szolgád vagyok, és a nép téged soha el ne felejtsen! Felelj Uram, felelj!"
Nem kellett többet imádkoznia.
Ijedten rebbentek szét az emberek. Tűz hullott az égből és meggyújtotta az áldozatot. Nagy lángolással elégett a fa meg a rátett áldozati állat. Még az oltár árkába csurgott



vizet is fölszárította a nagy lángolás.
Amikor ezt a nép látta, térdre esve kiáltották: „Az Úr az Isten! Az Úr az Isten!"
Láthatták, hogy Isten mindent meg tud tenni, Báál pedig semmit sem tud tenni. Látták, milyen ostoba és gonosz dolog volt, hogy elfelejtették a mindenható Istent!
Amikor aztán az emberek szétoszoltak, és Illés egyedül maradt a hegyen, újra imádkozni kezdett. De most nem tüzet kért, hanem esőt. És Isten meghallgatta szolgájának ezt a kérését is. A nap még le sem nyugodott, és nehéz esőfelhők gyülekeztek az égen, aztán eleredt az eső...!
A fű újra kizöldült, a virágok újra nyíltak, a fák levele kinőtt, a búza megnőtt és megérett. És aratni lehetett. Aztán kicsépelték, megőrölték, megsütötték, és megint volt mit enni.
Ki adta nekik a kenyeret?
Báál?
Nem. Ezt most már látták az emberek. Báál semmit sem tehet, de az Úristen mindent megtehet.
Az Isten gondoskodott róluk.
Egyedül ő Isten. Más isten nincs.

A GAZDAG AKI MÉGIS SZEGÉNY

Kánaán szép földjén élt egyszer egy kislány. Édesapjával és édesanyjával együtt lakott.
Egyszer megint háború volt. Idegen katonák törtek be az országba. Raboltak, fosztogattak és mindent ma-

gukkal vittek, amihez hozzáfértek. Még ezt a kislányt is elfogták és magukkal vitték: „Szép ajándék lesz ez a vezérünknek!"
A vezért Námánnak hívták. Örömmel fogadta az ajándékot, és a kislányt odaadta a feleségének. Most eggyel több szolgálója volt.
Szegény kislány! Édesapjától, édesanyjától elszakították és szolgálónak került az idegen asszonyhoz, az idegen Námán házához.
Námán jó ember volt. A kislány nagyon tisztelte és becsülte őt. Gazdag is volt nagyon. Volt sok szolgája, lova, kocsija, pénze, meg mindenféle szép holmija. Mindene megvolt, amit csak akart.
Mégis szegény szerencsétlen ember volt, mert valami borzasztó betegség bújkált benne. Leprás volt. Arca, karja, egész teste tele volt fekélyekkel. És senki meg nem tudta őt gyógyítani. Nem akadt olyan orvos.
És mindig betegebb lett. Bizony meg fog halni hamarosan, mert segíteni senki sem tud rajta.

A kislány azonban tudott jó tanácsot adni. Azt mondta egyszer úrnőjének: „Ha Námán úr az én hazámban volna, ahol édesapám, édesanyám él, ott biztosan meggyógyulhatna. Ott meggyógyítaná őt Elizeus. Az egy próféta, az Isten szolgája. Illés utódja. Még csodát is tud tenni."
Ezt mondta a kislány az úrnőjének. Az rögtön elmondta férjeurának.
Námán így gondolta: „Hej, ha még egyszer az életben egészséges lehetnék! De nagyszerű volna!" És rögtön útra készülődött, hogy elmenjen Izrael földjére. Pompás kocsijába ült, és egy sereg szolga kísérte. Erős lovak hátán nyargaltak körülötte. És nagy csomó ajándékot is vitt magával Námán: Aranyat, ezüstöt, díszruhákat. Ezt mind Elizeusnak szánta, ha meg tudja őt gyógyítani.
Keserves hosszú volt ez az út a betegnek. Végre odaérkeztek a Jordánhoz. Nagy széles folyó volt. Azon átkelve Izrael földjére léptek. Aztán már nem kellett messzire menniök, megtalálták Elizeust. Námán úgy gondolta: „Elizeusnak biztosan tetszik majd, hogy ilyen előkelő gazdag úr jön hozzá. Biztosan elém jön és mélyen meghajol előttem. Aztán majd imádkozik értem, kezét sebeimre teszi, végigsimít rajtuk, és akkor talán meggyógyulok."
Elizeus azonban elő sem jött a házából. Csak kiüzent: „Mosakodjál meg a Jordánban hétszer, akkor meggyógyulsz."
Azzal magára zárta az ajtót. Námán ott állt kint. Nem ezt várta!
Nagy haragra gerjedt: „Hát ezért tettem meg azt a hosszú keserves utat, hogy a Jordánban megmosakodjam? Úgysem segít rajtam! Hányszor mosakodtam otthon, ennél különb vízben, mégsem segített rajtam! Gyerünk haza! Indulás! Igy hát beteg maradok, amíg meg nem halok!"
Azzal nagy mérgesen hazaindult. Szolgái szomorúan kísérték. Szeret-

ték urukat Námánt, és úgy szerették volna ha meggyógyul!
Amikor útközben hazafelé újra a Jordánhoz érkeztek, kérték urukat: „Ne haragudjál kérünk. Miért nem hiszel a próféta szavának? Nézd itt a víz. Próbáld meg. Megpróbálhatod. Szállj le. Mosakodjál meg hétszer a Jordán vizében, talán segít rajtad."
„Na nem bánom! Csak megpróbálom, hátha mégis segít!"
Levetkőzött, odabicegett a vízhez, és elkezdte végigmosni egész beteg testét. Egyszer, kétszer, háromszor. Semmi eredmény. Hétszer kellett megmosakodnia. És mire hetedszer lemosakodott, ugrálva szállt ki a vízből. Hová lettek fekélyei? Nyomuk se volt már! Keze újra ép! Lába újra ép! Egész teste újra ép! Elizeus gyógyította meg őt?
Námán jól tudta, ember ezt a betegséget meg nem tudta gyógyítani.
Isten gyógyította meg!
Mégis Elizeusnak köszönheti, mert Elizeus az Istennek szolgája, biztosan ő imádkozott érte. Rögtön visszafordult, hogy megköszönje Elizeusnak.
Ahogy odaért, bement Elizeushoz, elébe tárta minden ajándékát: aranyat, ezüstöt, minden drága díszruhát:
„Válassz magadnak, amit csak akarsz! Olyan boldog vagyok! Minden pénzt megér nekem, hogy újra egészséges vagyok! És ezt neked köszönhetem Elizeus. Fogadd hát szeretettel. Nézd ezt mind neked adom!"
Elizeus azonban semmit sem akart elfogadni. „Nekem ugyan ne adj semmit! Ne nekem köszönd, hiszen nem én gyógyítottalak meg! Az Isten gyógyított meg, őneki köszönd meg!"
Námán végül is összeszedte drágaságait: „Akkor az Úristennek fogom áldozatul adni. Szeretni fogom őt, és soha el nem felejtem Őt!"
Námán összecsomagolt és elindult hazafelé.
Elizeus szolgája kint ácsorgott az ajtó előtt és hosszan nézett a távolodó kocsi után.
Giezinek hívták a szolgát. Látta azt a sok-sok drágaságot, amit az idegen az urának kínált. Szívesen szerzett volna belőle magának. Sok



pénzt szeretett volna. Akkor házat vehetne! Meg földet. Meg birkákat! Gazdag lehetne.

Azt gondolta: „Milyen ostoba az én gazdám Elizeus! Mennyi pénzt kaphatott volna most, meg mennyi drágaságot! És ezt mind csak úgy elszalasztja! Én bezzeg nem szalasztom el. Ha neki nem kell, bezzeg nekem kell! Elizeus most úgyis bent van a házban, nem látja mit csinálok."

Azzal gondolt egyet, a kocsi után iramodott és messziről integetett s kiabált, ahogy csak bírt: „Állj! Várjatok meg!"

A kocsi megállt. Námán leugrott. Megkérdezte: „No mi van? Valami baj van? "

Hát erre mit feleljen Giezi. Valami hazugságot ki kell találni, akkor majd kap valamit.

És Giezi elkezdett hazudozni:

„Nagyuram, Elizeus mégis kérne valamit. Egy zsák ezüstöt és két díszruhát, merthát vendégek érkeztek hozzá, aztán szívesen adna nekik valamit."

„Jól van, kész örömmel!" – mondta Námán. Azzal két zsák ezüstöt és még két díszruhát adott. És boldogan tovább utazott hazafelé. Giezi pedig gazdag ajándékával szintén hazafelé tartott. Örült neki, milyen ügyesen megcsinálta! És most gazdag lett! Vehet amit akar!

De előbb el kell jól dugni az ajándékokat. Meg ne tudja Elizeus! Eldugta.

Aztán egész ártatlan képpel benyitott Elizeushoz.



Elizeus megkérdezte: „Hol jártál, Giezi? "

Megijedt erre Giezi. No most mit mondjon? Hát folytatta a hazudozást:

„Csak itt voltam a ház körül. Sehol máshol nem jártam!"

Elizeus azonban a fejét csóválta: „Ejnye Giezi, azt hitted, hogy senki sem lát. Azt hiszed, a pénz boldoggá tesz? Ugyancsak boldogtalan leszel! Námán megszabadult a betegségétől, hát szálljon rád az ő betegsége! Ez legyen hazugságodért a büntetés!"

Erre fekélyek támadtak Giezi arcán, kezén, lábán, egész testén. Ugyanolyan beteg lett, amilyen beteg Námán volt.

A pénzt megtarthatta.

Gazdag lett. Vehetett rajta házat, földet, meg amit csak akart.

De mire volt az jó neki?

Mégiscsak szegény volt, mert az Istent elfelejtette.
Námán meg most igazán gazdag volt. Mert ő az Istent el nem felejtette többé.
És mit kapott a kislány, aki ilyen jó tanácsot adott neki?
Biztosan valami szép ajándékot választhatott magának.
Te ugyan mit választottál volna?

JÓNÁS

Hallottad már Jónás esetét?
Jónás próféta volt, Isten szolgája. De bizony nem jó szolgája! Az Úristen egyszer így szólt hozzá: „Jónás, szedelőzködj, indulj Ninivébe a nagy városba, mert annak lakói sok gonoszat művelnek. Mondd nekik, hogy látom én az ő gonoszságaikat, és meg is büntetem őket, ha meg nem javulnak!"
Jónásnak azonban nem tetszett a dolog. „Nem megyek én Ninivébe! Hogyisne! Ha a ninivebeliek gonoszkodnak, hadd tegyék! Ők a mi népünk ellenségei! Nem megyek én utálatos ellenségeinkhez!"
Aztán útnak indult, de éppen ellenkező irányban. Kelet felé kellett volna mennie, erre ő nyugatnak fordult. Isten elől el akart szökni. Úgy gondolta:
„Elszököm én olyan messzire, hogy az Isten se fog megtalálni. Akkor nem kell Ninivébe mennem!"
Ment, ment, meg se állt amíg a tenger partjáig el nem ért. Ott nem tudott tovább menni.
Talált ott egy hajót, éppen útra készült, hogy átkeljen a nagy vizen. „No ezzel elmegyek. Olyan messzire elvisz engem ez a hajó, hogy az Isten biztosan nem talál már meg" – így gondolta.
Aztán beszállt a hajóba. A hajóskapitány megengedte neki. Megfizette a hajójegyet. A hajó nekiindult a széles nagy tengernek.
Ragyogó kék ég alatt indultak. A hullámok kedvesen csobogtak a hajó falánál. Kellemes utazás volt.
Jónás azonban nem érezte szépnek. Nem mert a többiek között a hajó fedélzetén maradni. Félt, hogy meglátja őt az Isten. Aztán meg fáradt is volt. Lement a hajófenékre és ott lefeküdt. Ott már nem érezte fáradtságát. Félelme is elmúlt.
Az Isten azonban látta Jónást a hajó sötét mélyén is! A tenger közepén sem bújhatott el előle az ő szófogadatlan szolgája!
Erre az Isten vihart támasztott, nagy erős szelet küldött a hajóra. És a vihar engedelmesebb volt, mint Jónás. Rögtön megtette az Isten parancsát. Nagy fekete felhőket hajtott. A nap mögéjük bújt. A vihar úgy belekapott a vitorlákba, hogy a hajó éppencsak hogy föl nem borult. A szép kicsi hullámokat fölkorbácsolta. Akkorák lettek, mint egy ház. És ezek a nagyra nőtt hullámok odacsapódtak a hajó oldalának. Éppen csak hogy szét nem verték a hajót.

Megijedt ám erre a hajó kapitánya, meg a hajóslegények is!
Jónás meg ezalatt a hajó fenekében békésen aludt.
Egy hajóslegény odajött hozzá és fölrázta: „Ilyenkor alszol? ! Kelj föl, gyere segíts! Imádkozzál Istenhez, hogy el ne süllyedjünk!"
Jónás fölkászálódott a hajó födélzetére. Látja ám ott az irtózatos hullámzást, a fekete felhőket. Hallja a vihar zúgását. Rögtön tudta, hogy az Isten megtalálta őt.
Megszólalt: „Emberek! Miattam kerekedett ilyen vihar. Énutánam küldte azt az Isten, mert bizony vétkeztem ellene. Nem fogadtam neki szót. Kelet felé kellett volna mennem, én meg nyugatnak indultam. Szökni akartam az Isten elől, de Isten elől nem lehet elszökni!"
Aztán így folytatta Jónás: „Fogjatok meg és dobjatok be engem a tengerbe. Legyen az a büntetésem. Megérdemeltem. Akkor majd biztosan lecsillapodik a tenger, az Isten vissza fogja hívni a vihart."
Azt azonban nem akarták a hajósok megtenni. Körömszakadtáig eveztek, hogy valahogy parthoz jussanak, de sehogy sem tudtak partközelbe kerülni. A szél egyre erősebben dühöngött. Végveszélyben nem tudtak már mit tenni, fogták Jónást és beledobták a dühöngő tengerbe.
Jónástól megszabadultak.
És lám a vihartól is megszabadultak!
Az Isten rögtön visszahívta a vihart. A szél már nem üvöltött, a hullámok már nem csapkodták a hajó oldalát. A fekete felhők is eloszlottak, a kék égen a nap újra kisütött. A hajó pedig nyugodtan folytatta útját az elcsöndesedett tengeren.
Az emberek csodálkozva mondták: „Milyen hatalmas az Isten! Még a szélvész és a tenger is szót fogad neki! Mi is majd mindig szót fogadunk neki!"

Hát Jónás?
Megfulladt? Meghalt?
Nem halt meg. Isten gondoskodott róla. Isten odaküldött egy nagy halat. Az bekapta Jónást. Jónás így a hal gyomrába került.
Odabent koromsötét volt és félelmetes. Jónás azonban így gondolkozott: Isten még itt is lát engem és meghallja, ha hozzá szólok. Azzal elkezdett imádkozni. Nagyon megbánta, hogy nem fogadott szót az Istennek: „Ezután mindig szót fogadok Neked!"
Az Úristen pedig a part felé irányította a nagy halat. Ott kidugta a hal a fejét a vízből és kiköpte Jónást. Igy hát Jónás szárazra került. Szilárd földet érzett a talpa alatt.

És újra szólította az Úr: „Jónás, szedelőzködj, indulj Ninivébe a nagy városba. Hogy ott mit mondj, majd megmondom neked."
Jónás most már nem mert ellenkezni. Elindult most már jó irányba, és hosszú gyaloglás után elért a nagy városba.
No és mit kellett ott mondania? „Még negyven nap és Ninive összeomlik!"

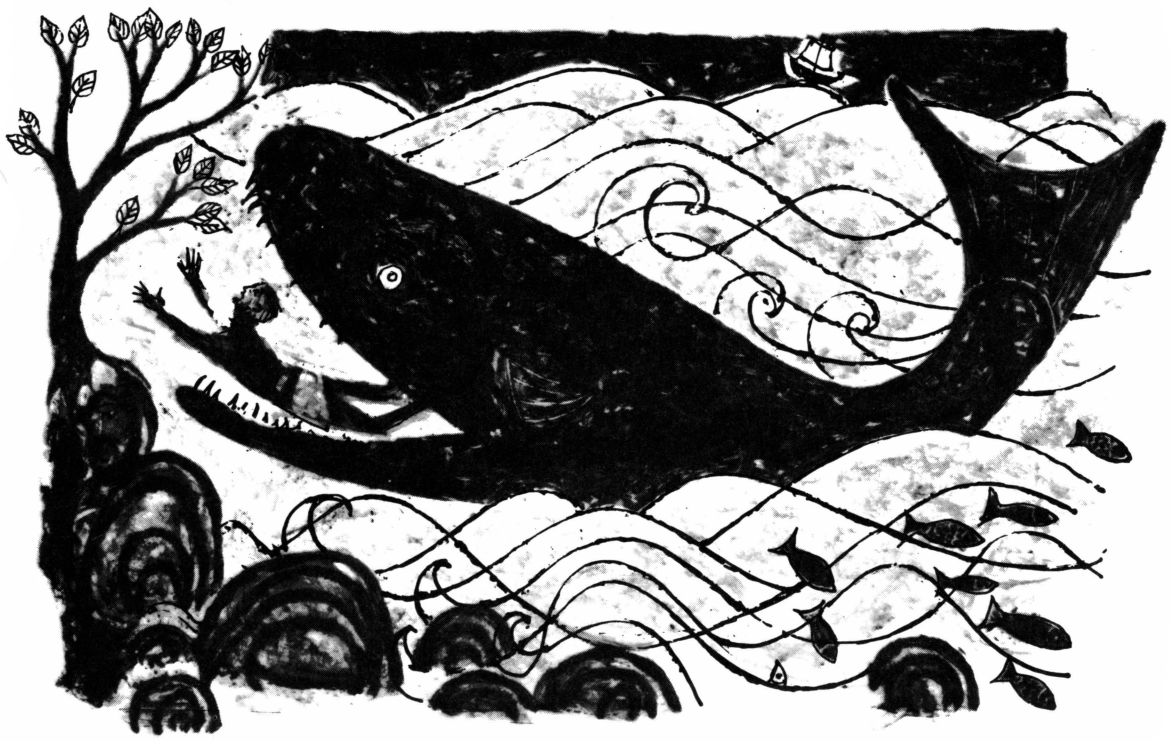

Hát igen, ez tetszett Jónásnak! Összeomlik majd a város, ahogy egy kártyavár összedől!
Ezt aztán szívből kívánta is Jónás a város gonosz lakóinak!
Végigment a városon és mindenfelé kiáltotta: „Még negyven nap és Ninive összedől!"
Megijedt aki hallotta. A királynak is fülébe jutott. Megijedt ő is. Tudták ők, miért jön rájuk ez a szörnyű büntetés! Mert annyi sokat gonoszkodtak!
Megbánták erre bűneiket. A király elrendelte:
„Imádkozzék mindenki, hogy az Isten még az egyszer ne büntessen, még az egyszer megbocsásson. És senki ne merészeljen ezentúl gonoszkodni!
Meg kell javulnunk! Mindenkinek meg kell javulnia!"
Meg is tették. Imádkozni kezdtek. Férfiak, asszonyok, gyerekek, mind tiszta szívből imádkoztak. És bárányok bégettek, a tehenek bőgtek, mintha ők is segíteni akarnának. És senki többé gonoszat nem tett. Isten látta mindezt. Megsajnálta a várost és nem büntette meg.

Jónás kint ült egy hegyen, nem messze a várostól. Ott ült és várta, mikor dől már össze a város. Úgy szerette volna látni! Szíve legmélyéből kívánta. Mert Ninive lakói

az ő népének ellenségei voltak. Őket aztán igazán nem sajnálta Jónás. Ült és várt, és várt, de Isten büntetése csak nem jött. Bosszankodni kezdett erre Jónás.
De Isten megtanította őt, hogy e miatt ne bosszankodjék.
Jónás mellett egyszercsak kinőtt egy magas növény. Úgy nőtt mint a bolondgomba. Egy-kettőre egész magas lett. Jónás látta amint növekszik és terebélyesedik. Jónás annak árnyékában hűsölt. Örült a csodanövénynek.
Igen ám, de másnap reggel az Úristen valami férget küldött oda, az elrágta a csodanövény gyökerét. A növény elszáradt. Leveleit lehullatta, így hát Jónásnak nem vetett árnyékot. A nap Jónás fejére tűzött. Erre újra bosszankodni kezdett Jónás, amiért a csodanövény elpusztult. Hát ezen mutatta meg az Isten, milyen ostobán gondolkozik Jónás. Isten így szólt: „Jónás, te sajnálsz egy giz-gaz gyomnövényt. Hát akkor én ne sajnáljam Ninive lakóit, a gyerekeket meg az összes állatokat? !"
Elszégyelhette erre magát Jónás és ezt gondolhatta magában: „Hogy én milyen rosszakaró és milyen ostoba vagyok! És milyen jóakaró és milyen bölcs az Isten! Mindenről gondoskodik, ami él. Szereti az embereket. Sőt még az állatokat is!"

A JÓ EZEKIÁS KIRÁLY

Ezekiás királyfi korában nagyon szerette az Istent.
Apja halála után ő lett a király Izraelben, ő uralkodott Isten népén. Abban az időben az Isten népe bizony elfelejtette Urát Istenét. Mindenfelé bálványszobrokat állítottak és azokat imádták. Az Istennel nem törődtek. És nem törődtek a gyönyörű templommal sem, melyet Salamon király épített Jeruzsálemben. Senki sem járt a templomba imádkozni és áldozatot vinni. Be is szögezték a templom bejáratát, hogy azon senki be ne juthasson.
Boldogtalan nép! Olyan boldog lehetett volna, így azonban rájuk szakadt a szerencsétlenség. Rablók támadtak az országra minden esztendőben. Végigrabolták, fosztogatták az országot. Ez volt a büntetésük, mert elfelejtették az Istent, elfordultak tőle, nem törődtek vele.
Ezekiás elhatározta: „Ez így nem megy tovább! Szeresse meg népem újra az Urat! Legyen belőle újra igazán Isten népe. Megteszek ezért mindent, ami tőlem telik."
És Ezekiás király munkához látott. Szerte az országban összetörette a bálványszobrokat. Kinyittatta a templom kapuit. Aztán szétküldte szolgáit az egész országba és Jeruzsálembe hívta az egész népet, a szépen földíszített templomba. Kiállt a nép elé: „Most pedig együtt fogunk itt a szép templomban áldozatot adni és kérjük az Istent, bocsássa meg gonoszságainkat."
Meg is tették jó szívvel.
Aztán meg is ünnepelték ezt a napot.
Jó napok következtek erre Izrael népére. Megerősödött és boldog lett



a nép, mert az Úristent újra szerette. Újra Isten népe lett.
Az ellenség sem zaklatta, mert Ezekiás király fölvonult ellenük, és elkergette az évente betörő rablókat. De Ezekiás király ezzel még nem elégedett meg. Még nem fejezte be a dolgát. Az ő népe szeresse meg még jobban az Istent. És a határok mentén leselkedett még több mindenféle ellenség! Még erősebbé és még boldogabbá akarta tenni a népét.
Mikor javában ezen munkálkodott, egyszercsak súlyosan megbetegedett. Orvos nem tudott rajta segíteni. Ezekiás király ezen nagyon elszomorodott. „Borzasztó dolog ilyenkor betegen feküdni! Úgy szeretnék egészséges lenni. Minden percért kár ilyenkor!"
Nyílt az ajtó.
Izaiás jött a királyhoz.
Próféta volt Izaiás. Isten szolgája. Isten üzenetét hozta a királynak. De bizony szomorú hír volt!
„Búcsúzzál el király a családodtól, meg a barátaidtól, mert meg fogsz halni. Ezt üzeni az Úr!"
Jaj, de megijedt erre Ezekiás. Nem mintha a haláltól félt volna, hiszen szerette az Istent és tudta, hogy halála után őt magához várja az Isten. De a népéért még annyi tennivalója lett volna! Nagy dologba vágta a fejszéjét, és még sok minden félbemaradt.
Izaiás próféta sarkonfordult és elment. Ezekiás király arccal a fal felé fordult és keserves sírásra fakadt. Könnyei csak úgy potyogtak a párnájára.
Panaszkodva kérte: „Jaj Uram Isten, engedd meg, hadd éljek még

egy ideig! Hadd munkálkodjam még a népemért! Úgy szeretném népemet még erősebbé és még boldogabbá tenni!"
Az imádság fölszállt az égbe. Alighogy befejezte a király, újra csak nyílt az ajtó.
Megint csak Izaiás lépett be, a próféta. Az Istennek újabb üzenetét hozta. De most már örvendetesebbet!
„Halljad király, így szól az Úr: ‚Meghallgattam imádságodat, láttam könnyeidet. Meggyógyítlak. Még tizenöt évig fogsz élni. És én megsegítelek ellenségeiddel szemben."
Ezekiás alig tudta elhinni, olyan nagyszerű volt a hír. De hitte, mert az Isten mondta.

Három napra rá Ezekiás makkegészséges lett.
Először ment ki betegszobájából.
Hogy hová vitt első útja?
A templomba, Isten házába.
Isten nagy csodát művelt rajta.
Ezt akarta az Istennek megköszönni.

Néhány évre rá az Isten még nagyobb csodát művelt Ezekiás királlyal.
Nagyhatalmú idegen király tört be az országba, rettenetes nagy sereggel. A fővárost, Jeruzsálemet akarták elfoglalni, ott az egész várost fölégetni, minden mozdíthatót elrabolni, és Ezekiás királyt is fogságba hurcolni.
Jeruzsálemet nagy fal vette körül, azon az ellenség nem tudott átmászni. Igaz, kapuk voltak, de azokat gyorsan jól eltorlaszolták. Az ellenség így nem tudott bejutni a városba. Igen ám, de a sereg nem vonult el. Körülzárták a várost, aztán leültek és vártak. Az ellenség gyűrűjén keresztül senki se juthatott ki a városból, sem be a városba. Igy hát nem lehetett ennivalót bevinni a városba. Igaz, volt bent a városban valamennyi, de meddig fog az tartani? Mi lesz, ha majd a tartalék elfogy? Csak ki kell majd nyitni a város kapuit, különben éhen vesznek!
Nagyon féltek ettől az emberek. Ezekiás király is félt. „Most már csak egyvalaki tud rajtunk segíteni." Ezzel a templomba ment és imádkozva kérte: „Uram, segíts rajtunk, mert elveszünk!"
Amint az imádságát bevégezte, előkerült Izaiás próféta: „Ne félj király, mert ezt mondja az Úr: Megsegítelek téged! Az idegen király nem fog bejutni a városba!"
Az ellenséges királytól levél érkezett. Istentelen levél.
Ez állt benne:
„Nehogy azt hidd Ezekiás, hogy majd az Isten megsegít téged! Ha akarná, se tehetné meg, mert én hatalmasabb vagyok, mint az Isten! Meddig tűröd még, hogy az Isten becsapjon téged? !"
No és mit csinált erre Ezekiás? Fogta a levelet, elvitte a templomba, és ott letette. Úgy gondolta: „Olvassa el ezt a levelet maga az Isten, és feleljen meg rá ő."
És az Isten meg is felelt a levélre.

Amikor leszállt az éjszaka, az Úr angyala leszállt az égből, és végigment az ellenséges seregen. Ő hozta az Úr válaszát a király istentelen levelére. Rettenetes büntetés volt!
Mire újra reggel lett, az ellenséges király katonái ezerszámra halottan feküdtek a táborban. Akik pedig életben maradtak, ettől úgy megrémültek, hogy hanyatt-homlok menekültek haza. Soha többet nem mertek visszajönni. Úgy féltek Ezekiás Istenétől.
Ezekiás király életében ellenség többé nem háborgatta az országot. És Izrael népe boldogan és békében élt.

BABILONBAN

Emlékszel még, ki volt Ezekiás? Király volt. Istent szerette, és Izrael népét erőssé és boldoggá tette. Jó idők jártak akkor. Jó világ járta akkor.
Bezzeg Ezekiás király halála után nem volt már olyan jó világ! Olyan királyok következtek, akik az Istent nem szerették, újra bálványszobrokat imádtak. A nép pedig ment a királya után. Egészen elfelejtették az Istent.
Isten sokáig tűrte. Sokszor figyelmeztette népét, de Izrael népe nem akart az Istenre hallgatni. Végül is megkapták büntetésüket.
Idegen katonák rohanták meg az országot, Jeruzsálemet is elpusztították, a gyönyörű templomot is földgyújtották. És az idegen katonák összefogdostak mindenkit, akit csak értek, és elvitték magukkal fogságba a saját hazájukba, az idegen messzi országba. Ott az idegen királynak kellett dolgozniuk. Sokáig ott kellett maradniuk, amíg az Isten meg nem bocsát nekik.

Babilon volt az idegen ország.
Nabukodonozor volt a királya. Nabukodonozor gazdag és hatalmas király volt. A fél világnak parancsolt.
Pompás palotában lakott, egy sereg szolga szolgálta. De nem voltak ám ezek közönséges szolgák! Csupa királyfi volt. Mert olyan nagyhatalmú volt a király és olyan gőgös, hogy még a szolgái is csak legyőzött királyok fiai lehettek.
A legyőzött Izrael népéből négyet választott be szolgái közé. Egyiküket Dánielnek hívták.
Nehéz és veszedelmes volt Nabukodonozor királynak szolgálni, mert büszke és szigorú ember volt. Ha valamelyik szolgája elhibázott valamit, rögtön lenyakaztatta.
Dániel és három társa azonban nem félt tőle. Ők szerették az Istent és azt gondolták: „Az Isten mindig gondoskodik rólunk!"

Egy éjszaka történt. Mindenki aludt. Nabukodonozor király is mélyen aludt. Különös álmot látott. Ijedtében fölébredt, olyan különös volt az álma. De amikor már ébren volt, egészen elfelejtette, mit álmodott.

A szíve még vadul dobogott. Nem bírt már aludni. Biztosra vette, hogy az álomnak valami mondanivalója van.
Előhivatta legbölcsebb szolgáit, akik sok vastag könyvet végigolvastak és azt mondták, hogy mindent tudnak. Amikor elébe álltak, azt mondta nekik a király: „Álmot láttam, és tudni akarom, mit jelent az álmom."
Tudós szolgái mélyen meghajoltak és kérték: „Csak meséld el király, mit álmodtál, akkor megmondjuk az álom mit jelent."
Erre a király: „Azt már nem! Mondjátok meg ti, hogy én mit álmodtam. Ha megmondjátok, sok pénzt kaptok. De ha meg nem mondjátok, bizony lenyakaztatlak valamennyiteket!"
Megijedtek ám erre a bölcsek.
Ennek fele sem tréfa!
Védekeztek:
„No dehát király, honnan tudhatnánk azt mi, hogy mit álmodtál te? Olyan ember nincs a világon, aki azt neked meg tudja mondani!"
Mérgesen rájuk rivallt a király: „Csalók vagytok egytől-egyig. Azt mondjátok, hogy mindent tudtok, aztán kisül, hogy nem tudtok semmit!"
Előhivatta katonáit és parancsot adott, hogy Babilonban minden bölcset nyakazzanak le.
A katonák éles karddal végigjárták a várost és eljutottak Dánielhez is. Dánielt és három társát is bölcseknek tartották, őket is le kellett fejezniük.
Dániel azonban rögtön a királyhoz ment. Azzal állított be a királyhoz: „Király, ha holnapig várnál, talán meg tudnám neked mondani, mit álmodtál."
A király beleegyezett. Dániel erre a három barátjához ment: „Csak egyvalaki tudja, mit álmodott a király. Csak az Isten tud mindent. Kérjük őt, mondja meg nekünk."
És mind a négyen imádkozni kezdtek. És amint eljött az éjszaka, Dániel álmot látott. Ugyanazt álmodta, amit a király álmodott. És az Isten azt is megmondta neki, mit jelent az álomlátás.
Megörült ám erre Dániel. Megköszönte az Istennek és rögtön sietett a királyhoz.
A király megkérdezte: Csakugyan meg tudod mondani nekem, mit álmodtam múltkor?"
Dániel így felelt: „Meg tudom mondani. De nem magamtól tudom, hanem van Isten az égben, az mindent tud. Ő mondta meg nekem."
És akkor elmondta az álmot.
„Nagy szobrot láttál, király. De akkorát, hogy magad is megijedtél tőle. Feje aranyból volt, melle ezüstből, csípője rézből, lába szára vasból, lába feje pedig vasból és cserépből. A közelben hegy volt. A hegyről egy kis kő gurult le. Nekivágódott a hatalmas szobor cserép-lábának, összetörte. Erre az egész nagy szobor nagy zuhanással eldőlt, és a kő apróra törte. Semmi sem maradt a szoborból. A kő pedig nőtt, nőtt, és akkora lett, mint az egész világ.
Ezt láttad álmodban. És tudod-e mit jelent ez az álom?

Az a kő erősebb volt, mint az egész hatalmas szobor. Igy Isten is erősebb mint a világ valamennyi birodalma. Ezt jelenti az álom."
Nabukodonozor király csodálkozva hallgatta Dánielt. Visszaemlékezett, hogy csakugyan így álmodta.
Végül ezt mondta: „Nagy a te Istened Dániel!"
Jutalmul mindenféle drágaságot kapott Dániel és ettől kezdve ő lett a király valamennyi szolgája között a legfőbb.
Három társa is előkelő állásba jutott.
Szerették az Istent, és az Isten ezért gondoskodott róluk.

A TÜZES KEMENCÉBEN

Dániel három társa nem félt semmitől. Még a gőgös és szigorú királytól sem.
Azért volt ez, mert tudták, hogy szeretik az Istent és az Isten gondoskodik róluk mindig.
Ha Isten gondoskodik rólad, semmitől sem kell félned.
Nabukodonozor király egyszer óriási nagy szobrot csináltatott. Olyat amilyet álmában látott, csakhát aranyból tetőtől talpig. A szobor közelébe meg egy kemencét rakatott, rendkívül nagy kőkemencét, amibe igen nagy tüzet lehetett rakni.
Mikor ez elkészült, egész országából összehivatta valamennyi főemberét. Lehettek vagy ezren is. Aztán kihirdette: „Ide hallgassatok! Amikor a zenekar rázendít, akkor mindnyájan térdeljetek le az aranyszobor előtt, amit csináltattam. Jól megértettétek? Mindenki térdeljen le és imádja a szobrot! Aki meg nem tenné, azt beledobatom ebbe a kemencébe!"
Nagy csönd lett erre. Csak a kemencében a tűz pattogása hallatszott. Füstje nagy fekete felhőben szállt az ég felé.
Félelem fogta el erre a főembereket. És amikor a zenekar rázendített, letérdeltek mind, ahogy a király megparancsolta. És imádták a szobrot. De mégse mind! Hárman állva maradtak. Dániel három barátja. Ők nem térdeltek le a szobor előtt.
Azonnal a király elé vitték őket. A király mérgesen rájuk rivallt: „Szántszándékkal tettétek ezt? Még egyszer megpróbálom veletek. Ha akkor sem térdeltek le, beledobatlak mindhármatokat a tüzes kemencébe. És ugyan ki tudna titeket a kezemből kimenteni? Elevenen ott fogtok égni!"
A három jóbarát erre így felelt: „Király, mi semmiféle szobrot nem imádunk. Nekünk azt nem szabad. Az Isten nem akarja. És ezért mi sem tesszük. És ha minket még tűzbe is dobatsz, az Isten akkor is tud rajtunk segíteni, ha akar."
A király erre féktelen haragra gerjedt. Elvörösödött. Megparancsolta, fűtsék be még hétszeresen forróbbra a kemencét!
Akkor aztán előhivatta erős katoná-

it, rájuk parancsolt, hogy dobják be ezt a hármat a tűzbe.

A katonák úgy tettek, ahogy parancsuk szólt. Megfogták a háromnak kezét-lábát, aztán belódították őket a tűz kellős közepébe. Akkora volt a tűz, hogy a kicsapó lángok még a katonákat is megölték.

De mit bánta ezt a király? ! Nem a katonákat nézte, hanem a tüzet figyelte, és benne a három engedetlent. És akkor elfehéredett.

Ijedten kérdezte: „Nem három embert dobtak a tűzbe? ”

„De, persze!” – felelték.

„Nézzétek csak, négyen vannak!” – mutatott oda a király. „Igen; egy, kettő, három, négy! És ott járkálnak a tűzben föl-alá. És az a negyedik egyáltalán nem is lát-



szik embernek. Mintha angyal volna!"
A király egy kicsit közelebb ment a lángoló kemencéhez és bekiáltott: „Ti Isten szolgái, gyertek ki onnét! Megengedem nektek!"
Szótfogadtak a királynak ők hárman, aztán keresztülgázoltak a tűzön, mintha egyáltalában meleg se volna, és odaálltak a király elé. Az angyal már nem volt velük. Az már visszament az égbe. Csak azért jött hogy megvédje a három barátot. Egyetlen hajukszála sem égett meg. Ruhájukon sem lehetett érezni a füst szagát.
A három jóbarát bízott az Istenben. És Isten megsegítette őket. És a gőgös király megtanulta, hogy mégis van valaki, aki hatalmasabb mint ő.

DÁNIEL AZ OROSZLÁNVEREMBEN

Dániel közben megöregedett. Haja, szakálla megőszült.
Még mindég az idegen országban, Babilonban lakott. A királynak egyik főembere volt.
De Nabukodonozor már nem volt a király. Már régen meghalt. Már más volt a király. Dáriusnak hívták. Dárius király nagyra becsülte Dánielt és azt mondta: „Dániel a legjobbik szolgám. Még magasabb állásba juttatom. Legyen ő alkirály. Legyen ő egész birodalmam és minden szolgám főnöke."
Amint a többi szolga ezt meghallotta, igencsak irigykedni kezdtek Dánielre.
„Ő lenne a legislegfőbb? Azt nem engedjük! Mi akarunk a helyébe kerülni! Majd meglessük Dánielt, hátha valamit hibázik, rögtön beáruljuk a királynál! Akkor majd a király nem fogja őt olyan sokra tartani!"
Attól kezdve folyton lesték Dánielt, hátha találnak valami hibát benne. Dániel azonban mindent jól csinált. Munkáját olyan jól végezte, ahogy csak tőle tellett.
És napjában háromszor imádkozott. Dániel a szobájában nyitott ablaknál szokott imádkozni. Ablaka a távoli Jeruzsálem felé nyílt. Ott állt az Isten pompás temploma. Most kiégett rom. De oda fog majd Dániel népe egyszer visszatérni. És ott majd újra fölépül az Isten temploma, ha majd az Isten büntetése véget ér.
Dániel imádkozva mindig arrafelé nézett: „Uram Isten, engedd, hogy népem minél hamarább visszatérhessen hazájába!"
Dániel sohasem felejtett el imádkozni. Napjában háromszor tette. A többiek, az irigy szolgák ezt is megfigyelték. És alattomos tervet szőttek, hogy Dánielt kibuktassák az alkirályságból.
A királyhoz mentek és mélyen meghajoltak előtte. Nagyon udvariasan és mézes-mázosan mondták: „Király, eszünkbe ötlött valami fölséges nagyszerű! Tudod mit kellene tenned? Rendeld el, hogy országodban senki emberfia semmit sem kérhet mástól, csak tetőled. Se embertől, se istentől. Egy teljes hónapig. Csak tőled legyen szabad bár-

mit is kérni, mert te vagy a mi hatalmas királyunk!"
Tetszett a terv a királynak. Ráhagyta: „Jól van. Elrendelem!"
Az alattomos szolgák még hozzátették: „Aki pedig szót nem fogad, büntessék meg keményen, dobják be abba a verembe, ahol az oroszlánokat tartják!"
A király ráhagyta: „Jól van. Elrendelem!"
És akkor szétküldte szolgáit az egész országba, azok kihirdették a király parancsát: Senkitől semmit sem szabad kérni, se istentől, se embertől, csak egyedül a királytól. Egy álló hónapig.
Hallotta ezt mindenki. Dániel is hallotta. Tudta, kitől származik ez. Ellenségei adták a király szájába. Őt akarták vele kibuktatni az alkirályságból.
Most aztán mit tegyen?
Isten mondta, aki őt szereti, az imádkozzék is hozzá.
A király meg azt parancsolta, hogy nem szabad.
Hát most kinek fogadjon szót? Persze hogy az Istennek. Dániel tehát most is napjában háromszor ott térdelt Jeruzsálem felé nyitott ablakánál.
Az ablak alatt ott lesték őt ellenségei. És amint meglátták, hogy Dániel imádkozik, futottak rögtön a királyhoz.
„Király, nem azt parancsoltad-e, hogy senki semmit sem kérhet mástól mint tőled egy hónapon át?"
„De igen, megparancsoltam" – felelte a király gyanútlanul.
„És ugye azt is megparancsoltad, hogy aki szót nem fogad, azt dobják oda az oroszlánoknak?"
„De igen, úgy kell lennie, megparancsoltam" – mondta a király még mindig gyanútlanul.
Erre előálltak: „Hát akkor király, csak dobasd Dánielt az oroszlánok közé, mert ő nem fogadott szót. Istenéhez imádkozik napjában háromszor."
Megijedt erre a király. Rájött a csalfaságukra.
Tiltakozott: „Nem, Dánielt nem engedem!"
De ők csak erősködtek: „Te magad mondtad, király, és a király szava törvény!" Igen abban az időben úgy volt, amit a király egyszer kimondott, annak úgy kellett lennie. Azon ő sem változtathatott. Pedig úgy szeretett volna Dánielen segíteni, de nem tehette. Estére előhozták Dánielt. A király szomorúan mondta neki: „Dániel, nem tudok rajtad segíteni, de remélem a te Istened majd megsegít téged."
Azzal fogták Dánielt és bedobták az oroszlánok közé.
Éjjel a király szemére nem jött álom. Nagy szomorúan mindig csak Dánielre gondolt. Vajon megsegíti-e őt az ő Istene?
Másnap korán kelt a király és kiment. Dobogó szívvel közeledett az oroszlánveremhez.
Nagy szóval kiáltott: „Dániel! Dániel! Megsegített-e az Istened?"
És egyszercsak ugrálni szeretett volna a király örömében. A verem mélyéről Dániel hangját hallotta: „Igen király. Az Isten megsegített. Angyalát küldte, és az vigyázott, hogy

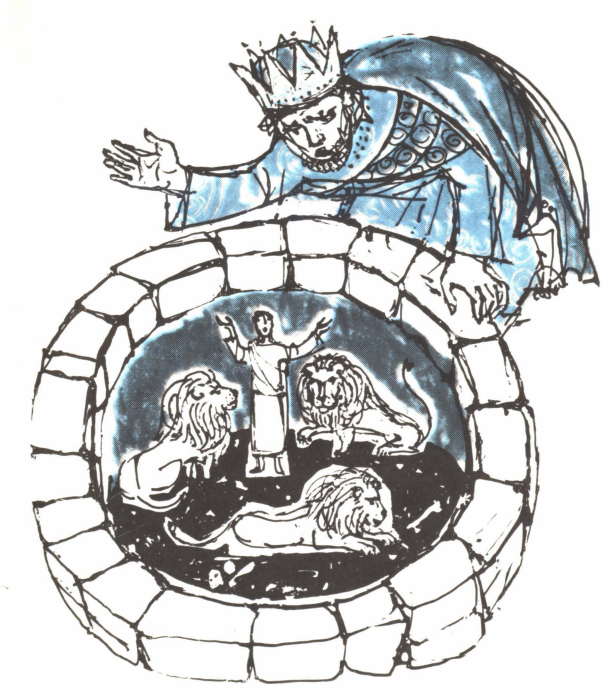

az oroszlánok ne ártsanak nekem, mert én sem ártottam neked."
Megörült erre a király.
„Húzzátok ki! Húzzátok ki Dánielt a veremből!" – parancsolta.
Vastag kötelet engedtek le érte. És akkor Dániel újra ott állt a király előtt épen és egészségesen. Az egész éjjelt az oroszlánok között töltötte, de azok nem bántották őt. Csoda volt! És hogy megörült a király, hogy visszakapta Dánielt!

De akkor eszébe jutottak az alattomos szolgái, akik Dánielt így akarták megölni.
Katonáit értük küldte. Összefogatta őket és most őket dobatta az oroszlánok közé.
Bezzeg most nem jött angyal, hogy róluk gondoskodjék. Az oroszlánok felfalták őket.
Dániel pedig a király legeslegfőbb szolgája lett. Az egész ország főnöke.
És a király elrendelte, hogy országában mindenki imádja Dániel Istenét.

IZRAEL NÉPE HAZATÉR

Izrael népének még sokáig kellett az idegen országban, Babilonban maradnia. Ott az idegen királynak kellett dolgozniuk. És nem mehettek haza szép hazájukba, bármennyire is vágyódtak rá. Fogságban voltak az idegen országban.
Ez volt a büntetésük, mert elfelejtették és elhagyták az Istent.
De végre valahára a büntetés lejárt. És mehettek újra haza Kánaán földjére. Hogy megörültek! Hosszú menetben indultak neki a hosszú útnak, és végül hazaérkeztek. Házajukba.
Otthon csak romokat találtak. Házaik leégtek, Jeruzsálem falai ledőltek.
És Salamon gyönyörű templomának helyén csak kiégett romokat találtak. Izrael népe azonnal munkához látott. Új házakat építettek, új templomot, meg a város körül magas falat is. És amikor mindez elkészült, megint boldog békességben laktak hazájukban, mint azelőtt. De az Istent többé el nem felejtettek. Csak őt imádták, és templomában áldozatokat adtak neki.

Isten könyveiből is olvastak.
Abba vannak írva az Isten nagy tettei, Ádám-Évától, Ábrahámról, Dávidról meg a prófétákról. Meg aztán tudod-e mi volt még a könyvekben?
Az, hogy majd egyszer valami csodaszép fog történni.
Valami, amit az Isten már régtől fogva megígért. Már Ádámnak-Évának megígérte.
Aztán Ábrahámnak, meg Dávidnak megint. Isten mindég újra megígérte, de még mindég nem történt meg.
Tudod-e mi volt az?
Hogy majd egyszer születik egy gyermek, aki az embereket egészen boldoggá fogja tenni.
Az a Gyermek lesz az Üdvözítő, a Messiás.
Az Üdvözítőre régóta vártak az emberek. És még mindég nem jött el.
De biztosan eljön, mert az Isten megígérte.

És amit az Isten megígér, az meg is történik. Isten megtartja a szavát.

ÉS AKKOR ELJÖTT AZ ÜDVÖZITŐ

Az Üdvözítőről sokminden volt fölírva az Isten könyveiben. Mindenfelé Róla volt benne szó.
Meg volt írva, hogy Betlehemben fog születni, ahol Dávid is született.
És, hogy majd király lesz, nemcsak Izrael népének királya, hanem az egész világ királya lesz.
De hogy mikor jön el, az nem állt világosan a könyvekben.
És az emberek meg csak vártak, csak vártak, de az Üdvözítő még mindig nem jött.
Ellenben tudod kik jöttek?
A rómaiak jöttek.
Izrael népének ellenségei voltak. Uralkodtak az ország fölött és nehéz lett az emberek élete miattuk.
Erre az emberek még jobban vágyakoztak az Üdvözítő után.
„Bárcsak most születnék meg végre!"
És sokat imádkoztak érte az Istenhez: „Uram Isten, küldd el hamarosan az Üdvözítőt! Úgy várjuk Őt!"
És végre nagysokára, hosszú-hosszú idő múlva, eljött az Üdvözítő.
Betlehemben született, amint meg volt róla írva.
És tudod mi a neve?
Jézus.

AZ

ÚJSZÖVETSÉG





VALAKI JÓ HIRT KAP

Az Igéret Földjén valahol a hegyekben élt egy öreg ember, meg a felesége. Zakariásnak hívták, feleségét meg Erzsébetnek.
Zakariás ószövetségi pap volt. Istenről kellett szólnia az embereknek. Aztán imádkoznia is kellett értük, meg az emberek áldozatát föláldozni az oltáron. Zakariás meg a felesége jó emberek voltak, szerették az Istent. Boldogan éltek. Csak egy bánat nyomta a szívüket. Az hogy olyan egyedül és csöndben éltek a házukban. Úgy szerettek volna gyereket, de eddig még nem kaptak.
Régebben, amikor még fiatalabbak voltak, gyakran kérték az Úristentől. Sokáig várták is. De úgy látszott, mintha az Úristen nem hallgatná meg imádságukat.
Most már megöregedtek mind a ketten, már nem is remélték, hogy még gyereket kaphatnak. Hajdani imádságaikat is már elfelejtették. Ilyen magukfajta öregeknek az Isten már nem szokott gyereket ajándékozni.

Zakariásnak egyszer föl kellett mennie Jeruzsálembe. Ez volt az ország fővárosa. Szépen kiöltözött. Magára vette legszebbik fehér papi ruháját. Elbúcsúzott feleségétől és útnak indult.
Hosszú gyaloglás után fölérkezett egy hegyre, onnan rá lehetett látni a városra. Sok szép fehér házat látott, zöldelő fákkal. Jeruzsálem szép város volt.
Az egyik épület különösen kiemelkedett a többi közül. Fehér volt ez is, de a teteje aranytól csillogott a napfényben.
Ez az igen nagy ház a templom volt. Az Isten háza. Ez volt az országban az egyetlen templom, ide jött az egész országból mindenki, aki Istennek áldozatot akart vinni. Oda kellett Zakariásnak is mennie.
A templomépület előtt széles nagy térség volt. Ez volt a templom udvara. Ide hozták az emberek áldozataikat. Vettek egy bárányt és odaadták a papoknak. Azok aztán leölték és föltették az oltáron égő tűzre. Ez volt az égő áldozat. A bárány húsa elégett, füstje meg fölszállt az ég felé. Ez azt jelentette: „Uram Isten, neked hoztunk ajándékot, te láthatatlan vagy. Igy akarjuk ajándékunkat neked átadni!"
Az Úristen megértette.
No de be a templomba, ki menjen be? Ott bent is áldozatot kellett gyújtania valakinek. Azt csak a papok közül valamelyik tehette. A szolgálatban levő papok közül mindegyik szerette volna.
Sorsot húztak. És most ki nyert? Zakariás.
Mindenki kint maradt a templom udvarán, csak ő ment be egyedül nagy tisztelettel a templom épületébe, az Isten házába.
Ahogy belépett, nagy terembe érkezett. Falai köröskörül arannyal voltak borítva. Hét mécses világított odabent. A mécsek lobogtak, fényük a falakon csillant vissza. És

odabent tökéletes csönd volt. Zakariás egyedül volt a félhomályban. Most kellett az áldozatot odatennie. Arany csészében szén parázslott. Zakariás arra tömjénszemeket szórt. Fölséges illata volt! Ez volt az illatáldozat. És amíg Zakariás ott bent az illatáldozattal foglalatoskodott magában, a kint álló népsokaságért imádkozott.

Egyszerre azonban elakadt Zakariás. Megijedt. Nincs egyedül! Mellette ott állt valaki, éppolyan fehér ruhában, amilyent ő hordott. De nem pap volt, hanem angyal a magasságos égből!

Zakariás ijedten visszahőkölt és egész testében reszketett.

Az angyal látta Zakariás rémületét és megszólalt: „Ne félj Zakariás! Azért jöttem, hogy jó hírt hozzak neked. Imádságod meghallgatásra talált. Feleséged Erzsébet gyermeket fog kapni, Jánosnak nevezd őt."

De mintha Zakariás az egészből egy szót sem értett volna. Még csak nem is örült. Csak a fejét csóválta, mint aki nem hiszi el. Most nyert volna meghallgatást az ő imádsága? A gyerekért? Szinte el is felejtette már, mennyit kérte! Nem, ez lehetetlen! Ez nem lehet igaz. Olyan öreg asszony, mint Erzsébet, a felesége, már nem szokott gyereket kapni.

Az angyal meg csak folytatta: „A gyermek nagy örömödre lesz. Nem csak te, hanem sok-sok ember fog neki örülni. Mert Isten szolgája lesz ő, és ha megnő, hirdetni fogja, hogy a Messiás hamarosan eljön!"

Az angyal biztosra vette, hogy Zakariás ennek nagyon megörül, mert hiszen oly régóta várják már az emberek a Messiást!

De Zakariás csak a fejét csóválta. Nem tudta elhinni, hogy ez igaz lehessen.

„Nem, az nem lehet! Öreg vagyok már én is, meg a feleségem is. Hogy is hihetném el? Hiszen az csoda volna!"

Az angyal tovább folytatta: „Tudod-e ki vagyok én, Zakariás? Gábor főangyal vagyok. Az Istennél lakom az égben. Maga az Isten küldött, hogy ezt neked hírül adjam. Talán bizony az Istennek nem hiszel? Akkor megmutatom neked, hogy az Isten ma is művel még csodát! Meg is büntetlek azon nyomban, mert nem hittél nekem. Megnémulsz, nem tudsz majd beszélni mindaddig, amíg meg nem történik, amit mondtam!"

Ezzel az angyal hirtelen eltűnt. Zakariás újra egyedül volt.

Kint a templom udvarán pedig ott állt a sok nép és várt. „Vajon miért marad az öreg pap olyan sokáig odabent a templomban?

Végre előjött. Most már csak arra vártak, hogy mondja: „Áldjon meg benneteket a Mindenható Isten!" Ezt mondta mindig a pap, ha kijött a templomból.

Zakariás azonban nem szólt egy szót sem. Nem tudott szólni. Megnémult. Az emberek összesúgtak: „Ugyan mi történhetett vele? Talán látomása volt a templomban?"

De Zakariás nem tudta nekik megmagyarázni, bármennyire is igyekezett.

Amikor aztán szolgálata lejárt a templomban, Zakariás hazatért.
Sietett most a feleségéhez. Hadd tudja meg ő is, hogy az imádságukat az Isten meghallgatta.
Most már elhitte Zakariás. Hiszen ha akarta volna, se mondhatta volna most: „Nem, az nem lehet!" Egy szót sem tudott szólni. Megtapasztalta, hogy az Isten tud még csodát művelni.
Nagyon-nagyon megörült. Énekelt volna örömében, de énekelni sem tudott.
Amint hazaért, táblácskát vett elő, és arra fölírta mindazt, ami történt. Erzsébet így hát elolvashatta. Gondolhatod, hogy megörült ő is.
„János legyen a neve!" Ez is föl volt írva a táblára.
János. Tudod-e mit jelent ez arámul? Az ő nyelvükön annyit jelent: Isten meghallgat. Tudniillik meghallgatja az imádságot.
Még egy esztendő sem telt el, és a csoda megtörtént. Zakariásnak és Erzsébetnek az Úristen kisfiút ajándékozott.
Mikor a szomszédok és a jóbarátok meghallották, mind együtt örültek. És amikor a gyerek nyolc napos volt, látogatóba jöttek. Ilyenkor ünnepet tartottak, ilyenkor kellett a gyereknek nevet adni.
Úgy gondolták, Zakariás lesz majd a kicsi, mint az apja.
Erzsébet nem egyezett bele: „Nem! János legyen a neve!"
Az emberek csodálkoztak: „János? Miért János? Olyan különös név. Kérdezzük meg az apját. Döntse el ő."
Megkérdezték hát Zakariást: „Mi legyen a gyerek neve?"



Zakariás meg akarta mondani, de még mindég néma volt. Elővette kis írótábláját és ráírta: „Neve János."
A rokonok nem értették, miért akarja Jánosnak nevezni. Még jobban meglepődtek, amikor Zakariás egyszercsak megszólalt. Hiszen most már megtörtént mindaz amit az angyal hírül hozott.
Zakariás első szava az volt: Igen János legyen a neve, mert az Isten meghallgatja az imádságot." Aztán örömében énekelni kezdett. Magacsinálta dalt énekelt. Azzal dicsőítette az Istent.
A rokonok azzal széledtek haza: „Különös dolgok történtek e gyerek körül! Figyeld csak meg, nem közönséges gyerek ez!"
És elmondták ismerőseiknek, hogy is volt az Zakariással, meg Erzsébettel, meg a kis gyerekkel, akit Jánosnak hívnak.

AZ ANGYAL MÁRIÁHOZ JÖN

Emlékszel még az öreg Zakariásra, aki jó hírt kapott?
Angyal hozta neki a hírt, amikor a templomban volt.
Az angyal Gábor főangyal volt. Gábor az Istennél lakott az égben. És most újra elküldte őt az Isten a földre még egy jó hírrel.
Most nem az Isten népének fővárosába Jeruzsálembe ment, hanem egy eldugott kis városkába: Názáretbe.
Ott is egy szegényes házikóba vitte az angyal a legislegjobb hírt. Ennél jobb hír még sohasem érkezett a földre amióta a világ világ.
Ebben a házikóban lakott egy lány. Mária volt a neve.
Tulajdonképpen palotában lakhatott volna, mert hiszen királyi családból származott. Dávid családjából való volt. Dávid pedig régente az Isten népének királya volt. De Názáretben erről alig tudott valaki.
Mária közelében lakott egy ácsmester. József volt a neve. Ő is Dávid király családjából való volt. De azt is kevesen tudták. Mert most szegény sorban élt, akárcsak Mária. Kemény munkával kellett mindennapi ennivalóját megszereznie.
József és Mária megszerették egymást. Nemsokára össze akartak házasodni. És akkor sem palotában élnek majd, hanem Józsefnek házában, ahol az ácsműhely is volt. Igaz, volt az országban palota is. Jeruzsálemben. De abban idegen király lakott. Heródes volt a neve. Egészen gonosz ember volt. És az országban idegen katonák uralkodtak. A rómaiak. Sok bajt okoztak az ország lakosságának.
Nem éltek nyugodt időket. Az emberek boldogtalanok voltak.
De egyszer majd jobb világ köszönt rájuk. Isten megígérte. Egyszer majd egy gyermek születik. És ha az majd felnő, király lesz, és szabaddá és boldoggá fogja tenni az embereket.
De ki gondoskodjék a gyerekről, ha majd megszületik?
Ki legyen az édesanyja?

Az ő édesanyja volna a világ legboldogabb asszonya!
Mária egyszer egyedül volt otthon. Egyszercsak rákösz̈ön valaki: „Üdvözlégy Mária! Te vagy a legáldottabb asszony a földön!"
Amint Mária fölnézett, angyal állt előtte. Gábor főangyal volt. Ragyogó fehér ruhájában kedvesen rámosolygott Máriára. Mária azonban kicsit megijedt. „Hogy értsük ezt? A legáldottabb asszony a földön! Én volnék az? Nekem szól? "
De az angyal hozzá szólt:
„Ne félj Mária! Jó hírrel jövök hozzád! Isten küldött engem. Nem sok idő múlva gyermeked lesz. Jézus legyen a neve. Ha majd megnő, király lesz, amint Dávid is király volt. De a te fiad király marad mindörökre."
Megörült erre a hírre Szűz Mária, mert ebből megértette, hogy ez a gyermek lesz a Messiás, aki az embereket boldoggá fogja tenni. És ő lesz ennek a gyermeknek az édesanyja! Igen. Akkor csakugyan ő a legáldottabb asszony az egész földkerekségén!
Mária aztán megkérdezte az angyaltól:
„Dehát ki lesz a gyermek apja? "
Az angyal válaszolt: „Maga Isten lesz a gyermek apja. Nem is lesz közönséges gyerek, Isten Fiának fogják hívni."
Erre Mária mély tisztelettel fejet hajtott.
Maga az Isten lesz a gyermek atyja? Igen, akkor szívesen lesz ő az édesanyja.
Igy felelt: „Az Isten szolgálóleánya



vagyok. Történjék minden úgy, amint mondtad."
Az angyal erre visszament az égbe.
Elvégezte, amire küldték.
Ebbe a kis házba a legislegszebb hírt hozta, ami valaha is a földre érkezett.

A GYERMEK A JÁSZOLBAN

Ketten mentek az utcán. Egy ember meg egy asszony.
Nagyon lassan mentek.
Fáradtak lehettek.
Hosszú volt az út mögöttük.
Mária és József volt.
Betlehembe kellett menniük.
Ebben a városban lakott hajdanában Dávid király. Ott kellett jelentkezniük a népszámláláson. A császár így parancsolta. Amit pedig a császár parancsolt, annak meg kellett lennie. Mert ő volt majdnem az egész világnak parancsoló ura.
A császár tudni akarta, hányan lakják az országot. Mindenkinek föl kellett iratkoznia a saját városában. Ezért kellett Máriának és Józsefnek Betlehembe utaznia. Mert ez volt az ő városuk. Dávid családja onnan származott.
Hosszú volt az út Betlehemig. Vonat még nem járt abban az időben. Szamárháton vagy kocsin sem mehettek, mert szegények voltak. Annyi pénzük nem volt, hogy kocsit vagy szamarat vegyenek maguknak.
Gyalog kellett megtenniük az egész utat. Sokáig tartott és nagyon belefáradtak. Főképpen Mária.
Végre meglátták Betlehem fehér házait!
Beesteledett. A nap már lemenőben volt.
József biztatta Máriát:
„Mindjárt ott leszünk. Aztán gyorsan keresünk egy jó kis helyet éjszakára."
Aztán beérkeztek Betlehembe. Addigra majdnem egészen besötétedett.
Egy nagy házba mentek. Vendégfogadó volt. Aki úton volt, ott kaphatott éjszakára szállást. Lesz ott biztosan fekvőhely, ahol Mária szépen kipihenheti magát.



De sokan mások is úton voltak, és azok is aludni akartak. Az egész ház már tele volt velük. József és Mária hiába nézelődtek, egy talpalatnyi hely sem volt már szabad. A vendégfogadóban egyáltalán nem volt számukra hely.

Hát most mit csináljanak?
Szabad ég alatt aludjanak?
Szerencsére nem kellett.
Találtak mégis valamit.
Egy istállót találtak, abba húzódtak be. A birkák éppen kint voltak a mezőn. Szerencsére szalmát találtak a földön, meg egy jászolt. Deszkatákolmány volt, amiből a birkák ettek.
Abban vetett ágyat József szalmából. Mária így le tudott feküdni. Aztán megköszönték az Úristennek, hogy mégiscsak találtak ilyen nyugodt kis helyet.
„Jó éjszakát Mária, aludjál jól!"
„Jó éjszakát József, aludjál jól!"
Aztán csönd lett.
Kint egészen besötétedett. Csak a csillagok ragyogtak a magas égen. Éjszaka volt Betlehemben.

Aztán ebben a sötét, csöndes éjszakában ott a betlehemi istállóban csodálatos valami történt. Ilyen csodát még nem látott a világ.
Ott kapta meg Mária a gyermeket, akiről az angyal szólt.
Egészen kicsi baba volt! Éppenolyan kicsi és éppenolyan tehetetlen, mint minden újszülött kisgyerek.
Látszólag egészen közönséges gyerek volt, igazában pedig dehogy! Isten Fia volt!
És ha majd megnő, király lesz és minden embert boldoggá tesz. Így mondta az angyal. Mária úgy megörült gyermekének! Karjába vette és megcsókolta.
József is boldog volt. Érdes nagy tenyerével megsimogatta. Máriának nem voltak babaruhái, de volt néhány kendője. Azokba csavarta a gyermekét. Bölcsője sem volt. József a jászolt bélelte ki vastagon szalmával. És akkor Mária belefektette a jászolba a gyermekét.
Mária aztán azt mondta: „Jézus legyen a neve, így mondta az angyal."
Ott feküdt a kis király egy állatetetőben.
Isten Fia istállóban született.
Nem tudott róla senki.

A BETLEHEMI PÁSZTOROK

Csönd volt és sötét.
A hajnal még messze volt.
Betlehemben mindenki aludt.
Még nem tudták, hogy Jézus megszületett.
De kint a mezőn pásztorok tanyáztak. Ők nem aludtak.
Birkáikat őrizték. Tüzet gyújtottak és azt csöndben körülülték. A birkák ott aludtak a közelükben. Fejük fölött ragyogtak a csillagok.



Csönd volt, a szél is alig zizzent a fűben. Egyszercsak megijedtek a pásztorok. Mintha a nap kelt volna föl, olyan világos lett. És a nagy ragyogásban ott állt előttük egy angyal. Az égből jött. A pásztorokat nagy félelem szállta meg.
Az angyal megszólalt: „Ne féljetek! Nagy örömhírt hozok nektek! Ma született meg nektek az Üdvözítőtök, akire oly régóta vártatok. Krisztus ő, az Úr. Betlehemben találjátok. Siessetek oda. Erről fogjátok megismerni: Ahol gyereket találtok pólyába csavarva és jászolba fektetve: Ő az!"

Aztán hirtelen sok-sok angyal tűnt elő onnan fölülről. Amerre néztek, angyalok énekeltek. Olyan szép éneket, amilyent pásztorok még sohasem hallottak:

„Dicsőség a magasságban Istennek és a földön békesség az embernek!"
Ezt énekelték az angyalok, és közben újra az ég felé szálltak, végül is eltűntek.
Újra teljes csönd lett a betlehemi mezőn.
De a pásztorok most nem ülték már körül a tüzet.
Egymást biztatták: „Gyerünk gyor-



san, menjünk Betlehembe. Hadd lássuk mi történt ott, miről beszélt nekünk az angyal."

És nekivágtak a sötét mezőnek. Birkáikat ott hagyták. Majd gondoskodik róluk az Úristen! A pásztorok beértek Betlehembe. Megtalálták az istállót. Szép halkan beóvakodtak.

Ott látták Máriát és Józsefet. Éppolyan szegények voltak, mint ők maguk. És láttak ott egy gyereket is, olyat amilyent már sokszor láttak.

De tudták, hogy ez nem olyan mint a többi, mert jászolban feküdt bepólyázva, úgy ahogy az angyal mondta nekik.

Nem lehet semmi tévedés. Ez az a gyerek akiről az angyal szólt. Ez az Üdvözítő, a Messiás, aki az embereket boldoggá fogja tenni.

A pásztorok letérdeltek ott a jászol mellett, és imádták a Gyermeket.

Igy szóltak: „Édes Jézus, édes Üdvözítőnk! Köszönjük, hogy eljöttél közénk! Nincs mit adjunk neked. Szegény pásztorok vagyunk, de gondolni akarunk rád mindig. És szeretni akarunk. És ugye minket is boldoggá fogsz tenni? "

Aztán elmondták Máriának, ami a mezőn velük történt. Aztán ideje volt, hogy a nyájukhoz visszatérjenek.
Amint mentek visszafelé, együtt énekelték a mezőben:

Dicsőség a magasságban Istennek,
És béke a földön az embernek.

Nem szólt olyan szépen, mint mikor az angyalok énekelték, de szívük áhitatát beleöntötték.
Kikívánkozott belőlük az ének, annyira örültek.
A jászolban levő Gyermek tette őket ilyen boldoggá.

A GYERMEK A TEMPLOMBAN

József Máriával egy darabig még Betlehemben maradt. Egy idő múlva először mentek ki a gyerekkel.
Jeruzsálembe mentek. Az volt a főváros, ott állt a szép templom. A templom Isten háza. József és Mária oda akart menni. El akarták mondani az Istennek, mennyire örülnek a gyereknek. És kérni is akarták az Istent, áldja meg őt. Meg is akarták kérni az Istent, hogy gondoskodjék a gyermekükről. Így szoktak tenni az édesapák és édesanyák, ha gyermeket kapnak. Áldozatot is vittek ilyenkor. Egy bárányt ha gazdagok voltak, két galambfiókát, ha szegények voltak.
Mária karján vitte Jézust az utcákon végig. Sokan jártak arra.
De senki sem fordult meg a gyerek után, senki nem is köszönt. Rá se hederítettek.
Mert nem tudták, hogy ez az Üdvözítő, ez a Messiás, akire oly régóta vártak.
A templomban is sokan voltak, de itt se törődtek a gyerekkel.
József áldozatot adott az Istennek. Szegény volt. Bárányra nem tellett neki, így hát két galambfiókát adott át a papnak. És a pap kitárta kezét a gyerek fölé: „Áldjon meg téged az Úr!" De a pap sem tudta, ki ez a gyerek.
Akkor odajött egy ősz öregember. Egyenesen Mária felé tartott. Ragyogott a boldogságtól, ahogy meglátta a gyereket. Még sírt is örömében. Simeonnak hívták. Ő tudta, ki ez a gyerek. Az Isten megmondta neki.
Simeon úgy szerette volna látni a Messiást! Sokat szomorkodott életében, hogy olyan sokáig nem jön a Messiás. Egyszer azt mondta neki az Úr: „Ne búsulj Simeon. Nem halsz meg addig, amíg meg nem látod a Messiást!"
És most itt volt az a gyerek, akire Simeon oly régóta várt. Karjába vette a gyereket és így imádkozott: „Uram, most már boldogan halok meg, saját szememmel láttam a Messiást!"
És örömében énekelt.

Odabotorkált egy öregasszony is. Annának hívták. Nyolcvannégyéves volt már. És ez az öreg Anna is tudta, ki ez a gyerek. Odaállt és nagy hangon mondta: „Nézzétek

csak, hiszen ez a Messiás! Hát végre elérkezett?
Jaj de boldog vagyok!"
Aztán végigbotorkált az utcán és fűnek-fának elmondta, hogy látta a Messiást, találkozott vele.
József és Mária ezután boldogan vitték haza a gyereket.
Ekkor volt Jézus először a templomban.
És már akkor is boldoggá tett néhány embert.

A NAPKELETI BÖLCSEK

Figyelted, reggel hol kel föl a nap?
Ott egészen messze keleten.
És ott egész messze keleten lakott abban az időben néhány nagyon bölcs ember.
Sok vastag könyvet végigolvastak. Sok embernél okosabbak és tudósabbak voltak.
Legszívesebben a csillagos eget figyelték éjszakánként. „Oly szépek a csillagok! Isten teremtette valamennyit, hogy világítsanak éjszaka. Isten minden tudósnál tudósabb." Így gondolkoztak.

Egyik éjjel megint együtt ültek és figyelték a csillagos eget. Egyszercsak új csillagot láttak föltünni. Azelőtt sohasem látták. Milyen szép nagy csillag volt! És milyen pompásan ragyogott. Minthacsak az összes csillagok királya volna.
A tudósok örömmel figyelték.
Aztán egyikük mondta:„Tudjátok-e mit jelent ez a csillag? Azt jelenti, hogy valahol egy gyermek született. És mivel ilyen ragyogó a csillag, biztosra veszem, hogy nagyon gazdag, előkelő gyerek lehet. Biztosan király fia."
Sokáig nézték még a ragyogó csillagot, sokáig beszélgettek még a királyfiról. Nagyon érdekelte őket.
Aztán az egyikük megjegyezte:
„Tudjátok mit? Elmegyünk, megkeressük a kis királyt. És ha megtaláltuk őt, letérdelünk előtte. Mert olyan gazdag és hatalmas király még nem volt a földön, amilyen ebből a gyerekből lesz, ha megnő."
Úgy is tettek. Fölfedező útra készülődtek. A királyfit akarták fölfedezni. Legelőször is tevéiket hozatták elő az istállóból. Azok olyan nagy állatok. Lónál is nagyobbak. És jól lehet rajtuk nyargalni. A tudósok ajándéknak valót is összeszedtek. Szép drága holmit készítettek a kis királynak. Még egy ládikót tele arannyal is.
Aztán fölszálltak a tevék hátára, és elindultak a messzi ismeretlenbe. Abba az irányba indultak, amerre a csillagot látták. Mert valahol arrafelé kellett a kis királynak születnie.
Sokáig tartott az útjuk.
Erdőkön át, magas hegyek között vezetett.
Idegen országokon mentek keresztül, ahol azelőtt sohasem jártak. És csak nyargaltak tovább, mindig tovább, míg el nem érték a



zsidók országát. Ebben az országban él a kis király.
Dehát hol találják meg őt?
Benyargaltak egyenesen az ország fővárosába, Jeruzsálembe.
Ott megkérdezték az utcán járóktól:
„Hol van a zsidóknak most született királya? Láttuk csillagát napkeleten és eljöttünk, hogy imádjuk őt!"
De a járókelők nem tudták.
A bölcsek beljebb nyargaltak a városba, eljutottak a királyi palotáig. Biztosan itt lesz a kis király.
Nem, kis királyt ott sem találtak. Hanem találtak ott egy öreg, nagyon gonosz királyt, Heródest. Heródes is meghallotta, mi járatban vannak a bölcsek. Igen megijedt.
A zsidók királyát keresik?
„Az én vagyok! – gondolta – az is maradok! De persze nem engem keresnek. Hát rajtam kívül más király is bujkál? Egy kis király, aki mostanában született? Nem, azt nem tűrhetem. Én akarok király lenni!
Talán bizony a Messiás született meg, akire oly régóta várnak? Csak nem?! Föltétlenül tudnom kell, hol találom azt a gyereket. Megölöm. Ő nem lehet király. Én akarok egyedül király lenni!
Előhivatta erre az írástudókat Heródes, a gonosz király. Azok olyan

tudósok voltak, akik mindent tudtak, ami a Bibliában van.
Megkérdezte tőlük: „Tudjátok-e, hol kell a Messiásnak születnie? "
Igen, tudták.
Így szóltak: „Betlehemben, király. Így van megírva a Bibliában."
Akkor a király nagy titokban magához hivatta a napkeleti bölcseket.
Nagyon barátságosan kérdezte: „Mikor is láttátok azt az új csillagot? "
Gyanútlanul felelték: „Már jó ideje, király, amikor még otthon voltunk. Azóta oly régóta keressük a kis királyt, de még mindig nem találtuk meg."
„Majd én segítek nektek! – mondta Heródes. Valószínűleg Betlehemben van. Menjetek csak gyorsan oda, és nézzetek ott jól körül. És ha megtaláltátok, gyertek vissza hozzám és mondjátok el, hol találtátok. Akkor majd én is elmegyek és imádom őt."
Mekkorát hazudott!
Igazában dehogy akarta imádni!
Meg akarta ölni!
De a bölcsek nem tudták, hogy a király ennyire gonosz. Örömmel tovább indultak Betlehem felé. Esteledett. A nap lenyugodott. A csillagok föltünedeztek. A bölcsek csak nyargaltak tovább.
Egyszerre csak megpillantják újra azt a csillagot. Hogy megörültek neki! Az a csillag, amit napkeleten láttak tündökölni, most előttük ragyogott az égen és mutatta az utat Betlehem felé.
A csillag után nyargaltak. És amikor a csillag megállt előttük, leszálltak tevéikről.
Egyszerű kis ház előtt találták magukat. A csillag e fölött a ház fölött állt meg. A bölcsek bekopogtak a házba.
Ki lakik itt?
A kis Jézus, Máriával és Józseffel. Olyannak látszott, mint egy akármilyen másik kisgyerek, de a bölcsek tudták, hogy ez nem akármilyen gyerek ám! Ő az a kis király, akit annyit kerestek. Ő lesz majd a világ leggazdagabb és leghatalmasabb királya. Mély tisztelettel letérdeltek előtte.
Ilyesmit mondtak: „Jézusom Királyom, úgy örülünk, hogy megtaláltunk téged!" Aztán kibontották ajándékaikat és odatették eléje. Egy ládikó aranyat, egy korsó tömjént és egy nagy tégely mirrhát. Drága, értékes holmik voltak. A bölcsek azonban boldogan adták oda Jézusnak, mert nagy-nagy boldogság öntötte el őket.
Aznap éjjel Betlehemben aludtak. És álmodtak valamit.
Mind ugyanazt álmodták.
Hangot hallottak. Őket szólította: „Jól figyeljetek! Ne menjetek vissza Heródes királyhoz. Gonosz ember az! Nem imádni akarja a Gyermeket, hanem ártani akar neki!"
Isten szólt így hozzájuk. És a bölcsek hallgattak Isten szavára. Nem mentek vissza Heródeshez. Hadd várja őket. Más úton tértek vissza hazájukba.
És egész életükre boldogok vol-

tak, hogy megtalálták Jézust, minden királyok királyát.

HERÓDES A GONOSZ KIRÁLY

Éjszaka volt.
Mindenki aludt.
Csak Heródes nem tudott aludni, a gonosz király.
Mindig csak a napkeleti bölcsek jártak az eszében.
Hol maradnak oly soká? Régóta várja már vissza őket, de csak nem jönnek!
És a Gyermek járt az eszében. A kis király, akinek Betlehemben kellett születnie. Szerette volna megtalálni azt a gyermeket és gondoskodni róla, hogy soha király ne legyen belőle.
Nem győzte kivárni. El kell pusztítani azt a gyereket!

De a gonosz Heródes király nem tudta elpusztítani azt a gyereket! Arról gondoskodott az Isten.
A gyermek Jézus még Betlehemben volt.
Mária karján nyugodtan aludt.
József is aludt.
És álmot látott.
Ragyogó angyalt látott. Az ránézett és így szólította meg: „Kelj föl József, vedd a gyermeket és anyját, és gyorsan menj el innét. Menekülj Egyiptomba, és maradj ott, amíg majd szólok neked, mert Heródes meg akarja ölni a gyereket."

József fölriadt álmából. Megijedt a különös álomtól. Máriát is felköltötte és elmondta neki, amit az angyaltól hallott. Megértették, hogy Isten üzent nekik.
És még az éjszaka csöndben elmenekültek a messzi távolba.
Bizony hosszú volt az út Egyiptomig!
De Máriának nem kellett végig gyalogolnia, mert már nem voltak olyan szegények.
Emlékszel, milyen drága szép ajándékokat kaptak a napkeleti bölcsektől. Egy ládikó tele arannyal is volt közte. Ebből az aranyból vett József egy szamarat. Mária a szamáron ült, a kis Jézus az ölében. József meg mellettük gyalog vezette a szamarat.
Igy érkeztek Egyiptomba.
Ott már biztonságban voltak.
Ott a gonosz király már semmi bajt nem csinálhatott a Gyermeknek.
Minderről Heródes király azonban semmit sem tudott.
Azt hitte, a gyermek még mindig Betlehemben van.
És még mindig várta vissza a napkeleti bölcseket.
De hiába várt. Nem jöttek. Türelme végre elfogyott. Előszólította egyik szolgáját:
„Eredj csak át Betlehembe, és nézd meg, hol maradnak azok a napkeleti bölcsek!"
A szolga el is ment Betlehembe. Egykettőre meg is hozta a hírt: „Uram király, a bölcsek már nincsenek ott. Régen hazamentek már. Titokban más úton mentek. Nem ejtették útba Jeruzsálemet."

Heródes erre dühösen kiabálni kezdett:
„Persze! Becsaptak engem! Megtalálták a kis királyt, de nem akarták nekem elárulni. Csak azért is megtalálom én azt a kis királyt! És majd elintézem én, de alaposan! Az biztos!"
És akkor a gonosz király valami szörnyű dolgot határozott.
Katonáinak kiadta a parancsot:
„Menjetek Betlehembe, fogdossatok össze minden két évesnél fiatalabb kisfiút, és öljétek meg mind!"
A katonák pedig éppolyan gonoszak voltak, mint a királyuk. El is mentek, meg is tették, amit parancsolt nekik.

Hová kerültek ezek a kis gyerekek?
Az égbe jutottak, az Istenhez.
Ott már nincs több sírás.
Ott már csupa öröm és csupa boldogság minden.

A gonosz Heródes király megnyugodott. Most már biztonságban érezte magát palotájában. Azt hitte, a többi között a kis király is meghalt. „Sikerült! Győztem! A kis király nincs többé. Most már én vagyok az egyetlen király, az is maradok!"
Pedig hát a gyermek Jézus bizony nem halt meg. Idegen országban élt, Egyiptomban, édesanyjával Máriával, és Józseffel.
Ott kellett maradnia, amíg az angyal Józsefet vissza nem hívja.

Heródes boldogan mondogatta:
„Győztem! Most már mindig király maradok!"
Pedig nem sokáig uralkodott már! Megbetegedett, és senki sem tudta meggyógyítani.
Hamarosan bele is halt a betegségébe.
És aztán?
Aztán győzött?

Amint Heródes meghalt, az angyal újra üzenetet vitt Józsefnek:
„Most már hazamehetsz, mert meghaltak, akik a Gyermek életére törtek!"
Ahogy József az angyal üzenetét megértette, összeszedte mindenét és visszaköltözött. Már nem Betlehembe mentek lakni, hanem vissza Názáretbe. Ott állt József kis háza.
József megint csak ácsműhelyt nyitott. Azzal szerezte meg a családnak szükséges mindennapi kenyerét.
Mária a házi munkát végezte és gondoskodott a Gyermekről.
És aki a gyermek Jézust látta, senki sem gondolta, hogy a Messiást látja.
Nem tudták, hogy egyszer majd Jézus király lesz, és sok-sok embert fog boldoggá tenni.

JÉZUS GYERMEKKORA

Jézus gyermekkorában Józsefnek, az ácsnak a házában lakott Názá-

retben, ebben a kis városban. József dolgozott rá, Mária főzött. Jézus így növekedett és erősödött. Mindenki szerette, felnőttek és gyerekek egyaránt.
Látszólag éppen olyan volt, mint akármelyik fiú. Csak annyiban volt mégis más, hogy sohasem tett rosszat. Ez azért volt, mert Isten Fia volt. Szent volt. A mennyei Atya volt az ő édesapja.
Ezt az emberek nem tudták. Azt gondolták, hogy József az édesapja.

József és Mária minden esztendőben hosszú útra keltek. Fölmentek Jeruzsálembe. Ott állt a templom. Ünnepre mentek. Húsvét ünnepének nevezték. Az Egyiptomból való szabadulás ünnepe volt. Erre az egész ország népe fölment Jeruzsálembe.
Jézus nem mehetett velük. Még kicsi volt, nem bírta volna a hosszú utat.
Amint azonban tizenkét éves lett, először kísérhette el őket Jeruzsálembe.
Szép út volt. Hegynek föl, völgynek le. Sokan mentek együtt az úton, és menetközben énekeltek. Egy magas hegyről meg lehetett látni Jeruzsálem fehér házait. Mindenki megörült ennek. Látszott onnan a templom is. Fehér falai és aranyos teteje. Az egész városban ez volt a legnagyobb és legszebb ház. Nem csoda, hiszen Isten háza volt!
Amint Jézus a templomot meglátta, azt gondolta magában: „Ez az én Atyám háza."
Bevonultak a szép templomba. Ott ünnepet ültek. Áldozatot adtak és imádkoztak.
Jézus is imádkozott. Mennyei Atyjával beszélgetett.
Szívesen volt a templomban.
Azt gondolta magában: „Tulajdonképpen idetartozom én, az én Atyám házába. Szívesen maradnék itt mindig."
Szerette volna, ha az ünnep még nagyon sokáig eltartana.

Hét napig tartott az ünnep. De akkor vége volt. Mindenki elindult hazafelé.
József és Mária is hazafelé indult. Jézust ugyan nem látták, de nyugodtan gondolták: „Olyan szófogadó és olyan értelmes. Nem töri bolondságokon a fejét. Biztosan a többi gyerek között van. Majd meglátjuk őt útközben."
Jól körülnéztek, nem pillantják-e meg valahol. De nem találták. Másoknál is kérdezősködtek: „Nem láttátok a mi gyerekünket?" De nem tudott róla senki. Már esteledett, de Jézus még mindig nem került elő. József és Mária nyugtalankodni kezdett. Nem mertek továbbmenni a többiekkel hazafelé. Azt gondolták: „Ha itt nincs, biztosan Jeruzsálemben maradt."
Végigkutatták az utcákat. Hiába. Mária kérdezősködött: „Nem láttátok a gyerekemet? Elveszett."
Senki sem tudott róla.
Nem ismerte senki Jézust.
Mária már sírva járta az utcákat.



Félt. Hová lehetett az ő fia? Miért szakadt el tőlük? Hiszen mindig olyan szófogadó volt!

És csak keresték tovább. Három napig keresték Jézust és még mindig nem találták meg.

Harmadnapra megint csak a templomba fordultak be. Ott most már csönd volt. Majdnem mindenki hazament már. Csak a papok voltak még ott, meg néhány tudós, aki az Istenről tudott beszélni.

És amint Mária körülnéz, egyszercsak meglátja Jézust. Jézus, az ő fia egész nyugodtan ott ül a nagy tudósok között. Hallgatja, amit mondanak, és mindenfélét kérdez tőlük. A tudósok mind csodálkoztak, mert még sohasem láttak ilyen okos fiút, aki ilyen okosan felelt.

Mária odasietett hozzá:

„Fiam, miért maradtál itt? Látod atyád és én annyit aggódtunk érted. Mindenütt kerestünk!"

Mária így mondta: „Atyád és én." Hát József volt az ő édesapja?

Jézus így felelt:

„Miért kerestetek? Hát nem tudtátok, hogy Atyám házában kell lennem? "

Tudta Mária, hogy Jézus nem volt szófogadatlan.
Mégis úgy aggódott.
De ez nem Jézus hibája volt.
Saját hibája volt.
Mert nem gondolt rá, hogy Jézus édesapja az Isten.
Hazamentek, és Jézus engedelmesen velük ment.
Visszaérkeztek Názáretbe.
Jézus ott lakott Józsefnél és Máriánál, amíg föl nem nőtt.
Minden évben fölmentek Jeruzsálembe a húsvéti ünnepekre.
És akkor Máriának mindig eszébe jutott, amit Jézus akkor a templomban mondott.

KERESZTELŐ JÁNOS

Emlékszel még, ki volt János?
Gondolj arra az ősz öreg papra, aki a templomban az Úrtól jó hírt kapott.
Angyal jelent meg neki a templomban. Az hozta hírül neki, hogy öreg feleségével együtt gyereket fognak kapni. Úgy is lett.
Zakariásnak hívták az öreget.
Erzsébetnek hívták a feleségét.
És a gyerek neve meg János lett.
Emlékszel még, mit kellett Jánosnak tennie ha felnő? Hirdetnie kellett az embereknek, hogy hamarosan eljön a Messiás, az Üdvözítő.
Amikor Jánosból nagy fiú lett, édesapja ezt elmondta neki.
Örült János, hogy a Messiás szolgája lehet. Örült hogy neki így szolgálhat.
De hogyan kell azt csinálnia?
Mikor és hol kezdje?
Ezt szerette volna tudni, de édesapja ezt már nem tudta.
Ezt csak az Isten tudta.
Ezért hát János, amikor egészen felnőtt elment a szülői házból.
A pusztába ment. Ott nem lakott senki. Ott csak hegyek voltak, meg kövek, meg homok.
De Isten is ott volt a pusztában. Isten mindenütt ott van. János ott egyedül volt az Istennel. És jól figyelt Isten minden egyes szavára.
Jánosnak nem volt ott háza. Barlangban lakott. Kenyeret sem lehetett ott szerezni. Ha János megéhezett, sáskákat gyűjtött. Olyan kis állatkák voltak, mint a szöcskék. Meg is lehetett enni. Néha vadméhek fészkét is megtalálta. Abban meg méz volt. Azt is meg lehet enni. Éspedig milyen finom! Sáska meg erdei méz. Másra nem is volt szüksége Jánosnak. Szép ruhák sem kellettek neki. Volt egy hosszú szürke köntöse, kabátféléje, az elég volt neki. Derekát bőrszíjjal kötötte körül.
János sokáig élt így a csöndes pusztaságban. Ott az Úr megmondott neki mindent, amit küldetéséhez tudnia kellett.
Megtanította Jánost, hogy a Messiás majd király lesz.
Nem is akármilyen király: mennyei király.
Nem is harcias király, aki háborút hoz, hanem a Béke királya.

És az ő országának neve: „A mennyek országa."
Ki tartozik ebbe az országba?
Mindenki, aki az Üdvözítőt szeretni akarja. De akkor nem szabad semmi rosszat sem tennie. Annak meg kell térnie, és más emberré kell válnia. Jobb emberré. Erre is megtanította az Isten Jánost.
És végül így szólt hozzá az Úr: „Itt az idő János. Menj és mondd meg az embereknek, hogy elközelgett a mennyek országa."
János erre a Jordánhoz ment. Nagy folyó volt a Jordán, arra ment mindenki, aki Jeruzsálembe tartott. Kiállt oda János és nagy hangon szólt: „Térjetek meg, mert elközelgett a mennyek országa! Én vagyok a hatalmas királynak a követe. Ő utánam jön."

Az arrajárók megálltak és hallgatták. Aztán mindenfelől odaözönlöttek.
Ő pedig hirdette: „Térjetek meg, mert jön a Messiás, az Üdvözítő. Nemsokára itt lesz."
Megörültek erre az emberek, mert régóta várták a Messiást.
De meg is ijedtek, mert eszükbe jutott, hogy bizony sok minden rosszat tettek.
Odamentek Jánoshoz és mondták: „Mi tulajdonképpen félünk az Üdvözítőtől, mert rossz, bűnös emberek vagyunk. Sok sötét bűn terheli a szívünket. Nem fog ránk az Üdvözítő majd megharagudni? "
János megkérdezte: „Megbánjátok-e bűneiteket? És minden erővel azon lesztek-e, hogy megjavuljatok? "
Igen. Akarták.
János erre folytatta: „Akkor nem fog rátok haragudni. Akkor megbocsátja bűneiteket, és sötét szíveteket újra ragyogóvá teszi."
És János akkor valami szépet tett. Azzal mutatta meg az embereknek, hogy az Isten megtisztítja a szívüket.
Magával vitte az embereket a Jordán vizébe, és megkeresztelte őket. A víz alá merítette őket.

Ez azt jelenti: Amint a víz lemossa a testedről, a külső rátapadt piszkot, úgy tisztítja meg az Isten a szíveteket, a belülről rátapadt bűnök mocskától.
Megértették ezt az emberek. Mind meg akartak keresztelkedni, mert szívüket meg akarták tisztítani. Ezek szerették Jánost.
De ha olyanok jöttek, akik nem bánták meg igazán életük bűneit, azokat bizony János nem keresztelte meg. Haraggal szemükbe mondta az igazságot:
„Takarodjatok innét, ti képmutatók! Úgy tesztek, mintha ti is szeretni akarnátok az Istent, de magatokban nem így gondoljátok. Úgy tesztek, mintha szívetek ragyogó tiszta volna, pedig bűntől feketéllik."
A többiek erre még jobban megszerették Jánost. A bátorsága miatt.

Azt mondogatták: „Talán ő maga az Üdvözítő!"
Amint ezt János meghallotta, ijedten tiltakozott: „Nem, nem én vagyok az Üdvözítő! Én csak a szolgája vagyok. Az Üdvözítő sokkal nagyobb nálamnál. Nemsokára itt lesz.



És nemsokára jött is.
Odajött Jánoshoz a vízpartra. Amikor János jönni látta őt, nagyon megörült. Mert Jézus az Üdvözítő, a Messiás. János tudta. De nem értette, amit Jézus mondott.
Azt mondta, hogy ő is meg akar keresztelkedni, úgy mint a többiek.
Dehát mire jó? Neki nem kellett! Jézus szívén már csak nem volt bűn! Soha nem tett semmi rosszat!
János csak a fejét csóválta. Nem akarta megkeresztelni Jézust.
Jézus azonban erősítette:
„Az Isten is úgy akarja. Tedd csak meg János!"
Akkor hát mind a ketten beléptek a vízbe, és Jézus megkeresztelkedett. Ugyanúgy mint akárki más a bűnösszívű emberek közül. És amikor ezután Jézus kilépett a vízből, bámulatos dolog történt. Megnyílt feje fölött az ég, és hang hallatszott onnan fölülről: „Ez az én szeretett fiam!" És akkor alászállt valami az Üdvözítő feje fölé. Úgy látszott, mintha fehér galamb lebegne ott, pedig az a Szentlélek volt.

Most már János egész biztosan tudta, hogy Jézus a Messiás, Jézus az Üdvözítő, aki eljött az embereket boldoggá tenni.
Amint Jézus aztán továbbment, János újra nagy hangon hirdette az embereknek: „Térjetek meg, mert eljött az Isten országa!" Magában meg azt gondolta: „No én most lassankint befejezem a dolgomat. Ne énrám hallgassanak az emberek ezentúl, hanem menjenek mind Jézushoz, az Üdvözítőhöz. Engem felejtsenek el, mert én csak az ő szolgája vagyok. Jézus pedig király. Őt ne felejtsék el soha!"

AZ ELSŐ TANITVÁNYOK

Láttál már tengert? Az olyan nagy víz, hogy a túlsó partja nem is látszik. Hajók járnak rajta. A zsidók országában is volt egy nagy tó, Tibériás tengernek hívták.

Egyszer az Úr Jézus ennek a tónak a partján járt.
A partnál kis halászhajót látott. Ketten ültek benne, két testvér. Simon és András. Halászok voltak.
Nagy hálójuk volt, azt dobták ki a vízbe. Halászháló volt. Azzal fogták a halat. Szép munka.
Jézus megállt a parton és nézte a halászokat. Megörültek, amikor meglátták Jézust, mert már ismerték. Jézus hívta őket: „Gyertek velem, megtanítalak valami még szebbre. Arra, hogy az embereket boldoggá tegyétek. Gyertek velem, legyetek az én tanítványaim, maradjatok mindég velem."
A két férfi egy akarattal mondta: „Örömmel, Uram, máris megyünk."
Hajójukat és hálójukat otthagyták a parton.
Valamivel odébb a partra volt kihúzva egy másik hajó. Többen ültek benne. A hálót foltozgatták, mert halászat közben gyakran elszakad.
Egy öreg halász is volt velük. Övé volt a hajócska.
És a két fiatalabbik a két fia volt: Jakab és János.
Ez nem keresztelő János volt, hanem egy másik János.
Volt még néhány halászlegény is. Azok is segítettek a hálót foltozni.
Jézus ahogy arra ment, hívta Jakabot és Jánost: „Gyertek, legyetek ti is az én tanítványaim!"
Azok rögtön otthagyták a hálót és apjukat, és Jézus nyomába szegődtek.
Jézusnak így már négy tanítványa volt.
Jézus így másokat is hívott, hogy tanítványai legyenek. Végül már tizenketten voltak.
Tizenkét jóbarát, akik meg akarták tanulni azt a szép mesterséget, hogy az embereket az Istenhez vezessék. Szép új élethivatást kaptak. Egyikük még egészen új nevet is kapott. Igy akarta az Úr: „Te Simon, ezentúl Péter lesz a neved." Ez valami egész különleges dolog volt.

A tanítványok mindég Jézussal jártak-keltek.
Örültek hogy Jézus barátai lehetnek.

A KÁNAI MENYEGZŐ

Egy fiatalember megnősült. Akik házasságot készülnek kötni egymással, azokat úgy nevezik: Vőlegény és menyasszony.
Ők ketten nagyon boldogok voltak, és másokat is boldoggá akartak tenni. Azért ünnepséget rendeztek, lakodalmat.
És megkérdezték a nagybácsikat és nagynéniket: „Ugye ti is eljöttök a lagzinkra? "
Igen, mind eljöttek. És Jézus is eljött a tanítványaival együtt.



Őt is meghívták.
Mária, Jézus anyja is ott volt.
Mindenféle finom falatot tálaltak föl az asztalra. Sok jó bort ittak hozzá. A szolgák töltögettek. Mindenki annyit evett és annyit ivott, amennyit csak akart. És zenéltek is hozzá, és énekeltek. Mindenki nagyon jókedvű volt.
A nagy mulatság közben azonban hiba csúszott be.
A vendégek nem vették észre.
Ezt csak a szolgák és a vőlegény tudta.
Tudod mi baj volt?
Elfogyott a bor. Nem volt mit inni. Mit szólnak majd a vendégek? !
A vőlegény nagy zavarában szomorúan ült a helyén. Nem tudták miért búsul.
Csak Mária vette észre a bajt. Szeretett volna segíteni, de hát hogyan?
Odament Fiához és halkan odasúgta: „Nincs boruk. Segíts ezeken a szegényeken!"
Az Úr azt válaszolta: „Most még nem."
De segíteni akart. Meg is fogja tenni.
Mária a szolgákhoz ment, és Jézusra mutatott: „Amit ő mond nektek, tegyétek meg tüstént!"
A szolgák készségesen felelték: „Igenis!"
Egy idő múlva Jézus odament a szolgákhoz.
Ott állt hat nagy kőkorsó. Vizet tartottak bennük, mert a lagzin sok víz kellett a sok tál, meg tányér és pohár elmosogatásához.
Jézus megkérte a szolgákat:

„Töltsétek meg a korsókat színültig vízzel."
Megtették. Eszükbe jutott, mit mondott nekik Mária. Csordultig megtöltötték mind a hat kőedényt. Mikor elkészültek vele, Jézus azt mondta: „Most merítsetek belőle és vigyétek a násznagynak."
Megtették azt is. Merítettek egy pohárra valót a vízből és elvitték a násznagynak. A násznagy volt a legislegfőbb szolga. Az ő gondja volt, hogy a lagziban minden jól menjen. Kezébe vette a poharat és megkóstolta.
Csettintett: „Hű de finom! Micsoda jó bor!"
Aztán odahívta a vőlegényt és azt mondta: „Micsoda nagyszerű borunk van! Sokkal finomabb, mint amit előbb ittunk! Mostanáig, a végére tartogattad ezt a finom bort!"
De a vőlegény nem tartogatott semmiféle bort. Nem értette, honnan lett egyszerre ez a finom bor.
De tudták a szolgák. Vízzel töltötték tele a nagy kőkorsókat és bort merítettek belőlük. Jézus nagy csodát művelt: a vizet borrá változtatta.
A lagziban erre még nagyobb lett a jókedv. Az emberek ittak a finom borból, és közben Jézust nézték. „Ekkora csodát tud tenni? Ugyan ki ez? Hát nem olyan ember, mint a többi? "
A tanítványok tudták. Most már biztosan tudták, hogy Jézus az Üdvözítő, ő a Messiás.
És hittek benne.



A CSODÁLATOS HALFOGÁS

Jézus tanítványaival úton volt. És mindenütt, ahol szomorkodót talált, odament hozzá és boldoggá tett mindenkit.
Volt úgy hogy olyannal találkozott, aki nem tudott járni. Beteg volt a lába. Jézus kézenfogta és lábra állította. És a beteg lába egyszerre meggyógyult. Megint tudott járni. Szaladni, ugrálni is. Hogy megörült! Milyen boldog lett!
Volt úgy hogy olyan jött hozzá, aki nem látott, vak volt, azért volt szomorú. Mindig sötétben élt, nem látta a napvilágot. Jézus ilyenkor megsimította a beteg szemét,

és az meggyógyult. Rögtön látott mindent. Hogy megörült! Milyen boldog volt!

Legtöbb ember azonban azért volt szomorú, mert a szíve volt beteg. Sok bűn volt benne. Annyi sok rosszat tett! És félt az Isten büntetésétől. És hogy nem juthat így az égbe.
Ilyeneket is boldoggá tett Jézus. Mondta nekik, hogy az Isten szereti őket, az Isten még a bűnösöket is szereti. „Majd én gondoskodom róla, hogy mégis az égbe juthassatok. Akármennyi rosszat is tettetek. Ha komolyan megbánjátok, és igazán szeretitek az Istent."
Hát ez bizony nagyon jó hír volt. Aki ezt hallotta, annak már nem kellett szomorkodnia.

És Jézus így szólt: „Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik fáradtak vagytok és meg vagytok terhelve, és én könnyítek rajtatok."
Mindig több ember tódult hozzá. Mindnyájan a jó hírt akarták hallani.
Sokszor százával vették körül Jézust és hallgatták őt.
Egyszer Jézus megint a tóparton járt. Péter így gondolta: „No most majd megint egy kicsit halászom."
Hajója ott volt még a parton. És amint beesteledett, bátyjával beszállt és kieveztek a nyílt vízre. Kidobták hálójukat és egész éjszaka halásztak. Mert éjszaka lehet legjobban halat fogni.
Mire a nap fölkelt, még mindig nem fogtak semmit. Partra húzták a hajót és megtisztították a hálót. Tele volt vizinövénymaradványokkal, meg kagylók is akadtak bele.
Jézus jött arra. Nagy néptömeg követte.
Jézus odaállt a tó partjára, hogy onnan szóljon a sokasághoz. Hogy hirdesse nekik a jó hírt: Isten szeret benneteket!
Mind közelebb akartak kerülni Jézushoz. Tolakodtak, Jézust majdnem beleszorították a vízbe.
Akkor Jézus beszállt Péter hajójába és megkérte, evezzen kicsit el a parttól. Péter úgy is tett. Szívesen tette.
Így a sokaság már nem tudta Jézust a vízbe szorítani. Így mindnyájan jól látták és jól hallották őt. Leültek a vízpartra és csöndben hallgattak.
Dél lett. Meleg lett. A nap erősen tűzött az égen.
Jézus akkor azt mondta Péternek: „Evezz ki a mély vízre, és dobd ki a hálódat fogásra."
Péter csodálkozva nézett vissza.
Most? Ilyenkor fényes nappal?
Ilyenkor ugyan nem lehet halat fogni.
Aztán azt mondta: „Mester, egész éjszaka halásztunk, és semmit sem fogtunk."
Aztán eszébe jutott, hogy Jézus beszél vele, az Úr. Gyorsan hozzátette: „De ha te mondod, megteszem!"



Azzal kievezett a nyílt vízre és ott kidobták a hálót.

Aztán egy kis ideig vártak. Péter azt gondolta: „Ilyenkor menne hal a hálóba? Ki van zárva! Lehetetlen!"

De mekkorát tévedett! Mert amikor a hálót be akarták húzni, nem bírták, olyan nehéz volt. Annyi hal volt benne, hogy már szakadozni kezdett a háló.

Ugyan hogy tudják ezt a rengeteg halat a hajójukba beemelni? Szerencsére Jakab és János a közelben volt a másik hajóval. Gyorsan odakiáltották őket. Azok is segítettek, így nagy nehezen ki tudták emelni a sok halat. Mind a

két hajó tele lett hallal, annyira, hogy majdnem elmerültek.
Amikor Péter ráeszmélt, elfogta a szégyen. Hiszen azt gondolta, úgysem fognak semmit. Tulajdonképpen nem hitt Urának Istenének. Igy szégyenkezett: „Milyen rossz is vagyok én! És az Úr milyen bölcs és milyen hatalmas! Nem érdemlem meg, hogy az ő barátja legyek!"
Letérdelt a hajóban Jézus elé: „Uram menj el tőlem! Hagyj magamra, én bűnös ember vagyok!"
Jézus barátságosan felelte: „Ne félj, Péter! Ezentúl emberhalász leszel."
Ugyanúgy, mint a Mestere, az embereket kellett Istenhez vezetnie.

EGY SZEGÉNY LEPRÁS BETEG

Élt egyszer egy nagyon szerencsétlen ember. Egyedül lakott egy viskóban messze kint a városon kívül a földeken. Ott kellett laknia. Oda kergették, mert mindenki undorodott tőle.
Ez az ember veszedelmes betegségben szenvedett. Leprás volt. Feje tele volt utálatos daganatokkal. Keze-lába is. Egész testében beteg volt. És ha valaki hozzáért, megkaphatta a betegséget. Ragályos volt. Ezért élt egyedül. Senki sem mert még a közelébe sem menni. Vittek ugyan neki ennivalót, de azt letették a kunyhótól jó messze, aztán elszaladtak.
Ha a szegény a kunyhójától egy kis darabon elvánszorgott, és éppen szembe jött valaki, kiabálnia kellett: „Leprás! Leprás!" És akkor az emberek nagy ívben elkerülték. Közben morogtak: „Ugyan mit mászkál ez az utálatos alak?! Miért nem marad a vackán?!"
Nagyon szerencsétlen volt. Kezelába, minden csontja fájt. Segíteni nem lehetett rajta. És az emberek mérgesek és barátságtalanok voltak vele.
Egyszer Jézus közeledett a városhoz.
A szegény leprás nem ismerte Jézust, de hallotta, hogy sokat beszélnek róla az emberek. Akik ennivalót hoztak neki, meg akikkel összeakadt az úton.
Azt mondták róla: „Jézus mindent meg tud tenni. Minden beteget meg tud gyógyítani."
Amikor a beteg ember ezt hallotta, úgy gondolta: „Akkor Jézushoz kell mennem. Ő biztosan engem is meg tud gyógyítani."
Föltápászkodott, és egyenesen Jézus felé sántikált rossz fájós lábán. Sietett ahogy csak beteg lába bírta. Messziről kiáltotta: „Leprás! Leprás!"
Az emberek mind messze kitértek előle. Mindenki undorodott tőle. A szegény leprás tünődött: „Csak Jézus ne undorodnék tőlem! Vajon meg akar-e gyógyítani?"
Nem is mert már tovább közeledni.

Visszamenjen a viskójába, és legyen egész életében beteg és szomorú? Nem, mégis tovább indult, hiszen Jézus meg tudja őt gyógyítani! Ha akarja.
Sietve csetlett-botlott Jézus felé. Jézust éppen nagy sokaság vette körül. Amint meglátták ezt a szerencsétlent, ijedten ugrottak félre előle. Rákiabáltak: „Eredj innét! Mi keresni valód van itt?"
De ő lerogyott Jézus lába elé. Kezét kitárta feléje és könyörgött: „Uram, légy szíves gyógyíts meg engem. Meg tudsz gyógyítani, ha akarsz."
És Jézus nem kergette el ezt az embert. Nem félt a ragályos fekélyektől. Megsajnálta a szegény beteget.
Kinyújtotta kezét, és az emberek legnagyobb rémületére puszta kézzel végigsimította a beteg csupaseb fejét:
„Akarom. Gyógyulj meg!"
És lám, a fekélyek egyszerre eltűntek.
Nem is fájt többet semmije.
A beteg makk egészséges lett.
Sírva fakadt örömében.
Azt sem tudta, hogyan köszönje meg Jézusnak.
De Jézus már ment is tovább. Még sok más szerencsétlen szegény várt rá.
A meggyógyult leprás most hazatért. Nem, nem abba a kis penészes viskóba, hanem haza a városba, ahol azelőtt lakott. Most már szabad volt neki mindenfelé mennie. Nem kellett az embereket figyelmeztetnie: „Leprás, leprás". És senki sem undorodott már tőle.
Röviddel ezelőtt még olyan szerencsétlen, olyan boldogtalan volt! Most erős, vidám ember lett belőle.
Jézus művelte ezt, az Üdvözítő.

A BÉNA MEGGYÓGYITÁSA

Négyen mentek az utcán. Pokróccal letakart hordágyat vittek. És a pokrócon valakit.
A szerencsétlen nem tudott járni. Mozdítani sem bírta a lábát. Kezét se. Mozdulatlan béna volt.
Ez a pokróc volt az ágya. Ezen kellett szegénynek mindég feküdnie. És ha enni kért, úgy kellett őt etetni, mint egy kis gyermeket.
De nem is az volt a legnagyobb baja, hogy a teste tehetetlen beteg volt.
Szerencsétlennek a lelke is beteg volt. Annyi minden rosszat tett életében. Most félt az Istentől. Attól tartott, hogy Isten mindörökre megharagudott rá, és meg se bocsátaná a bűneit.

Most azonban az Üdvözítő a városba érkezett, erre a szerencsétlen embert négy barátja Jézushoz vitte.
Azt mondták neki: „Csak Jézus

tud rajtad segíteni. Biztosan meggyógyít téged."
Jézus éppen egy házban volt bent. Tele volt a ház emberekkel. Jézust akarták hallgatni. Az ajtót is elállták, még a ház körül is sűrűn álltak.
Mindenki szeretett volna beljebb kerülni.
Ezen a tömegen hogy juthatnak keresztül a hordágyon fekvő beteggel? Helyet nem adnak nekik, hogy Jézushoz jussanak! Visszaforduljanak és visszavigyék újra a beteg barátjukat?
Nem, valami módot ki kell eszelni. Minden áron Jézushoz akarták vinni barátjukat.
Hirtelen jó ötletük támadt. A ház hegyoldalban állt. Hátulról föl lehetett menni a lapos tetőre.
Óvatosan fölvitték hordágyon fekvő barátjukat a lépcsős hegyoldalon, föl a ház tetejére. Ott letették. Aztán kibontották egy darabon a mennyezetet és benéztek a lyukon a házba. Igen ott állt Jézus. Mindenki csöndben hallgatta Jézus szavát, tanítását. Erre odafönt nagyobbra bontották a nyílást, olyan nagyra, hogy barátjuk átfért rajta. A pokróc négy sarkát megcsomózták.
Kötelet kötöttek rá, aztán lekiabáltak:
„Vigyázat!"
Azzal a köteleken leengedték béna barátjukat. Szép óvatosan engedték le, mindig lejjebb és lejjebb, minthacsak liften szállt volna éppen Jézus lába elé.
Ott feküdt hát Jézus előtt. Annyi mindent akart volna kérdezni, de hirtelenében egy szót sem mert szólni.
Az Üdvözítő észrevette, mennyire szerencsétlen ez a szegény beteg. Látta testének betegségét, de belelátott lelkének betegségébe is.
Megszólította: „Ne félj! Bűneid meg vannak bocsátva!"
Megörült erre a szegény! Isten nem haragszik már rá. Beteg lelke már meggyógyult.
Jézus aztán folytatta:
„Kelj föl, vedd ágyadat és menj haza!"
És lám, erre a beteg teste is meggyógyult. Kezét-lábát vidáman tudta mozgatni. Megint ép, erős, egészséges ember lett belőle. Fölkelt, összehajtotta a pokrócot, vállára vette.
És nagy örömmel kiáltotta, hogy csak úgy zengett a ház:
„Uram, köszönöm! Jaj, de boldog lettem most!"
Az ottállók nem akartak hinni a szemüknek.
Csodálkozva mondogatták:
„Ki látott már ilyen csodát? Hogy Jézus milyen hatalmas és milyen jó!"

A NAIMI FIÚ

Jézus egyszer tanítványaival együtt Naim nevű városhoz közeledett. A várost nagy fal vette körül, de



a falon volt egy ajtó, azt hívták városkapunak.

A városkapun éppen nagy sokaság özönlött kifelé. Nagy, népes menet volt. De szomorúan mentek. Temetési menet volt.

Ott ment közöttük egy öreg édesanya is. Az sírt a legjobban.

Mert az ő fiát vitték a temetőbe. Egy szál egyetlen fiát! Az ő édes fia halott volt. A menet élén vitte négy halottvivő.

Ott feküdt a fiú a nyitott koporsóban. Minthacsak aludt volna. De nem ébred föl többé soha. Sose mondja többé: „Édesanyám!" Nem beszél többé, nem hall és nem lát többé. És most majd eltemetik őt a hegyoldalban egy sötét lyukba!

És ha a szegény öreg édesanya a temetés után majd hazamegy, ott már senkije sem lesz. Az ura már régebben meghalt, és most meghalt egyetlen fia is. Most már senkije sem maradt.

Ki gondoskodik majd róla?

És miből fog megélni?

Nagyon nagy bánatban volt az asszony. És az ismerősei is. Megsajnálták szegényt. Azért is kísérték most ki, de segíteni sajnos egyikük sem tudott rajta.

Egy hang szól hozzá: „Ne sírj!"

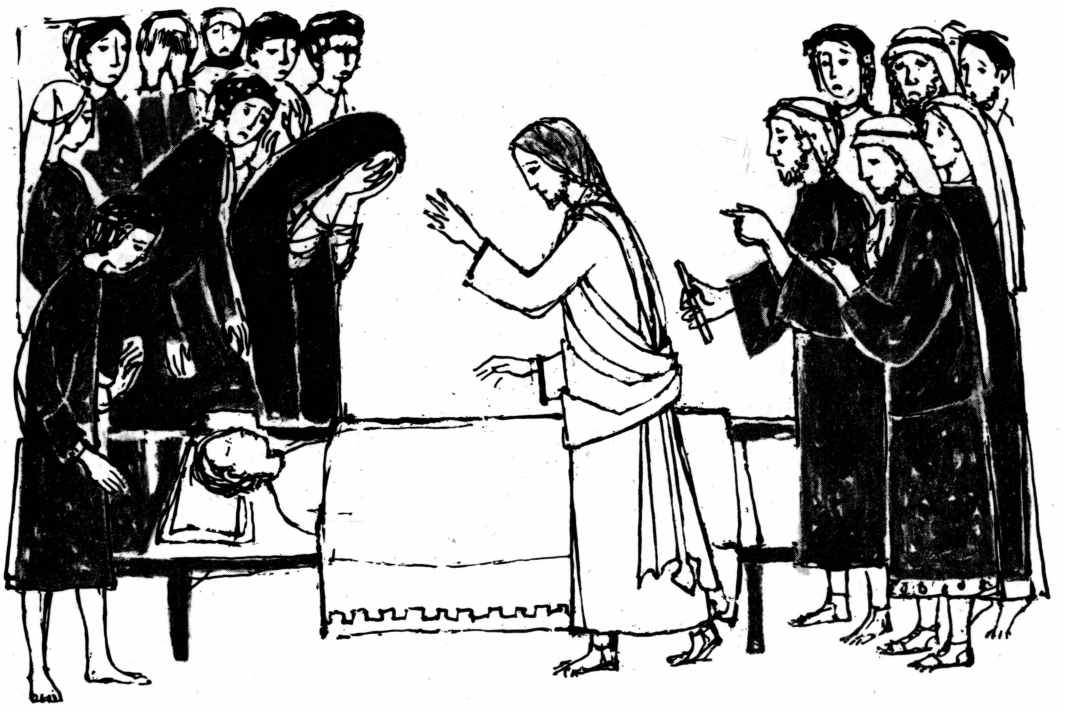

Fölnéz az édesanya, a többiek is csodálkozva odanéznek.
Ki az aki ilyet mond?
Jézus volt. Ő is megsajnálta a szegény özvegy édesanyát. Jobban megsajnálta mint a többiek.
Odament a hordágyhoz és rátette a kezét. Akik vitték, megálltak. És az összes többiek is megálltak és csodálkozva kíváncsiskodtak. Mit fog most Jézus tenni?
Jézus ránézett a halott fiúra. Bizony halott volt.
Sem nem látott, sem nem hallott az többé.
És Jézus rászólt: „Fiú, mondom neked, kelj föl!"
És lám, ezt meghallotta a halott. Amikor Jézus szól hozzá, azt meghallja a halott. Szemét kinyitotta, fölült és beszélni kezdett. Jézus kézen fogta és odavezette az édesanyjához.
Az özvegy édesanya odafutott fiához, átölelte. Soha életében még nem volt ilyen boldog! Megvan a fia épen egészségesen! Alig hitt a szemének! Hiszen meghalt, de Jézus újra életre támasztotta. Az ismerősökben ez a gondolat támadt: „Milyen jó hozzánk az Isten, hogy elküldte hozzánk az Üdvözítőt!"
És az egész városban elbeszélték,

milyen hatalma van az Úr Jézusnak, hogy még a halottat is feltámasztotta.

TELJES BIZTONSÁGBAN

Jézus megint egyszer a tó partjára érkezett. Olyan sok szomorkodó ember volt ott, mind boldoggá akarta őket tenni.
Szólt az emberekhez. Beszélt nekik az Istenről, aki annyira szereti az embereket. Sok beteget meggyógyított, azután beült megint Péter hajójába, hogy onnan tanítsa a sokaságot. Amint beesteledett, Jézus nagyon belefáradt az egész napi tanításba. És még mindég jöttek hozzá az emberek. Nem tudták, hogy annyira fáradt. Nem hagyták pihenni.
Jézus végül is szólt Péternek: „Vitorlázzunk át a túlsó partra."
Szemben a túlsó part lakatlan volt. Csak hegyek voltak arra. Ott Jézus nyugodtan kipihenhette magát.

A hajó kifutott a nagy vízre. Jézus a hajó végében lefeküdt aludni. Feje alá párnát tett. A tanítványok halkan beszélgettek, hogy föl ne ébresszék. Eleinte szép nyugodt este volt. A csillagok ragyogtak a magas égen. Éppen annyi szél volt, hogy a hajó szépen siklott a vizen. A hullámfodrok játszadoztak a hajó oldal falán.
De amikor a tó közepe táján jártak, megváltozott az idő.
A csillagok eltűntek, az egész ég elsötétült. A szél viharrá erősödött, a kis hullámfodrok óriási nagyra nőttek.
A hullámok már nem játszottak a hajóval, hanem mintha harcra kelnének ellene. Mintha a szegény hajót derékba akarnák törni.
A szél belekapott a vitorlába és őrült iramba ragadta a hajót. Az meg csak táncolt a hullámokon, föl-le bukdácsolt, majdnem fölborult.
A tanítványok féltek, mert a hullámok át is csaptak a hajón. Sok víz csapott be, már majdnem elsüllyedtek. Akkor pedig ottfulladnak mindnyájan. És az Úr Jézus is ottfullad!
Mit is csinált ebben a viharban? Még mindég ott aludt a hajó végében? Nem érdekelte őt, hogy mind megfulladnak?
A tanítványok odaugráltak hozzá az imbolygó hajón. Fölébresztették: „Mester, ments meg minket, mert elveszünk! Nem érdekel téged, hogy mind vízbefulladunk?"
Jézus fölébredt. Hallotta, hogy süvít a szél és hogy tombol a víz. De nem ijedt meg.
Megkérdezte: „Mit féltek? Csak nem gondoljátok, hogy hagylak titeket vízbefulladni?"
Aztán fölkelt. Kiegyenesedett és szembenézett a széllel meg a tomboló hullámokkal.
Ráparancsolt: „Szél és víz! Állj! Hallgass! Csönd!"
Egyszerre nagy csöndesség lett. A szél nem mert többé süvölteni, a hullámok sem merték már a ha-

jót csapkodni. Szépen lefeküdtek Jézus lábaihoz. Meg kellett tenniük, amit Jézus mondott.
Akkor aztán megkérdezte Jézus a tanítványait:
„Látjátok most már, hogy velem mindég biztonságban vagytok?"
A tanítványok nem mertek egy szót sem felelni, úgy szégyelték magukat.
És amikor a csöndes vizen tovább haladtak, suttogva kérdezték egymástól: „Hogy lehet az, hogy még a szél és a víz is szót fogad neki?"
És arra az eredményre jutottak: „Sohasem kell félnünk, ha velünk van az Úr."

JAIRUS LEÁNYA

Kafarnaumban élt egy édesapa és egy édesanya. Egyetlen gyermekük volt, egy tizenkétéves kislány.
Az édesapát Jairusnak hívták.
Kafarnaum városa a tópart közelében épült. Jairus nagy házban lakott, mert gazdag volt. Nagyon szerette feleségét, meg kislányát is.
Egyszer a kislány halálosan megbetegedett. Menthetetlenül halálán volt.
Sápadtan mozdulatlanul feküdt az ágyán. Végső gyöngeségében beszélni is alig tudott már. Az orvos megmondta Jairusnak:
„Leányod nemsokára meghal. Nincs mentség." Milyen rettenetes ez! Édesapa és édesanya nem tudták mihez fogjanak bánatukban. Nagyon szerették kislányukat. Egyetlen gyermekük volt. Ha meghal, minden örömük odavan.
Édesapának akkor eszébe jutott Jézus. Ő biztosan meg tudná gyógyítani édes kislányát.
Jézus éppen a közelben járt. A tó partjánál tanított. Ide kellene hívni őt mielőtt meghal a kislány, mielőtt már késő volna!
Édesapa elfutott Jézusért. Végig az utcákon, le a tópartra. Ott nagy csődület. Annak a közepében lesz Jézus.
Az édesapa átfurakodott a sokaságon és Jézus lábához borult:
„Mester, kérlek gyere velem, de most rögtön! Kislányom nagyon beteg. Minden percben meghalhat. Csak te tudod őt meggyógyítani. Ha ráteszed a kezedet, biztosan meggyógyul."
Jézus elindult Jairussal. De a sokaság miatt nem mehettek valami gyorsan. Az egész tömeg velük hömpölygött. Sokáig tartott, amíg végre beértek a városba. Aztán meg közben még egy beteg asszony is megállította Jézust. Meg akart gyógyulni. Azzal is beszélt Jézus, ezzel is múlt az idő.
Jairus aggódott: „Jaj, csak el ne késsünk!"
Már elkéstek. Jairusnak egy szolgája jött futva a szomorú hírrel: „Leányod meghalt. Most már hiába jön Jézus. Most már nem tud segíteni!"
Jézus azonban így szólt hozzá:
„Ne félj Jairus! Csak hidd el, hogy tudok rajta segíteni!"

Erre Jairus bánata elmúlt. Hitt Jézus szavának. De nem értette:
„Hogy az miképpen lesz, nem tudom, de Jézus megteheti, hogy minden jóra forduljon."
Odaérkeztek Jairus házához.
A sok népnek kint kellett maradnia. A tanítványok közül is csak hárman mehettek be Jézussal: Péter, Jakab és János.
Bent a házban már sokan voltak. Hallották, hogy a kislány meghalt. Ott álltak bent és siratták a kislányt.
Jézus így szólt hozzájuk:
„Miért álltok és síránkoztok itt? A kislány nem halt meg, csak alszik!"
Kinevették, mert biztosan tudták, hogy a kislány ugyancsak meghalt.
Jézus mindnyájukat kiküldte.
Csönd lett most a házban.
Jézus belépett a halottas szobába. Csak a három tanítvány kísérhette oda, meg az édesapa meg az édesanya.
Ott feküdt a kislány az ágyán. Szeme lecsukva. Mintha csak aludt volna.
Így feküdt minden reggel, amikor édesanyja fölébresztette. Azt mondta neki ilyenkor az édesanyja:



„Kislányom, kelj föl!" És arra kinyitotta mindig a szemét.
De most halott volt már. Nem lélegzett, szíve sem dobogott. Most már nem hallaná meg, ha az édesanyja költögetné.
De ha Jézus költögeti, azt meghallja.
Jézus megfogta a halott kislány kezét és kedvesen szólította: „Kislány mondom neked, kelj föl!"
És lám, kinyílt a szeme.
Szíve újra dobogni kezdett.
A kislány fölült, aztán végigfutott a szobán édesanyjához.
Már nem volt halott. Még csak beteg sem. Az Üdvözítő egészen meggyógyította.
Az édesanya boldogan ölelte át kislányát. Édesapja is odajött és homlokon csókolta.
Jézus azt mondta:
„Adjatok neki először valamit enni."
Gondoskodott a kislányról.
Mindent rendbehozott, jóra fordított.
Ha neked bármekkora bánatod is van, az Üdvözítő mindent jóra tud fordítani.

A CSODÁS KENYÉRSZAPORITÁS

Jézus a tenger túlsó partján járt a hegyek között tanítványaival.
Péter hajóján odaeveztek, hogy kicsit kipihenjék magukat. Mert mindnyájan nagyon belefáradtak a munkájukba.
De az emberek megfigyelték, hová utazik Jézus, és utána mentek. Betegeket is hoztak, hogy gyógyítsa meg őket.
Mindég többen jöttek össze. Végül már valami ötezren lehettek Jézus körül.
Jézus nem küldte el őket. Nem mondta:
„Menjetek haza, hagyjatok békében, fáradt vagyok!"
Jézus soha senkit sem küldött el, akinek szüksége volt őrá.
Munkához látott megint. Beszélt az embereknek, hogy boldoggá tegye őket. Meg is gyógyította minden betegüket.
Aztán esteledett. A nap már nagyon mélyen lent járt az ég alján. Nemsokára sötét lesz. Hová legyen az a sok ember? És hol találnak ennivalót? Mert arrafelé nem voltak házak. Ennivalót nem volt hol venni. Innen jó messze kellett elgyalogolni a legközelebbi faluig vagy városig.
Az embereknek eszükbe sem jutott, hogy éhesek. Annyira hallgatták Jézus szavát. És úgy látszott, mintha Jézus sem venné észre, hogy enniük kellene.
A tanítványok hozzájöttek és figyelmeztették: „Küldd el már az embereket. Hadd keressenek maguknak valahol ennivalót."
Ostobaság volt, mert sehol a közelben nem volt üzlet, ahol venni lehetett volna.
Meg sok szegény ember is volt köztük. Pénzük sem volt. Hát azok most éhen maradjanak?

Jézus a tanítványoknak mondta: „Adjatok ti nekik enni!"
A tanítványok kerekre nyílt csodálkozó szemmel néztek rá. Hogy adhatnának ők enni ennyi sok népnek? ! Lehetetlen!
Jézus aztán folytatta: „Nézzetek körül hány kenyér van itt? "
A tanítványok körüljártak. Találtak végre egy gyereket, aki szintén Jézust jött hallgatni. Karján kosár volt. Volt benne öt kenyér és két hal.
Dehát mi az ennyinek? !
A tanítványok visszajöttek Jézushoz: „Öt kenyér és két hal az összes."
Jézus kérte: „Hozzátok ide nekem!"
Odahozták a kenyeres gyereket. Szívesen odaadta Jézusnak.
Jézus szólt: „Üljenek le az emberek a fűre."
Akkor maga elé vette az öt cipót és a két halat. Fölnézett az égre, hálát adott az Atyjának a kenyérért meg a halért. Föléjük nyújtotta a kezét és megáldotta a kenyeret és halat.
Erre nagy csoda történt. Jézus kezébe vette a kenyereket, megtörte darabokra. A két halat is. A darabokat kosárba rakta. Telerakta az egész kosarat. Aztán még egy kosarat. És még egyet. És még sok kosarat.
A tanítványok az embereknek vitték a kosarakat.
Kenyeres és halas kosarakat.
Ettek amennyit csak akartak. De honnét volt ez a sok ennivaló ennyisok embernek?
Jézus kezének műve volt. Jézus keze művelte ezt a nagy csodát. Amikor az emberek mind jóllaktak, Jézus így szólt:
„Menjetek és szedjétek össze a megmaradt morzsákat, hogy semmi se vesszen kárba. A kenyérrel mindig tisztelettel bánjatok."
A tanítványok mentek és összeszedték.
És tudod mennyi lett?
Tizenkét kosarat töltöttek meg a morzsákkal. A maradék sokkal több

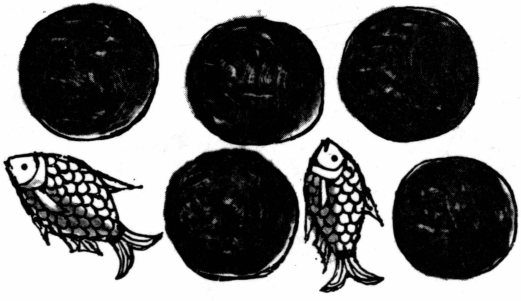

volt, mint amennyi az elején összesen volt. És ettek belőle vagy ötezren. És jól is laktak.
Az embereknek alig fért a fejébe, hogy Jézus még ezt is meg tudja tenni.
Azt mondták:
„Jézus mindent megtehet. Ő az Üdvözítő, ő a Messiás!
Tudjátok mit? Tegyük őt királyunkká. Akkor majd szép palotában lakik és mindég ad nekünk enni. Akkor többet az életben sem-



mire sincs szükségünk. Jézus legyen a mi királyunk!"
Jézus azonban ezt nem akarta. Még sokan mások is vártak rá. És azoknak örök életéről is akart gondoskodni.
Most kenyeret adott nekik. A testük lakott jól tőle. Később majd égi kenyeret ad a lelkek táplálására. Higgyen benne és bízzék meg benne mindenki. Majd akkor lesz királyuk. Nem földi ország királya, hanem a mennyek országának királya.
Most elküldött mindenkit, mert királlyá akarták őt tenni. A tanítványokat is elküldte.
Azt mondta: „Szálljatok be a hajóba és menjetek át a tó túlsó partjára. Én majd később jövök utánatok."
A tanítványok nem szívesen in-



dultak el Jézus nélkül, de megtették. Szót kellett fogadniuk Mesterüknek.
Jézus egyedül maradt a parton. Besötétedett és elcsöndesült a világ.
Éjszaka lett.
Akkor Jézus fölment egy hegyre és ott letérdelt.
Imádkozott. Mennyei Atyjával beszélt.

JÉZUS A VIZEN JÁR

A vizen Jézus tizenkét tanítványa ült a hajóban.
Jézus küldte el őket:
„Menjetek át a túlsó partra. Én majd később utánatok jövök."
A tanítványok szívesebben maradtak volna Jézus mellett, de hát szót kellett fogadniuk.
Este volt amikor indultak. Már késő

éjszaka lett. Korom sötét volt. A szél meg szembe fújt. Széllel szemben nagyon nehéz evezni, hogy előbbre is jussanak.
A szél meg egyre csak erősödött. Eveztek ahogy csak bírtak, mégis alig jutottak előbbre. A szél meg a hullámzás erősen nyomta vissza őket. A hajó egyre jobban táncolt, amint a magas hullámok az orrához csapódtak. Még a végén kettétörik és akkor megfulladnak.
Nagy félelem szállta meg a tanítványokat.
„Most aztán egészen egyedül vagyunk a viharzó tavon. Most nincs velünk Jézus, mint múltkor, amikor szintén ilyen nagy viharban voltunk.
Most nem tud rajtunk segíteni. Nem is tudja, milyen veszélyben forgunk. Nem is lát minket. Bele fogunk fulladni."
Pedig Jézus tudta.
Látta a tanítványait.
A hegyekben volt még egészen egyedül a sötétben. Fölment egy hegyre imádkozni.
De tanítványait nem felejtette el, és látta őket a messze távolban. Jézus a sötétben is lát.
Látta, mennyit kínlódnak az evezőkkel, hogy előbbre hajtsák a hajójukat. Azt is látta, mekkora félelem szállta meg őket, és mennyire szeretnék ha ő velük volna. És akkor elindult feléjük.
Nem csónakon.
Nem kellett az neki.
Neki a víz nem volt akadály.
A víznek is szót kellett fogadnia, ha Jézus, az Úr így szólt:
„Víz, vigyél most engem a hátadon!" És vitte. És az Úr a víz hátán gyalogolt most a tanítványok hajója felé.
Ők meg csak eveztek és eveztek és féltek a megfulladástól. És egyszercsak látnak valami fehéret, amint a vizen feléjük imbolyog.
Még jobban megijedtek.
„Kísértet! Kísértet!" – kiáltották. De aztán az Úr hangját hallották: „Ne féljetek! Én vagyok!" Megörültek erre. Az Úr újra velük lesz. Nem felejtette el őket.
Péter átkiáltott hozzá:
„Uram, igazán te vagy az? Csak úgy jársz a vizen? Hozzád mehetek-e én? Járhatok én is a vizen? "
Jézus felelte: „Gyere csak!"
Erre Péter kiszállt a hajóból. A vizen lábra állt. És lám nem süllyedt el. Elindult a vizen Jézus felé. Csöppet sem félt, mert Jézust nézte, és tudta hogy ő gondoskodik róla.
De akkora volt a szél és lába alatt a hullámok csak tarajosodtak! A víz olyan sötét és olyan mély! Amint a vizet nézte, megint félni kezdett.
Elfelejtette Jézust.
És abban a pillanatban süllyedni kezdett.
„Uram segíts!" kiáltotta kétségbeesve.
Jézus már ott is termett mellette, kézen fogta Pétert: „Kishitű! Miért felejtettél el engem? "



Pétert kézenfogva ment a hajóhoz. Mind a ketten beszálltak. És egykettőre – különös módon – elcsöndesedett a vihar.
A szél már nem süvöltött.
A hullámok már nem csapkodták a hajót.
Szél és víz tudták, ki ül a hajóban.
A tanítványok is tudták.
Letérdeltek Jézus előtt és áhitattal mondták:
„Uram, milyen hatalmas vagy! Te vagy az Isten Fia, és te mindig tudsz rólunk gondoskodni."
Igen, most megint megtapasztalták. És ha az Úristen a te barátod, akkor te is mindig biztonságban vagy. Sohasem kell félned.

AKI NEM AKART KÖNYÖRÜLNI

Mit csinálsz akkor, ha valaki meglök?
Visszalököd? Szitkozódol?
Odamondogatsz neki?
Szoktál-e mást bántani?
Az Úr Jézus nem így tesz. Bármennyi fájdalmat okozunk neki, ő mindig kész megbocsátani. És

mindezek ellenére a mennyország boldogsá[illegible]ha akar minket emelni magához.

Azt mondta: „Tegyetek ti is úgy, mint ahogy én teszek. Bocsássatok meg egymásnak. Mert ha meg nem bocsátotok, az én mennyei Atyám sem bocsát meg nektek."

Szép példabeszédet is mesélt erről.

Volt egyszer egy király. Sok szolgája volt. Az egyik rettenetes sok pénzzel tartozott neki. Talán egy kocsiravalóval.

Egyszer a király magához rendelte őt:

„Add meg végre, amivel tartozol!"

A szolga zavarba jött, mert nem volt pénze. Nem volt miből visszafizetnie tartozását. A király erre megparancsolta: „Csukjátok akkor börtönbe!"

Megijedt erre a szolga! A király lába elé borult és rimánkodva kérte: „Könyörülj rajtam, uram, ne zárass börtönbe! Mindent meg fogok adni, légy türelemmel!"

Ennyi pénzt biztosan nem fog tudni megfizetni soha az életben. De a király jó király volt. Megsajnálta a nyomorultat:

„No, eredj haza. Elengedem egész tartozásodat. Egy fillért sem kell visszafizetned."

Megörült ám erre a szolga! Nagy vígan ment kifelé a király palotájából. Ugrálni szeretett volna örömében. Hogyne, hiszen nem kerül börtönbe, sőt nem is kell visszafizetnie egyetlen fillért sem! Milyen jó is volt hozzá a király!

Hazafelé mentében az utcán szembetalálkozik egyik szolgatársával, aki neki valami csekélységgel tartozott. Néhány forintról volt szó. Dehát azt vissza kellett fizetnie.

Az első szolga erre odamegy a másikhoz, az ő adósához, megfogja a csuklóját:

„No most megvagy! Most megadod rögtön a tartozásodat! Azonnal, különben börtönbe csukatlak."

A másiknál nem volt éppen pénz. Megijedt, szolgatársának lába elé borult és rimánkodva kérte:

„Könyörülj rajtam kérlek, ne zárass börtönbe. Mindent meg fo-



gok neked adni, légy türelemmel!" De az első szolga nem könyörült rajta.

A király olyan jó volt őhozzá, ő azonban nem volt jó a másikhoz.
Fogta, magával vonszolta és börtönbe záratta.
A király mindent elengedett az első szolgának, ő azonban nem akart semmit sem elengedni szolgatársának.
Az utcán az emberek látták az egészet. Elmentek a királyhoz és elmondták neki, mi történt.
Megharagudott erre a király! Visszahivatta az első szolgát:
„Te gonosz szolga! Én teneked minden tartozásodat elengedtem, mert kérted. Nem kellett volna neked is elengedned, amivel szolgatársad neked tartozott? "
És most aztán már hiába rimánkodott, hiába jajgatott, a király nem sajnálta őt meg többé. Irgalmatlanul börtönbe záratta.
Ugye megérdemelte? Úgy kell neki!

Amikor Jézus ezt a példabeszédet befejezte, még hozzátette:
„Igy bánik majd veletek is mennyei Atyám, ha ti egymásnak meg nem bocsátotok!"
Jól megértetted a példabeszédet? Mit kell tenned, ha valaki megbántott?

A JÓ PÁSZTOR

Bárányka istállóban lakott. Valami száz birka élt ott együtt. Nagy nyáj volt. Nagy nyáj volt.
Éjszakára az istálló ajtaját bezárták. Akkor minden birka a meleg szalmán nyugodtan aludt.
Reggelenkint kinyitotta az ajtót a jó pásztor és nevén szólította valamennyi birkáját:
„Gyere te kajlafülű, gyere te is feketeorrú!"
Báránykát is mindig hívta: „Gyere báránykám!"
A birkák ismerték a jó pásztort. Megismerték a hangját. Elő is jöttek a hívására.
A jó pásztor rájuk szólt: „Csak szépen mindég mellettem maradni!" Azzal elindultak.
A jó pásztor ment elől. A birkák utána. Mély szakadékok közt jártak, magas hegyeken. Néha egész keskeny ösvényeken. Gyakran veszélyes volt az út.
A birkák szorosan a jó pásztor nyomában jártak és nem is volt akkor semmi hiba. Nem tévedtek el. A jó pásztor tudta az utat.
És aztán odaérkeztek a legelőre. Ott nagyszerű volt! Zamatos fű nőtt. Ehettek amennyi beléjük fért, csak éppen el nem mehettek. A jó pásztor visszahívta őket. Jól őrizte a birkákat.

Bárányka egyszer letért az útról. Ott egy vadállat észrevette. Meg-

leste Báránykát, meg akarta fogni és föl akarta falni.
A jó pásztor azonban észrevette. És gyorsan odafutott. Nem félt a vadállat karmaitól.
Botjával elkergette a vadállatot.
Aztán azt mondta Báránykának: „Maradj ezentúl mindig a közelemben! Nálam mindég biztonságban vagy!"
De Bárányka buta és szófogadatlan kis bárány volt. Hamar elfelejtette a vadállatot és azon gondolkozott: „Én is tudok magamra vigyázni. Elég nagy vagyok már ahhoz!"
És megint elszökött. A maga útján járt. Nem törődött a nyájjal. Így mindig messzebb került a nyájtól és a jó pásztortól.
Közben beesteledett. Bárányka haza akart térni.
Hiába kereste a többi birkát, elvesztette nyomukat. Hangosan bégetett, de választ nem kapott.
Báránykát nagy félelem fojtogatta. Egymagában volt a széles sötét mezőben. És sehol sem találta a jó pásztort. Egészen nekibúsult:
„Jaj, miért is szöktem el a jó pásztortól!"
Ide-oda bolyongott, tévelygett, közben egészen besötétedett. A mezőn erre-arra szakadékok nyíltak. Bárányka már nem is látta, merre szaladozik. Egyszercsak zsupsz, belebukfencezett egy szakadékba.
Ott feküdt most a szakadék mélyén. Hiába jajgatott és sírdogált. Mind a négy lába fájt is.
Bárányka megpróbált lábra állni. Nem sikerült. Egész hangosan bégetett, ahogy a torkán kifért: „Segítség! Segítség!" De nem hallotta meg senki. Szegény Bárányka! Végleg elveszett?

A jó pásztor közben hazaért. Az istálló ajtajában állt és beengedte a birkákat.
Közben számolta: „Egy, kettő, három, négy... húsz... hatvan... száz!" Nem, nem volt meg a száz.
Egy hiányzott. És ahogy jól megnézte, hát Bárányka hiányzott.
A pásztor elszomorodott, mert szerette a szófogadatlan Báránykát. És bármennyire is fáradt volt egész napi munkája után, nem ment haza pihenni.
Fordult és visszaindult a sötét éjszakába ki a mezőre az elveszett Báránykát megkeresni. Egész a legelőre ment ki, meg-megállt, és hívogatta: „Bárányka!"
Egyszercsak hallott valami gyönge kis hangot.
A jó pásztor odasietett, a szakadék szélén lenézett. Meglátta Báránykát. Kis fehér folt volt a sötétben.
Hogy megörült! Lemászott érte, vállára vette és hazavitte a sötét éjszakában.
Bárányka fejét a jó pásztor keblére hajtotta és azt gondolta:
„Most biztonságban vagyok. A jó pásztor gondoskodik rólam. Az édes jó pásztor! Soha, soha többé el nem szököm tőle. Mindig szófogadó leszek ezentúl."

Igy érkeztek az istállóhoz. A jó pásztor lefektette Báránykát a puha szalmára. Vizet adott szegénykének, sebesült lábát meg bekötözte. És csak azután ment haza vacsorázni és lefeküdni.
És nagyon boldog volt, hogy az elveszett Báránykát megtalálta.

Ugye szép mese?
Ezt a példabeszédet is az Úr Jézus mondta, azután hozzátette:
„Én vagyok a jó pásztor!"
Ő a jó pásztor, és mi vagyunk a juhai. Mindenki, aki szereti őt, az ő báránykája lehet.
A jó pásztor gondoskodik rólunk, megvéd minket. Ha nem fogadunk neki szót és megszökünk tőle, mindég újra megkeres.
És örül ha az elveszett bárányt megtalálta.
A Jó Pásztor!
Maradjunk mindég vele.
Nála mindig biztonságban vagyunk. Jó vele lenni!

AZ IRGALMAS SZAMARITÁNUS

Egy ember egyszer útra kelt. Jeruzsálemben lakott, és egy másik városba, Jerikóba készült.
Elhagyott, félreeső út vezetett arra. Ház nem volt arrafelé, ember sem lakott arra. Arra még a madár sem járt. Csupa hegy és barlang volt köröskörül.
Rablók tanyáztak ott. Nekik való környék volt. Látták jönni az embert. Amikor elég közel ért, rárohantak. Elvették a pénzét, ruháját letépték róla. Az persze nem hagyta magát. Félholtra verték.
Azzal gyorsan elszöktek a zsákmánnyal.
Ott feküdt a szegény ember az út szélén. Mozdulni sem bírt. Csak nyöszörgött:
„Ha nem jön erre senki, ha senki sem segít rajtam, bizony ittpusztulok!" – gondolta.

Egy idő múlva lépéseket hallott. Valaki jött arra fehér ruhában. Ószövetségi pap volt, most jött a templomból, Isten szolgája volt, ott imádkozott. No az biztosan megsajnálja a szegény sebesültet. Biztosan segít rajta.
A szerencsétlen feléje fordította a fejét és kérte:
„Segíts kérlek!"
De a pap úgy tett, mintha nem is hallotta volna. Nem sajnálta meg a szegény tehetetlent. Rá se nézett. Az út túlsó oldalán nagy sietve továbbment.
A szerencsétlen magára maradt kínjával.

Megint csak lépések hallatszanak! Valaki közeledett. Most meg egy

levita jött, a papok szolgája. Ő is a templomból jött. Ő is Isten szolgája. Benne talán több szánalom lesz.
Őt is kérte a szerencsétlen:
„Segíts rajtam kérlek!"
De a levita sem volt Istennek jó szolgája. Éppolyan gyorsan odébbállt, mint a pap.
A szerencsétlen megint magára maradt. Feje rettenetesen fájt, minden tagja fájt. Egyre rosszabbul lett. Nagyot sóhajtott.
Senki sem sajnálta meg őt. „Hát most meg kell itt halnom!" – gondolta.

Már majdnem elveszítette az eszméletét, akkor újracsak hallatszik valami nesz. Egy szamár poroszkál arra.
Hátán ül is valaki. Ez vajon segít majd?
Nem, ettől nem is várható.
Szamaritánus, idegen országbeli, ellenség. Biztosan azt fogja majd mondani nagy kacagva:
„No most jól megkaptad! Úgy kell neked!"
A szerencsétlen ember az út szélén behunyta a szemét, és egészen csöndben maradt, hogy a szamaritánus észre se vegye.
De, hallod? A szamár megállt. Lépések közelednek feléje. Egy hang szól: „Szerencsétlen, mit csináltak veled? ! Lábra tudsz-e állni? Gyere, megpróbálok rajtad segíteni!"
A szamaritánus melléje térdelt, sebeit kimosta, vizes kendőt kötött a fejére. Aztán nagy óvatosan fölemelte és fölültette a szamarára. Őmaga meg gyalogosan a szamár mellett támogatta.
Nem gondolt arra, hogy ez az ember ellensége-e vagy nem. Nem törődött vele. Még az ellenségét is szerette. Megsajnálta. Irgalmas szamaritánus volt.
Igy mentek óvatosan, amíg egy vendégfogadóhoz értek. Nagy ház volt az, ahol az utasok alhattak. De persze fizetni kellett a szállásért.
A szamaritánus bevitte őt a házba, ágyba fektette és ellátta mindennel. Másnap reggel tovább kellett utaznia. Előhívta a fogadóst, pénzt adott neki: „Ez a tiéd. De jól gondozd ám azt a szegényt. Addig el ne küldjed, amíg egészen meg nem gyógyult. Ha többe kerülne, megadom neked, ha visszafelé jövök."

Ezt a példabeszédet is Jézus maga mesélte.
A végén megkérdezte: „A három közül melyik tette meg azt, amit az Isten akart? A pap, a levita, vagy a szamaritánus? "
Hát ez nem volt nehéz kérdés. Meg is feleltek rá azonnal.
Erre Jézus hozzátette: „Ti is így tegyetek!"



AZ ELVESZETT FIÚ

Egy édesapának két fia volt. Szép házban laktak, gazdagok voltak. Az édesapa jól gondoskodott fiairól. Szép ruhát kaptak tőle, meg arany gyűrűt is az ujjukra. Tevét is kaptak tőle, azon nyargalhattak.

Az idősebbik fiú szófogadó volt, rendesen elvégezte a dolgát minden nap. Édesapja nagyon szerette. A kisebbik azonban nem volt szófogadó. Sok gondot okozott apjának. De az apja őt is nagyon szerette. Mind a két fiát nagyon szerette.

A kisebbik egyszer fölkapaszkodott egy dombra. Egész messzire el lehe-

tett onnan látni. Elgondolta: „Ott a messze távolban biztosan szebb a világ, mint itthon. Elmegyek világgá."
Apjához ment: „Apám, adj nekem egy sapkára való pénzt. Nem maradok itthon. Világgá megyek."
Apja nagyon elszomorodott:
„Édes fiam, ne tedd ezt kérlek. Maradj velem. Féltelek. Ne okozz nekem ekkora gondot."
A fiú azonban nem hallgatott rá. Magában azt gondolta: „Buta az apám! Én jobban tudom, hogy ott jobb lesz."
Legszebb ruhájába öltözött, fölült gyorslábú tevéjére és odavetette apjának: „No most ide a pénzt. Indulok. Világgá megyek!"
Az apja odaadta neki a pénzt, a fiú pedig nagy vígan elnyargalt. Még csak vissza sem nézett. Nem törődött öreg édesapjával.
Az öreg édesapa azonban törődött fiával. Sokat aggódott miatta. Kiállt a ház elé és hosszan nézett arrafelé, amerre elment.
Nagyon szomorú volt.
Már csak egy fia maradt.
A másik elveszett.
„Édes fiam! Minden áldott nap figyelem majd, nem jössz-e vissza. Várlak. Éjjel-nappal visszavárlak."

A fiú pedig világgá ment. Érdekes volt így utazni. A városokban sok üzletet talált. Szép drága holmikat lehetett ott venni.
Sok mindent összevásárolt. Pénze volt elég!
Sok barátja is akadt, akikkel nagy lakomákat csapott. Mindez sokba került, de mit számított az neki? ! Azt gondolta, pénze sohasem fogy ki.
Pedig kifogyott. Erszényében nem maradt semmi.
Eladta tevéjét. Jó pénzt kapott érte. De ez a pénz is hamar elfogyott.
Eladta arany gyűrűjét. Nagy árat adtak érte. Ez is elfogyott.
Olyan gazdag volt, most elfogyott mindene. Nem volt miből vásárolni, nem volt miből lakomázni. Erre barátai is elhagyták, tudni sem akartak róla. Magára hagyták.
Nagyon megéhezett. De pénze nem volt, hogy kenyeret vegyen magának.
Házról házra járt, egy falat kenyérért koldult. Azt is alig kapott. Kevés volt akkor a kenyér arrafelé. Éhinség volt.
Végre is egy paraszt fölfogadta: „Beállhatsz hozzám szolgának. Fölveszlek disznópásztornak."
A fiú beleegyezett.
„Legalább lesz mit ennem." – gondolta.
Igy hát szolga lett a parasztnál. Ott ült a kövér hízó disznók között. Ruhája elfoszlott, rongyokban lógott, de nem volt pénze új ruhára. És éhes is volt rettenetesen. A paraszt alig adott neki enni. Szívesen jóllakott volna akár a disznók moslékjából, de azt meg nem volt szabad.



Bizony rosszul ment a sora ebben a világban! Apjának mégiscsak igaza volt!

Amint a fiú az apjára gondolt, elfogta a szomorúság. „Édesapám olyan jó volt hozzám. Bárcsak sohase hagytam volna őt el. Apámnak van kenyere elég, én meg itt éhen pusztulok!"

Bánatában sírvafakadt. Elhatározta: „Visszamegyek édesapámhoz!" Fölkelt és elindult hazafelé.

Útközben eszében forgatta: „Édesapám biztosan haragszik rám. Mégis elmegyek hozzá. Megmondom neki: ‚Apám, olyan haszontalan voltam. Nem érdemlem meg, hogy fiad legyek ezek után, de legalább hadd legyek tenálad szolga."

Hosszú vánszorgás után végre házuk közelébe ért. Már látszott a ház.

Mint gazdag úr, úgy ment el innét. És mint szegény rongyos koldus tért haza.

Az emberek rá se ismertek. Megnézték: „Ugyan ki lehet ez a piszkos koldus? "

Alig mert tovább menni.

De lám édesapja ott állt a ház előtt és hosszan nézte az utat. És most elébe szaladt!

Megismerte a fiát. Egész idő alatt visszavárta, és nem haragudott rá. Átölelte fiát és megcsókolta.

„Édes fiam, édes fiam, úgy örülök, hogy végre megjöttél!"

És a fiú elkezdte: „Édesapám, olyan haszontalan voltam. Nem érdemlem meg hogy fiad legyek..."

Az apja a szavába vágott: „Mégis a fiam vagy. Most is szeretlek!" Szolgákat hívott elő: „Gyorsan hozzatok rendes ruhát a fiamnak. És vadonatúj cipőt. És arany gyűrűt is húzzatok az ujjára!" És nagy lakomát készített. „Örüljünk és vigadjunk, mert elveszett a fiam, és lám, megkerült!"
Így szerette az édesapa a fiát.

És így szereti a mennyei Atya is az ő gyermekeit.
Mindég visszamehetünk hozzá, akármennyi rosszat is tettünk.
Ha szívből megbánjuk, Isten nem haragszik ránk. Örül akkor, és újra az ő gyermekei lehetünk.
És akkor nagy öröm van a mennyben az angyalok között, mert egy gyermek elveszett és megkerült!

LÁZÁR FÖLTÁMASZTÁSA

Jézus szívesen járt Betániában. Kis falu volt az Jeruzsálem közelében. Jézusnak barátai laktak ott.
Két nővér a bátyjukkal lakott egy házban. Mária, Márta és Lázár.
Boldogok voltak, hogy Jézus barátai lehetnek, és örültek, valahányszor betért hozzájuk.
Márta olyankor serényen futkosott a konyhában, hogy valami finom ebédet készítsen. Úgy szerette volna Jézusnak a legfinomabbat adni.
Mária inkább leült Jézus mellé, és hallgatta a szavát.
Jézus olyankor szeretettel szólt: „Márta, ülj le te is közénk. Ha én itt vagyok, akkor nem a konyha a legfontosabb."
És milyen jó volt, amikor mind együtt ültek!



Hűséges barátok voltak. Jézus gyakran járt náluk. Szerette Máriát és Mártát és Lázárt.

Lázár egyszer megbetegedett. Úgy látszott, meg fog halni.
Mária és Márta arra gondoltak: „Hej, ha Jézus most itt volna! Biztosan meggyógyítaná bátyánkat."
Jézus azonban nem volt ott. Az országnak egész más vidékén járt. Ha legalább tudná, hogy Lázár beteg! Biztosan azonnal idejönne!
Mária és Márta elküldtek egy embert, keresse meg Jézust és adja át az üzenetet: „Uram Lázár, akit szeretsz, súlyos beteg!"
Az ember addig járt, amíg megtalálta Jézust. Átadta az üzenetet: „Uram Lázár, akit szeretsz, súlyos beteg!"
Jézus azonban se meg nem ijedt a hírre, se el nem szomorodott. Nyugodtan felelte: „Ez a betegség nem válik halálára."
Jó hír volt ez, az ember gyorsan szaladt haza, hogy megvigye Máriának és Mártának.
Mire megérkezett Betániába, nagy gyászban találta a házat.
A két nővér sírt, és sok szomorú ember volt a ház vendége.
A hírnök jelentette:
„Jézus azt üzeni, hogy ez a betegség nem válik halálára."
De furcsa egy üzenet volt ez!
Nem válik halálára?
Hát hiszen Lázár meghalt. El is temették már egy sziklasírba a közeli hegyoldalban. Nagy követ is gördítettek a sír szája elé.



Mária és Márta elvesztette bátyját. Tanácstalanok voltak.
Egymás mellett ültek és sírtak.
Márta zokogott: „Ha itt lett volna Jézus!"
Mária is sírt: „Akkor nem így történt volna! Lázár nem halt volna meg!"

De Jézus tudta, hogy Lázár meghalt.
Mindent tudott, mégis még két napig ott maradt az ország távoli vidékén.
Akkor aztán szólt tanítványainak: „Gyerünk Betániába."
A tanítványok szívesebben ott maradtak volna. Betánia olyan közel

fekszik Jeruzsálemhez. És Jeruzsálemben annyi sok rossz ember bajt készült okozni Jézusnak. De Jézus folytatta:
„Barátunk Lázár alszik. Megyek és fölébresztem."
A tanítványok nem értették. Igy szóltak: „Uram, ha alszik, majd meggyógyul. Jó ha egy beteg alszik!"
És magukban gondolták: „Fölösleges akkor odamenni a veszély közelébe."
Jézus most már egyenesen megmondta: „Lázár meghalt. Örülök, hogy nem voltam ott. Mert most majd hinni fogtok bennem."
Elindultak hát együtt, és következő napon megérkeztek Betániába. Lázár már negyedik napja sírban feküdt.

Amint Márta meghallotta, hogy Jézus jön, kiment elébe. Mária otthon maradt.
Márta sírva panaszolta Jézusnak: „Ha itt lettél volna, nem halt volna meg Lázár!"
Jézus így szólt: „Bátyád föl fog támadni a sírból. Csak higgyél bennem, Márta!"
Márta erre így felelt: „Igen Uram, hiszem, hogy te vagy az Üdvözítő, az Isten Fia."
És megvígasztalódott.
Jézus aztán küldte: „Menj és hívd ide Máriát!"
Márta beszaladt a házba. Sok gyászoló rokon ülte ott körül Máriát. Vígasztalni jöttek a gyászoló házhoz.
Márta odasúgta Máriának: „A Mester itt van és hív téged."
Erre Mária is kiment. Vele ment az egész gyászoló rokonság.
Azt mondták: „Mária biztosan kimegy a sírhoz. Ne hagyjuk őt magára."
Mária azonban Jézushoz ment.
Sírt amint meglátta Jézust. Elébe borult és ugyanúgy panaszkodott, mint Márta: „Uram ha itt lettél volna, nem halt volna meg Lázár!"
Olyan keservesen sírt, hogy vele sírt az egész rokonság, mert úgy sajnálták Máriát és Mártát.
Jézus még náluknál is jobban megsajnálta őket.
Ő is könnyezett.
Aztán megkérdezte: „Hová temettétek? "
Azt felelték: „Gyere, megmutatjuk."
Elmentek a sírhoz valamennyien.
Jézus így szólt: „Tegyétek félre a nagy követ!"
Mária megijedt: „Uram nem jó lesz, már negyednapja hogy halott..."
Jézus így szólt: „Higgyél bennem Mária, akkor meglátod, milyen hatalmas az Isten!"
Néhányan nekigyűrkőztek és elgurították a nagy zárókövet.
Most be lehetett látni a sötét barlangba.
Jézus azonban fölnézett az égre, és mennyei Atyjával beszélt:
„Atyám, köszönöm, hogy meghallgatsz engem!"
Azzal bekiáltott a sírbarlangba:

„Lázár, gyere ki!"
Halálos csönd volt.
Egyszerre valami motoszkálás hallatszott a sötétben. Aztán Lázár előjött!
Keze-lába be volt kötözve kendőkkel, feje köré is kendő volt csavarva. Úgy jött elő, ahogy eltemették.
Az emberek ijedtükben hátráltak, mert alig tudták elhinni, hogy igazán Lázár az, aki ott előttük áll.
Senki sem mert hozzá közelíteni.
Jézus azonban azt mondta: „Bontsátok le róla a kendőket, hadd tudjon hazamenni."
De hogy megörült Mária és Márta! Jobbról-balról belekaroltak Lázárba és hazamentek.
Négy napig volt Lázár halott.
Négy napig olyan mélyen aludt, hogy senki emberfia föl nem költhette.
Most ismét elevenné vált.
Jézus fölköltötte őt a halál mélységes álmából.
És akik látták ezt a nagy csodát, most már tudták, hogy Jézus az Isten Fia, aki még a halottakat is elevenné tudja tenni.

ENGEDJÉTEK HOZZÁM A GYERMEKEKET

Édesanyák mentek az utcán gyermekeikkel.
Pici gyerekeiket karon vitték, a nagyobbacskákat kézen fogták.
Örömtől ragyogtak, mintha nagy ünnepre mennének.
Jézushoz mentek.
Az volt az eszükben: „A mi gyerekeink is ismerjék meg Jézust. Ne felejtsék el őt soha!"
Aztán meg kérni is akartak valamit: „Jézusom, te mindenkit boldoggá tudsz tenni. Minden gyereket is. Légy szíves tedd kezedet gyerekeinkre és imádkozzál értük. Akkor biztosan nagyon boldogok lesznek egész életükben."
Megtalálták Jézust. Éppen befejezte beszédét az emberekkel. Elmentek. Jézus egyedül maradt a tanítványaival.
Éppen jókor érkeztek. Boldogan szaladtak hozzá az édesanyák a gyerekekkel.
A tanítványok azonban útjukat állták: „Mit akartok? Ezeket a gyerekeket akarjátok a Mesterhez hozni? Kicsik azok még ahhoz! Úgysem értenék meg amit Jézus mond. Menjetek szépen haza. Gyereknek nem való Jézus!"
Jézus látta az egészet, és a tanítványok beszédét nem találta jónak.
Odaszólt az anyáknak: „Gyertek csak bátran!"
A tanítványokhoz így szólt: „Engedjétek hozzám jönni a kicsinyeket. Ne tartsátok őket vissza tőlem!"

A gyerekek boldogan szaladtak Jézushoz. Még sose látták őt, de nem

féltek tőle csöppet sem. Jézustól sose félt még gyerek.
Odasereglettek köréje. Ő magához ölelte őket és barátságosan elbeszélgetett velük.
Talán nem értették még meg minden szavát, de azt megértették, hogy Jézus szereti őket.
Aztán Jézus a fejükre tette a kezét és megáldotta őket. Mondta nekik, legyenek mindég jók és kedvesek, és majd egyszer őhozzá mehetnek a mennyországba.
Gyerekek Jézushoz tartoznak!
Jézus minden gyereket szeret.

A VAK BARTIMEUS

Egy ember ült az útszélen.
Köpenyébe burkolózva mozdulatlanul ült. Úgy látszott, alszik.
De ha lépések hallatszottak, fejét egy kicsit megemelte és fülelt. És ha már egész közel koppantak a lépések, kinyújtotta kezét, és könyörögni kezdett: „Adjatok, adjatok! Legalább pár fillért, kenyérre valót!"
De nem nézett az emberekre. Nem látta őket. Vak volt. Csak hallotta a lépéseiket, de nem látta őket. Hallotta a fákat zúgni, de a levelek zöldjét nem látta. Érezte és élvezte a virágok illatát, de színüket-formájukat nem látta. Szemében sötétség volt. Ebben a sötétben élt mindég, és óvatosan kellett tapogatóznia, hogy neki ne menjen valaminek.
Dolgozni sem tudott így. Mást nem tudott tenni, csak kéregetni. Azért ült itt kint az út szélén minden nap és kezét nyújtva kéregetett: „Adjatok, adjatok pár fillér kenyérre valót!" Így minden nap pár fillért összekéregetett.
Bartimeusnak hívták a szerencsétlent. Nagyon régóta vak volt. Szeme világát senki vissza nem tudta neki adni. Csak Jézus tudná megtenni. De Bartimeus még sohasem találkozott Jézussal, különben megkérte volna rá. Meg sem tudta keresni. Így hát csöndben az útszélen kellett ülnie.
Ott várt. Ült és a lépésekre fülelt.
Utóbbi időben sokan jártak arra. Naponta sokan tartottak Jeruzsálemnek, mert ott nemsokára megint ünnep lesz. Húsvét lesz. Oda tartott az a sok ember.
Ma azonban különösen sokan mentek arra. Nagy tömeg hömpölygött el előtte. A föld csak úgy döngött a lábuk alatt. És hangosak voltak. Tolakodtak. Olykor még Bartimeust is meg-meglökték. Bartimeus megkérdezte: „Mi van itt? Miért ez a sok ember egyszerre? "
Néhányan feleltek neki:
„Hát nem tudod? Jézus jön erre."
Bartimeus szíve megdobbant: „Jézus? ! Talán itt jár már egészen közel! Tán meg is hallaná, ha nagyon hangosan hívnám!"
Erre Bartimeus torka szakadtából kiabálni kezdett: „Jézus! Úr Jézus! könyörülj rajtam!"

Akik a közelben mentek, csitították:
„Ne kiabálj! Azt hiszed Jézus rá-ér pont teveled bíbelődni? Jeruzsálembe megy most. Királlyá teszszük!"
De Bartimeust hiába csitították. Bezzeg próbálna közülük valamelyik vakon világtalanul naphosszat az útszélen ülni!
Még hangosabban kiabált: „Úr Jézus! Könyörülj meg rajtam!"
Jézus mindég meghallja, ha valaki őt hívja.
Megállt az úton és kérte:
„Vezessétek ide hozzám Bartimeust. Ott ül az útszélen és engem hív."
Odafutottak: „Bartimeus kelj föl, Jézus hív téged!"
Bartimeus föltápászkodott amilyen fürgén csak tudott mozogni, köpenyét elhajította és jött. Kezét előrenyújtva botorkált a tömegen keresztül. Aztán egy nagyon barátságos hang megkérdezte tőle:
„Mit kívánsz tőlem Bartimeus? Mit tegyek érted? "
Jézus hangja volt. Bartimeusból kibuggyant: „Uram, úgy szeretnék látni!"



Jézus szólt: „Láss! Hitted, hogy meg tudom ezt neked tenni, hát meg is teszem." Bartimeusnak egyszerre megnyílt a szeme. Látta a fák zöldjét meg az ég kékjét. Látta az embereket. És Jézust is látta. Jézust az Üdvözítőt, a jóságos Jézust, aki őt most meggyógyította. Visszaadta szeme világát.
Letérdelt előtte, úgy köszönte meg. És amikor Jézus tovább ment, ő is ment a többiekkel. Jézus körül ugrált és ujjongott örömében. Nem volt már szegény szerencsétlen szánalomra méltó ember, hanem boldog, ép egészséges. Már nem kellett kéregetnie.
Ezt Jézus tette, az Üdvözítő.

HOZSANNA!

Vasárnap volt.
Jézus úton volt a nagy város, Jeruzsálem felé.
Tanítványai kísérték és nagy népsokaság.
Nagyon nagy tisztelettel néztek Jézusra és egymástól kérdezgették: „Most megy föl Jeruzsálembe hogy királlyá legyen? "
Úgy szerették volna, ha Jézus lenne a királyuk. Mert ellenség tartotta megszállva az országot. A rómaiak. Nagyon keserítették a népet. Ha azonban Jézus király volna, harcolhatna ellenük és elkergethetné őket. Hiszen Jézus olyan hatalmas! Mindent meg tud tenni.
Jézus megállt az úton. Két tanítványát magához szólította:
„Látjátok ott annak a falunak szélső házait? Oda menjetek. Egy szamarat találtok ott kötéllel egy kerítéshez kötözve. Kössétek el és hozzátok el nekem. És ha valaki rátok szól: ‚Hé, mit csináltok azzal a szamárral?!' akkor csak azt feleljétek: „Az Úrnak szüksége van rá!"
A tanítványok csodálkoztak:
„Ugyan mit akarhat Jézus egy szamárral? "
De aztán eszükbe villant. Szamárháton akar Jeruzsálembe, a fővárosba bevonulni. Hát akkor biztosan király akar lenni.
Nagy örömmel szaladtak a falu felé. Ott minden úgy volt, ahogy Jézus mondta. A szélső házak egyikénél a kerítéshez oda volt kötve egy szamár.
Eloldották és indultak vele. Az ott állók rájuk szóltak: „Hé, mit csináltok azzal a szamárral? "
A tanítványok azt felelték: „A Mesternek szüksége van rá." Azzal elengedték őket.
Megörült erre a sokaság amikor látták, hogy a két tanítvány hozza a szamarat. Megértették, mit akart vele az Úr.
Köpenyüket levetették és a szamár hátára terítették. Jézust fölsegítették a szamárra.
Igy indult most tovább a menet. A tanítványok mellette, a sok nép meg utána. Egyszercsak elkezdtek kiáltozni:
„Itt nyargal a mi Királyunk! Ho-

zsanna a királyunknak!" Erre még többen csatlakoztak hozzájuk.
Nagy menet fejlődött. És mindenki ujjongva énekelt: „Jön a mi Királyunk! Áldott, aki az Úr nevében jön! Hozsanna a királyunknak!"
Hosszú pálmaleveleket szedtek a fákról és azokat lengették. Mint nagy zászlókat.
Köpenyüket az útra terítették, ezen lépkedjen a szamár. A királyuk elé így szőnyeget terítettek, hogy ne a poros úton vonuljon.
Mindenki ujjongott és énekelt. Azt várták: „No most Jézus lesz a mi Királyunk! Hadvezérünk! Szép palotában lakik majd, akárcsak Dávid király. És mindnyájunkat gazdaggá és boldoggá fog tenni."
Minél közelebb jutottak Jeruzsálemhez, annál nagyobb hangon énekeltek: „Hozsanna! hozsanna!"

A járda szélén gazdag előkelő emberek álldogáltak. Papok és farizeusok. Ők nem énekeltek a többiekkel. Nem szerették Jézust. Féltékenyek voltak rá, mert a népsokaság annyira szerette őt és olyan szívesen hallgattak szavára.
Magukban dohogtak:
„Miránk hallgasson a nép! Mi sokkal okosabbak és bölcsebbek vagyunk, mint ő!"
Most látták, amint Jézus ott nyargal előttük. Hallották mit énekel a sokaság. Rettenetesen megharagudtak rá. Legszívesebben leráncgatták volna a szamár hátáról, de nem merték.
„Hozsanna a mi királyunknak!" ujjongott a sokaság.
Nagy mérgesen odaszóltak: „Hallgassatok! Hiszen nem királyunk!"
De azok bizony csak tovább hozsannáztak.
Odaszóltak akkor Jézusnak: „Mester, szólj rá tanítványaidra, hogy haggyák abba ezt a kiáltozást!"
De Jézus nem tiltotta meg nekik.
Nyugodtan kiálthatják, hiszen igazuk van. Jézus csakugyan király. Csakhát másmilyen király, mint amilyennek gondolták.
Nem olyan király mint a többi! Nem hadvezér, hanem a békesség fejedelme!
Nem palotában akart lakni, mint egykor Dávid király, és nem ellenségek ellen akart harcolni. Sokkal többet akart ő tenni az emberekért! A sátánnal akart megküzdeni, aki minden fajta ellenségnél veszedelmesebb, mert mindenkit boldogtalanná tesz. Ha majd ezt az ellenséget győzte le, akkor lesz király. Nem is Izrael országán, hanem az egész világ királya lesz.
Az emberek ezt nem értették.
Azt várták, hogy most azonnal királlyá lesz. Ennek örültek annyira. Jézus azonban tudta, hogy még sokminden rettenetes és szörnyű dolognak kell történnie, addig. Azért volt szomorú.
Az emberek kacagtak, énekeltek és ujjongtak.



Jézus azonban sírt.

Jeruzsálem utcáin végigvonult, be a templomba.
Ott körülvette őt a nagy sokaság. Mindenki arra várt, mondja már végre: „No most aztán tegyetek engem királyotokká. Akkor aztán elkergetjük összes ellenségeinket édes hazánk földjéről!"
De Jézus csak nem mondta.

Egész csöndben maradt a templomban.
A sokaság nyugtalankodni kezdett.
„Nem akar a mi királyunk lenni? Akkor elmegyünk ám, aztán meglátja mire megy minélkülünk!"
És akkor kezdték őt otthagyni. Egyik a másik után.
A szép pálmaágakat elhajigálták az utcán.
Morgolódtak:
„Hát akkor nem kell nekünk Jé-



zus. Haragszunk rá. Ha még királyunk se akar lenni!"
Ostobák!
Egyszer Jézus mégis királlyá lesz!

MÁRIA VALAMI SZÉPET MŰVEL

Jézus megint egyszer Betániában volt. Ott laktak a barátai: Mária, Márta és Lázár. Lázár, aki meghalt és akit Jézus életre keltett. Este volt. Asztalnál ültek. Jézus, a barátai és tanítványai. Együtt vacsoráztak.
Márta mint mindig, sürgött-forgott, intézkedett a tálalás körül. Lázár Jézus mellett ült. Örültek, hogy Jézus náluk van.
Már csak Mária hiányzott.
Amikor már mind asztalnál ültek akkor jött csak be. Kezében egy szép, nagyon drága edény. Szomorúnak látszott.

Mária tudta, hogy Jézus most ül náluk utóljára asztalnál. Holnap bemegy Jeruzsálembe, és onnan többet nem jön vissza. Maga Jézus mondta meg.
Még egyszer utóljára valami szépet akart még Jézusnak tenni. Meg akarta mutatni, mennyire szereti Jézust.
Azért vásárolta azt a drága edényt. Nagyon sokba került, de Mária nem törődött az árával. Jézusnak semmi sem túl drága. Az edényben jóillatú kenet. Ilyenből szoktak a gazdagok egy csipetnyit a hajukra kenni. Pompás nehéz illatú.
Mária azonban csipetnyit kevésnek talált, ha Jézusról van szó.
Odaállt Jézus mögé, eltörte az edény nyakát és az egész kenetet Jézus fejére csurgatta. Megkente a fejét az illatos kenettel. És aztán lábához térdelt és a maradékkal a lábát kente meg. Az egész ház illatos lett a kenettől.
Jézus hagyta, hogy tegye. Tudta, miért teszi Mária. Tudta, mennyire szereti őt.
De a legtöbben nem értették.
Júdás, az egyik tanítvány meg éppen nem értette. Megharagudott. Azt kezdte mormogni:
„Hová tette az eszét ez az asszony? Csak úgy se szó se beszéd, eltöri ezt a drága edényt, és az egész kenetet meg csak úgy kiönti? !"
Júdás kellemetlen alak volt. Ő is Jézus tanítványa volt, de nem szerette Mesterét. Csak a pénzen járt az esze. Úgy szeretett volna gazdag lenni! Lopkodott is közbe-közbe, hogy hamarább meggazdagodjék.
Morgolódott: „Miért nem adta ide Mária azt a drága edényt amikor még ép volt és tele volt? Eladhattuk volna! Nagy csomó pénzt kaptunk volna érte! És azt a pénzt aztán a szegényeknek adhattuk volna!"
Júdás ezt nem azért mondta, mintha a szegények ügyét annyira szívén viselte volna, hanem azt gondolta: „Abból én is zsebre tehettem volna valamit."
Erre a többi tanítvány is rosszallóan mormogott.
Jézus azonban így szólt: „Haggyátok! Miért morgolódtok Mária ellen? Ő jót tett. Szegények mindég lesznek. Azoknak adhattok akármikor. De én nem vagyok mindég veletek. Tudjátok-e Mária miért tette ezt? Mert én hamarosan meghalok és eltemetnek. Amit Mária tett, azt sohasem fogják elfelejteni."
A tanítványok erre szégyenkezve elhallgattak.
Júdás azonban nem szégyenkezett. Haragudott magában. Fölkelt és kiment a sötét éjszakába.
Ő is akart valamit tenni Jézusért, a Mesterért.
Valami retteneteset!

AZ ÁRULÓ JÚDÁS

Júdás egyedül szaladt a sötétben. Haragudott Jézusra.

Ő is azt várta, hogy Jézusból király lesz, most meg azt hallja tőle, hogy rövidesen meg fog halni. Miért nem akart Jézus király lenni? Olyan könnyen megtehette volna. Majdnem mindenki úgy akarta! Milyen nagyszerű lett volna, ha Jézus a király!
Júdás régóta erre számított. Azért állt be olyan szívesen Jézus tanítványai közé.
Persze, ha Jézus király volna, Júdás egyik legelőkelőbb szolgája volna. Akkor kapna szép ruhát, palotában lakhatna. Mindent kapott volna akkor Júdás!
Gazdag lett volna. Most pedig nem kap semmit, egyáltalán semmit.
Ezért nem akart Júdás továbbra is Jézus tanítványa maradni. Minek, ha egyszer nem kap érte semmit?
Úgy gondolta: „Valami bajt hozok Jézus fejére. Haragszom rá. Bemegyek Jeruzsálembe. Ott laknak ellenségei, akik el akarják őt fogni. Majd segítek nekik, hogy el tudják fogni Jézust. Őtőle úgysem kapok semmit. Ellenségeitől talán kapok valamit. Jézus megérdemli. Miért nem hallgatott rám? Mért nem tett engem gazdaggá? "
Igy hát elment és elárulta Jézust. Jézus mindég olyan jó volt hozzá! És hálából Júdás valami borzasztót tett.

Jézus ellenségeit kereste. A papokat és a farizeusokat.
Ezzel állított be:

„Mit adtok nekem, ha segítek nektek, hogy Jézust föltűnés nélkül elfoghassátok? "
Erre pénzt ígértek neki. Harminc ezüstpénzt.
A pénz olyan szépen csengett. És úgy csillogott! Júdás nagyon szerette a pénzt. Minden áron meg akarta szolgálni.
Azt mondta: „Majd szólok nektek, ha szép csöndben el tudjátok fogni őt. Én majd Jézusnál maradok és úgy teszek, mintha még mindig a barátja lennék."
A kétszínű Júdás!
Elosont a sötétben. Visszament a többiek közé, mintha semmi sem történt volna.
Pedig elárulta Mesterét. Nem is sejtette, hogy Jézus tudott árulásáról.

KI LEGYEN A LEGKISEBBIK?

Jeruzsálemben újra húsvéti ünnepekre készülődtek.
Minden házban terített asztal, rajta bor, kenyér, meg hús.
Minden házban ünnepet ültek. Jézus úgy gondolta: „Még egyszer megünneplem a húsvétot tanítványaimmal."
Előszólította Pétert és Jánost:
„Menjetek és készítsetek mindent elő a húsvéti vacsorához."
„Dehát melyik házban? " – kérdezték.
Jézus megfelelt: „Menjetek a vá-

rosba. Ott láttok majd egy korsó vizet vívő embert. Menjetek utána. Amelyik házba bemegy, ott mondjátok a ház gazdájának:
„Hol van az a szoba, ahol Jézus a tanítványaival együtt megünnepelheti a húsvétot? " Ő majd mutat nektek egy szép nagy termet, már elkészített asztalokkal és székekkel."
A két tanítvány bement a városba. Minden úgy történt, ahogy Jézus megmondta. Láttak egy korsó vizet vívő embert. Nyomába szegődtek, bementek utána a házba, a ház gazdája mutatott nekik egy szép nagy termet.
Péter és János mindent előkészített. Kenyeret tettek az asztalra, meg bort, meg sült bárányhúst. Az ajtó mellé nagy vizeskorsót tettek meg egy mosdótálat. Ebben lehetett lábat mosni. Az utca porát kellett lemosni. Akkor még nem hordtak olyan cipőt meg harisnyát, mint mi. Csak sarut húztak csupasz lábukra. Azért kellett lábat mosni, mielőtt asztalhoz ültek.
Péter és János törülközőt is készített. Mikor minden készen volt, leültek és megvárták Jézust.
Estefelé megjött Jézus a többi tanítványával.
Ahogy bejöttek, a lábvizes mosdótálat keresték. Ott állt szépen az ajtó mellett. Dehát ki mossa meg a lábukat? Gazdag háznál erre szolgát tartottak, aki a vacsorára érkező vendégek lábát megmossa. Itt azonban maguk voltak csak, szolga nem volt. Ki mossa meg most a Mester és a tanítványok lábát?
Péter gondolta: „Nekem kellene? Nem, én nem teszem. Akkor szolgának látszanék. Nem akarok én szolga lenni. Nem én vagyok a legkisebb. Sőt, olyan főnök-féle vagyok."
A többi tanítvány sem akarta. Mindnyájan ehhez túl előkelőnek tartották magukat. Egyikük sem akart legkisebb, utolsó lenni.
Mosatlan lábbal ültek asztalhoz. S közben egymást biztatták: „Csináld meg te. Én nem. Nem én vagyok a legkisebbik!"
Jézus is asztalhoz ült. Igy szólt: „Vágyva vágytam ezt a húsvétot megünnepelni veletek, mert ez az utolsó."
A tanítványok azonban csak félfüllel figyeltek rá. Még mindig azon pusmogtak, hogy melyikük a legelső.
Erre az Úr fölkelt. Nem szólt egy szót sem, csak vette a törülközőt, vizet töltött a mosdótálba, aztán letérdelt az egyik tanítvány elé és elkezdte mosni a lábát.
Megijedtek erre a tanítványok. Hát Jézus, az Úr végzi el azt a munkát, amit ők nem akartak elvégezni? Hát az Úr lesz az ő szolgájuk? Ő a legutolsó közülük? Ő a legkisebb?
Elszégyelték magukat.
Legjobban Péter szégyenkezett.
Amint Jézus őhozzá érkezett és előtte letérdelt, visszahúzta gyorsan a lábát.
„Uram, te akarod az én lábamat

megmosni? ! Nem, azt nem engedem. Azt nem lehet!"
Jézus azonban ránézett és szólt: „Ha meg nem mosom lábadat, nem lehetsz az én tanítványom. Nem tartozol akkor hozzám."
Erre Péter gyorsan odanyújtotta a lábát. Jézushoz akart tartozni. Egészen. Hiszen úgy szerette Jézust!
Azt mondta: „Akkor ne csak a lábamat mosd meg Uram, hanem a kezemet meg a fejemet is!"
De arra nem volt szükség. Az Úr csak a lábukat mosta meg. Péterét és minden tanítványáét. Júdásét is. Aztán kiöntötte a vizet és újra asztalhoz ült.
Azt mondta: „Tudjátok-e miért tettem ezt? Példát adtam nektek. Tanuljátok meg ebből: Ne vitatkozzatok azon, melyiktek a na-



gyobb. Segítsetek egymáson és tegyetek egymásnak szívességet. Nyugodtan legyetek csak legutolsók. Jól megértettétek? Akkor így viselkedjetek. Akkor lesztek igazán tanítványaim."
A tanítványom még jobban szégyenkeztek. Megbánták, hogy olyan nagyra tartották magukat.
Egyik azonban nem bánta meg. Tulajdonképpen már nem is tartozott a tanítványok közé.
Melyikük volt az?



AZ UTOLSÓ VACSORA

Az Úr tanítványaival asztalhoz ült és így szólt: „Most vagyunk utóljára együtt. Nemsokára ellenségeim elfognak és meg fogok halni. És közületek az egyik, aki velem itt ül az asztalnál, segít ellenségeimnek. Elárul engem."
A tanítványok megrémültek. Alig hittek a fülüknek. Közülük az egyik árulja el az Urat?
Jézust, édes jó urukat, aki mindig olyan jó volt hozzájuk? !
Ugyan ki lehet az a gazember?
Egyenkint kérdezgették: „Ki lesz az Uram? – Csak nem én vagyok Uram? – Ugye hogy nem én. – Mondd már, hogy nem én."
János közvetlenül Jézus mellett ült. Halkan megkérdezte: „Uram, melyikünk az? "
És az Úr éppoly halkan felelte: „Akinek ezt a kenyeret adom, az az."
Azzal Júdásnak nyújtotta a kenyeret.
Júdás is nagy szemtelenül megkérdezte: „Talán bizony én vagyok az? "
Jézus ránézett és mondta: „Igen Júdás, te vagy az!"
A többiek ezt nem hallották. Júdás azonban akárhogy is alakoskodott, most látta, hogy Jézus mindent tud róla.
Jézus még azt mondta neki: „Amit tenni akarsz, tedd meg hamar!"
Erre Júdás fölkelt és kiment. El a sötét éjszakába. A tanítványok gondolták: „Ugyan hová megy Júdás? Még valamit vennie kell az ünnepre? Vagy a szegényeknek megy pénzt osztani? "



Júdás azonban a legnagyobb szörnyűségre készült, amit ember valaha is tett. Jézus ellenségeinek akart segíteni.

El akarta árulni Mesterét.

Most hogy az áruló elment, Jézus egyedül maradt igazi tanítványaival. Együtt ünnepelték meg a húsvétot.

Vacsora közben az Úr valami csodálatosat tett. Kezébe vette a kenyeret, hálát adott érte mennyei Atyjának. Aztán odaadta tanítványainak, hogy egyenek belőle: „Ez az én testem, mely értetek adatik." Aztán vette a borral telt kelyhet és így szólt: „Ez az én vérem, mely értetek kiontatik." A tanítványok ettek a csodálatos kenyérből. Mindnyájan ittak a kehelyből is. Aztán még azt mondta nekik az Úr Jézus, hogy ezt a vacsorát üljék meg addig, amíg ő majd egyszer vissza nem jön. Ezt nem felejtették el a tanítványok. Még mindig ünnepeljük ezt a szent vacsorát. Megköszönjük a mennyei Atyánknak, hogy üdvözítő Jézusunk miértünk meghalt és megszabadított a bűntől minket. Jézus szívünkbe száll és Isten gyermekeivé tesz minket. Annyira szeret minket, hogy megengedi, hogy mindig újra ünnepelhessük vele az utolsó vacsorát.

Az Úr Jézus ezen az estén még sokmindent mondott tanítványainak.

Azt is megmondta, hogy ellenségei még ez éjjel jönnek és elfogják őt.
„Akkor ti mind magamra hagytok engem" – mondta.
A tanítványok csóválták a fejüket. Azt már nem! Sohasem hagyunk el téged!"
Péter erősködött legjobban: „És ha mindenki magadra hagy téged, én még akkor is fogok küzdeni érted. Meg is halok érted!"
Jézus ránézett: „Te akarsz értem meghalni? ! Péter még ez éjjel háromszor is letagadod, hogy ismersz engem. Hazudni fogod, hogy te nem is vagy tanítványom! Kora hajnalban szól a kakas. Mielőtt a kakas szól, te háromszor tagadsz meg engem!"
Péter sehogy se hitte el, hogy ő ezt meg tudja tenni. A többiek se hitték. De az Úr mindent tudott, ami ezen a szörnyű éjszakán történni fog.
Jézus még sokat beszélt tanítványaival. Mondta nekik, ne bánkódjanak. Először minden nagyon szomorú lesz, de később minden kiderül és jóra fordul.
Az Üdvözítő meghal ugyan, de újra éled. És akkor majd fölmegy a mennybe. És oda jutnak majd az ő tanítványai is.
Aztán együtt imádkoztak. Jézus hangosan imádkozott. Tanítványaiért imádkozott, meg minden emberért, aki őbenne hinni fog. Miértünk is imádkozott Jézus. Azt mondta: „Atyám, azt akarom, hogy mind hozzám kerüljenek a mennyországba!"
És amikor Jézus befejezte az imádságát, így szólt: „Keljünk föl, menjünk!" Azzal kimentek a sötét éjszakába.

A SÖTÉT KERTBEN

Közvetlen Jeruzsálem mellett volt egy nagy kert. Getszemáninak hívták. Odament Jézus tanítványaival együtt. Szomorú volt, mert tudta, nemsokára jönnek vad fickók és elfogják őt. És akkor majd sokat fogják kínozni, végül megölik. Szörnyű volt, de meg kell lennie. Hiszen az Üdvözítő maga akarta így.
Igazán nem érdemelte meg, hogy így büntessék. Jézus sohasem tett semmi rosszat. Semmiféle büntetést nem érdemelt.
Az emberek azonban mindig roszszat művelnek. Büntetésül ezért nem juthatnak a mennyországba.
Erre Jézus így szólt: „Atyám, büntess egyedül engem. Szeretem az embereket. Hadd bűnhődjem én helyettük! Akkor őket nem kell büntetned és bejuthatnak a mennyországba."
És most eljött ennek az órája. Most jön hát az a büntetés, melyet Jézus ugyan meg nem érdemelt, de önként magára vállalt. De bizony súlyos volt ez a büntetés!
Jézus gondolta: „Egyedül akarok lenni. Kérni akarom az Atyát, segítsen a büntetést elviselni!"
Azért hát így szólt tanítványai-



hoz amikor a kert bejáratához érkeztek: „Maradjatok ti itt."

Csak három tanítványát vitte magával egy kicsit beljebb a kertbe. Pétert, Jakabot és Jánost.
Azt mondta a három tanítványnak: „Halálosan szomorú vagyok. Maradjatok itt kérlek, de ne aludjatok. Virrasszatok és imádkozzatok."

Aztán egyedül ment beljebb a sötét kertbe. Ott letérdelt: „Mennyei Atyám! Halálosan szomorú a szívem, mert most szakad rám a súlyos büntetés. De mindent megteszek amit csak akarsz. Segíts Atyám és erősíts meg!"

Fölkelt és a három tanítványhoz ment. Meg akarta velük osztani szomorúságát.

De amint odaért, alva találta őket. Felköltötte őket: „Péter alszol? Hát egy óráig sem bírsz virrasztani velem? "
Nagyon szomorú kérdés volt. Péter elszégyelte magát. Mindhárman megfogadták: „No de most már nem fogunk elaludni!"
De amint Jézus megint elment, csak lehanyatlott a fejük, és becsukódott a szemük. Fáradtak voltak, és Jézust magára hagyták szomorúságával.
Jézus megint letérdelt a sötétben. Undorodni és utálkozni kezdett, annyira ránehezedtek a világ bűnei. Nagy izzadságcsöppek gyöngyöztek a homlokán. Mégis így szólt: „Atyám, vállalom a büntetést, de segíts elviselnem!"
Megint fölkelt és a tanítványokhoz ment. Azok megint csak aludtak. Most már hagyta őket aludni. Harmadszor is elment imádkozni. És homlokáról az izzadság vércsöppekben hullott a földre. Szorongó szívét kitárta a mennyei Atya felé, és megint csak azt mondta: „Atyám segíts, hogy meg tudjam tenni akaratodat!"
Angyal jött erre az égből, és megerősítette Jézust. Rettenetes halálfélelme elmúlt.
„Most már nyugodtan jöhet a büntetés. Akkor majd mindenki bejuthat a mennyországba, kicsi is nagy is.

Ezalatt már fények imbolyogtak a sötét kertben. Nagy csomó ember zajongott. A tanítványok még aludtak, de erre ijedten fölébredtek. Fölkeltek és körülvették Mesterüket. Mit akarnak ezek itt a kertben éjszaka?
Lám, Júdás is velük volt. Ő jött legelől. A többieknek ő mutatta az utat. Katonák voltak. Kivezényelték őket, hogy Jézust elfogják. Júdás megbeszélte velük: „Megismeritek őt a sötétben? Nem? Akkor majd megmutatom nektek, melyik az. Úgy teszek majd mintha barátja volnék. Odamegyek és megcsókolom őt. Jól figyeljetek. Akit megcsókolok, ő az."
És Júdás megérkezett. Egyenesen Jézusnak tartott.
„Jó estét Mester!"
És megcsókolta őt.
A kétszínű Júdás! A gazember! Jézus szomorúan kérdezte: „Júdás, hát csókkal árulsz el engem? "
Júdás nem mert semmit sem válaszolni. Gyorsan a katonák háta mögé került. Jézus egyenesen a katonákhoz fordult:
„Kit kerestek? "
„A názáreti Jézust!" – felelték.
Jézus nyugodtan mondta: „Én vagyok az!"
Erre különös dolog történt. A katonák ijedtükben visszahőköltek és földre estek.
Megijedtek erre és félve néztek Jézusra. Hát csak így egyszerűen földre tudja teríteni? Hiszen akkor nem tudják őt elfogni, csak ha engedi magát.
Jézus újra megkérdezte: „Kit kerestek? "
A katonák újra csak azt felelték: „A názáreti Jézust!"

Jézus szólt: „Ha engem most el is fogtok, tanítványaimat ne bántsátok. Hagyjátok őket nyugodtan elmenni."
Azzal odatartotta nekik kezét. A katonák elfogták, megkötözték.
Péter hirtelen előugrott. Harcolni akart uráért mesteréért.
„Eresszétek el! Eresszétek el az én uramat és mesteremet!"
Nagy kés volt nála, valóságos kard. Azzal odacsapott a katonák közé. Egyiknek le is vágta a fülét.
Jézus azonban leintette: „Hagyd abba Péter! A mennyei angyalok sokkal jobban tudnának nekem segíteni. Ha Atyámat kérném, ezerszámra jönnének segítségemre. De nem akarom. Igy kell ennek történnie."



Azzal odament a sebesült katonához és meggyógyította a fülét. Ilyen jó volt ő ellenségeihez is.
Ellenségei azonban nem voltak valami jók őhozzá! Megfogták, két kezét szorosan összekötözték, mintha legalábbis veszedelmes rablógyilkos volna. Aztán kötelekkel elvonszolták őt a sötétben.
A tanítványok minden irányba elmenekültek.
Jézust magára hagyták.

JÉZUS AZ ELLENSÉGEI KEZÉBEN

Jeruzsálemben állt egy szép nagy ház. Abban lakott a főpap. Az összes papok főnöke.
Ennek a háznak egyik szobájában ott ült a főpap, és még sok előkelőség. Jézusnak csupa ellensége. Ott ültek és várták, amíg Jézust eléjük vezetik.
Örültek, hogy Jézust végre elfoghatták. Igy gondolták: „No most megvan! Nem is engedjük többet szabadon! Meg kell halnia. Akkor legalább megszabadulunk tőle. Akkor megint mi leszünk a legelőkelőbbek!"
Ide hozták be Jézust. Keze összekötözve. Katonák kötélen fogva tartották. És az előkelő papok mind mérgesen néztek rá. Ő azonban nem félt. Nyugodtan állt előttük.
A főpap mindenféléről faggatta, de Jézus egyetlen kérdésére sem válaszolt.
Akkor gonosz emberek jöttek elő, akik mindenféle rosszat mondtak

róla. Csupa hazugság volt, mert Jézus soha senkinek rosszat nem tett. Istenről szólt az embereknek és sok beteget meggyógyított. Csak jót tett mindenkivel.
Tudta ezt a főpap jól, a többiek is tudták. Mégis meg akarták büntetni.
A főpap megkérdezte: „Hallod miminden rosszat mondanak ezek rólad? Ezt a sok rosszat mind te csináltad? "
Jézus hallgatott, egy szót sem felelt.
A főpap végül megkérdezte: „Te vagy-e hát az Isten Fia? "
Erre már felelt Jézus: „Igen, én vagyok az Isten Fia. Nemsokára fölmegyek az égbe, de egyszer majd visszajövök a földre. És akkor mindnyájan láttok majd engem amint jövök az ég felhőiben."
Erre mind fölugráltak. A főpap fölháborodva kérdezte: „Hallottátok mit mondott? ! Hiszen ő Józsefnek, az ácsnak a fia, nem pedig az Isten Fia! Ezzel Istent káromolta! Milyen büntetést érdemel ezért? Mit ítéltek? "
Mindnyájan kiáltották: „Méltó a halálra! Meg kell halnia!"
A szolgák odaugrottak Jézushoz és ütni-verni kezdték őt. Szembeköpködték és mindenféle csúfságot űztek belőle. Jézus mindezt tűrte. Nem panaszkodott és nem szidta a gonosz embereket. Nem büntette meg őket gonoszságukért.
Hiszen mindnyájunkért akart szenvedni.
Azért verték őt, mert mi tettünk rosszat. A mi bűneinkért vállalta ő a büntetést.
Ennyire szeretett minket Jézus.

PÉTER

Amikor Jézust elfogták, a tanítványok szétfutottak és elmenekültek.
Féltek hogy a katonák őket is elfogják. Ezért gyorsan eltüntek szemük elől a sötétben.
Közülük csak ketten, Péter és János mentek a katonák után. Nagy óvatosan jó messziről. Tudni akarták, hová viszik Jézust.
Látták, hogy a főpap nagy házába vitték be. Péter nem merészkedett tovább. János be tudott menni a házba.
Ismerte a főpap szolgáját. Bekopogott és megkérdezte az ajtónállót: „Bejöhetek? A barátomat is behozhatom? "
Beengedték.
Igy került be Péter is a főpap nagy házába.

Péter azonban félt.
Azt gondolta: „Veszélyes dolog, hogy én itt vagyok. Ez Jézus ellenségeinek háza. Ha megtudják, hogy én is tanítványa vagyok, biztosan engem is elfognak."
Mit néz rajtam úgy az az ajtónálló szolgálólány? Péter gyorsan odébbállt. Bejutott az udvarba. Tűz

égett az udvar közepén. Katonák ülték körül és melegedtek.
Péter közéjük ment melegedni. És onnan figyelte az Urat. Jól oda lehetett látni. Jézus ott állt összekötözve egy szobában. Az előkelő főpapok ott ültek vele szemben. Az ajtónálló szolgálólány is odajött a tűzhöz melegedni. Megnézte Pétert és megszólította: „Nem vagy te is Jézus tanítványai közül való? ”
Péter ijedtében hirtelen arra gondolt: „Most hazudnom kell, különben engem is elfognak a katonák.”
Ezt felelte:„Jézus tanítványa? Én? Ugyan dehogy! Nem is ismerem azt az embert!”
Ekkor tagadta meg Péter először az Urat.

Pétert még jobban elfogta a félelem: „Nem maradhatok tovább ebben a veszélyes házban!”
Az ajtóhoz óvakodott.
De az ajtóban éppen az a szolgáló állt. Néhányan ott ácsorogtak vele. Amikor Péter közeledett, odaszólt a vele állóknak: „Ez is Jézushoz tartozik.”
Péter ijedtében megintcsak hazudott: „Dehogyis! Nem is ismerem azt az embert!”
Ekkor tagadta meg az Urat másodszor.

Péter ezek után nem mert kimenni. „Ha kimegyek, elfognak. Az ajtó-



ban megismernek. Őrzik a házat!" – gondolta.
Újra a tűzhöz oldalgott és leült a katonák közé. Befelé lesett, mi történik Jézussal. Éppen ütötték-verték, gúnyolták-csúfolták.
„Ha engem elfognak, énvelem is így bánnak", gondolta Péter. Az egyik katona egyszercsak rákérdezett: „Mondd csak, nem vagy te is az ő tanítványai közül való?"
Péter gyorsan rávágta: „Nem én!"
Mindnyájan Pétert nézték. Egy másik katona megszólalt: „De bizony, ott láttalak téged a sötét kertben!"
Péter kétségbeesetten tiltakozott: „Tévedsz! Nem ismerem azt az embert. Nem vagyok az ő tanítványa!"
És átkozódni kezdett, hogy jobban elhiggyék, hogy nem Jézus tanítványa.
Ekkor tagadta meg az Urat harmadszor.

És akkor kukorékolt a kakas. – Péter meghallotta. Mit is mondott neki a Mester? „Mielőtt a kakas szól, te háromszor tagadsz meg engem!"
Eszébe jutott most ez Péternek. „Én ilyet nem teszek!" – mondta akkor.
És most mégis megtette.
Nagyon elszégyelte magát Péter. Ijedten nézett Jézus felé. Ott állt messze bent a szobában az ellenségei között. De tudta, hogy Péter ott van kint. Azt is tudta, mi történt. Jézus megfordult és ránézett Péterre.
Péter ezt már nem bírta ki. Jézus bánatos tekintete a szívébe nyilallott. Fölugrott és kirohant a sötétbe. És keserves sírásra fakadt. „Mesterem Uram, mit műveltem? ! Milyen megbízhatatlan voltam! Azt hittem, én vagyok tanítványaid között a legjobb, és lám, én vagyok a legrosszabb! Uram Jézus, bocsáss meg nekem!"
Vajon megbocsátott Jézus Péternek?

KERESZTRE VELE!

Elmúlt az éjszaka. Jézus még mindig a főpap házában volt. Ellenségei kezében. Kimondták, hogy meg kell halnia. Minden áron meg akarták ölni. Csakhogy nem tehették minden további nélkül. Hiszen nem ők voltak az urak az országban. Idegen katonák parancsoltak. Rómaiak.
A legfőbb rómait Pilátusnak hívták. Ő volt a császár helyettese az egész ország ura és parancsolója.
Ezért a főpapok és velük a sok gonosz ember mind elmentek Pilátushoz. Magukkal hurcolták Jézust. Engedélyt akartak kérni, hogy megölhessék Jézust. Nagy tömeg verődött össze, amint Jézust Pilátushoz vitték.

Pilátus szép nagy erkélyes palotában lakott. Amint hallotta, hogy ekkora tömeg jön hozzá, kiment eléjük és megkérdezte: „Miért hoztátok elém ezt az embert? ”
„Mert meg kell halnia” – kiáltották a papok. „Annyi rosszat tett!”
Pilátus megkérdezte: „Mi rosszat tett? Hadd halljam!”
Erre fölsoroltak mindenfélét. Csupa hazugság volt, de Jézus nem szólt rá semmit.
Pilátus megnézte Jézust. Olyan nyugodtan, türelmesen állt ott. Egyikükre sem nézett haragosan, bármit is hazudtak. Pilátus úgy érezte: „Ez az ember nem gonosztevő!”
Aztán röviden beszélt Jézussal. Még jobban meggyőződött: ez az ember rosszat nem művelt. Mégsem mondta: „Engedjétek szabadon ezt az embert!”
Nem merte. Félt a főpapoktól, meg a sok néptől.
Pilátus úgy gondolta: „Majd valami csellel úgy csinálom, hogy Jézus kiszabaduljon, és az emberek mégse haragudjanak meg énrám.”
Katonákat küldött a börtönbe. Ott ültek valódi gonosztevők. Rablók és gyilkosok. Kihozatta onnét az egyik gyilkost, Barabbást. Barabbást Jézus mellé állíttatta és szólt: „Ma ünnepetek van. Egy rabot szabadon engedek nektek. Válasszatok. Kit bocsássak szabadon, Barabbást vagy Jézust? ”
Biztosra vette, hogy Jézust fogják választani a kettő közül. Csak nem fogják a közveszélyes gonosztevőt kérni?
Nem tudta, hogy az emberek annyira haragudtak Jézusra.
Egy akarattal kiáltották: „Vidd el Jézust! Engedd szabadon Barabbást!”
Pilátus meghökkenve kérdezte: „Dehát mit csináljak Jézussal? ”
A papok feleltek: „Meg kell halnia!”
És mindenki kiabálni kezdett: „Keresztre vele, feszítsd meg őt, feszítsd meg őt!”
Jézus hallotta ezt mind. Soha senkit nem bántott, sőt mindenkinek csak segített. Meggyógyította a betegeket. Megáldotta a gyerekeket.

És akkor, amikor ezt tette, akkor szerették őt az emberek. Még királlyá is akarták tenni. Azt mondogatták: „Jézus mindent megtehet. Ő Isten Fia. Ő legyen a királyunk!”
De amikor nem akart királyukká lenni attól kezdve tudni sem akartak róla. Megharagudtak rá. Látták amint ott áll összekötözött kézzel. Azt gondolták: „Hát úgy látszik mégsem tehet meg mindent. Mégsem Isten Fia. Csaló.” És kiabálták: „El azzal a csalóval! Feszítsd meg őt! Engedd nekünk szabadon Barabbást, a gyilkost!”
Pilátus nagy gyáván erre Barabbást engedte szabadon.
A gyilkos szabadlábra került.
Jézus meg fogságban maradt.
Pilátus még egy tervet eszelt ki, hogy Jézust megmentse a kereszt-

haláltól. Jézust bevitette és előhívta katonáit. Azok Jézusról lehúzták ruháit és megostorozták. Puszta hátát verték korbácsokkal. Aztán rossz katonaköpenyt dobtak rá és gúnyolni kezdték.
„Ez a királyi palástod!" Aztán tövisből királyi koronát fontak. Azzal koronázták meg Jézust.
„Ez neked való korona!" – kacagták ki. Nádszálat is adtak a kezébe. Kinevették és csúfolódva mondták: „Üdvözlünk zsidók királya! Milyen szép király vagy!"
Jézus pedig mindezt hagyta. Nem védekezett.
Végül Pilátus újra előhivatta Jézust. Odaállította őt a dühöngő tömeg elé.
Jézus olyan nyomorúságos volt! Vér csöpögött arcáról. És már alig állt a lábán!
Pilátus így gondolta:
„Igy majd csak megsajnálják őt. Biztosan azt fogják kérni: No elég ez neki, engedd most már szabadon!"
Pilátus rámutatott Jézusra:
„Nézzétek, íme az ember!"
De a gonosz papok bizony nem sajnálták meg Jézust. És a többiek sem. Egyakarattal ordították:
„El vele! Feszítsd meg őt! Feszítsd meg őt!"
Olyan hangosan ordítoztak, hogy Pilátus megijedt a lármájuktól. Végül is beleegyezett: „Legyen hát úgy ahogy akarjátok!"
Akkor a katonák fogták és elvitték Jézust hogy keresztre feszítsék.

GOLGOTA

Ez szomorú történet.
Mégis szép történet.
Arról szól, hogyan halt meg Jézus Urunk a kereszten. Hogy mennyit szenvedett. Milyen kínok között halt meg.
Ha hallod, te is elszomorodsz.
De akkor megtudod te is, menynyire szeretett minket Jézus. Mert ezt mind mimiattunk szenvedte. És mert ezt megtette, azért juthatunk mi be a mennyországba. És ezért szép mégis ez a történet.
Ha arra gondolsz, fölvidulsz.

A katonák elvitték Jézust, hogy megfeszítsék. Fogtak egy nehéz gerendát és Jézus vállára tették. Egy másik gerenda volt keresztbe rászögezve. Ez volt a kereszt. Ezt neki magának kellett cipelnie.
Igy mentek végig Jeruzsálem utcáin. Katonák előtte, katonák mögötte. Nagy csomó ember hömpölygött utána. Üvöltöztek és kiabáltak. És tolakodtak, hogy előbbre jussanak. De Jézus olyan fáradt volt! Annyit szenvedett már! Alig bírta a nehéz keresztfát. Egyszercsak összeesett. A keresztfa rázuhant.
A katonák rákiabáltak: „Indulás! Fogd azt a keresztet, aztán előre!"
Jézus már nem bírta. Megfogtak egy arra menő parasztot.
Simonnak hívták.

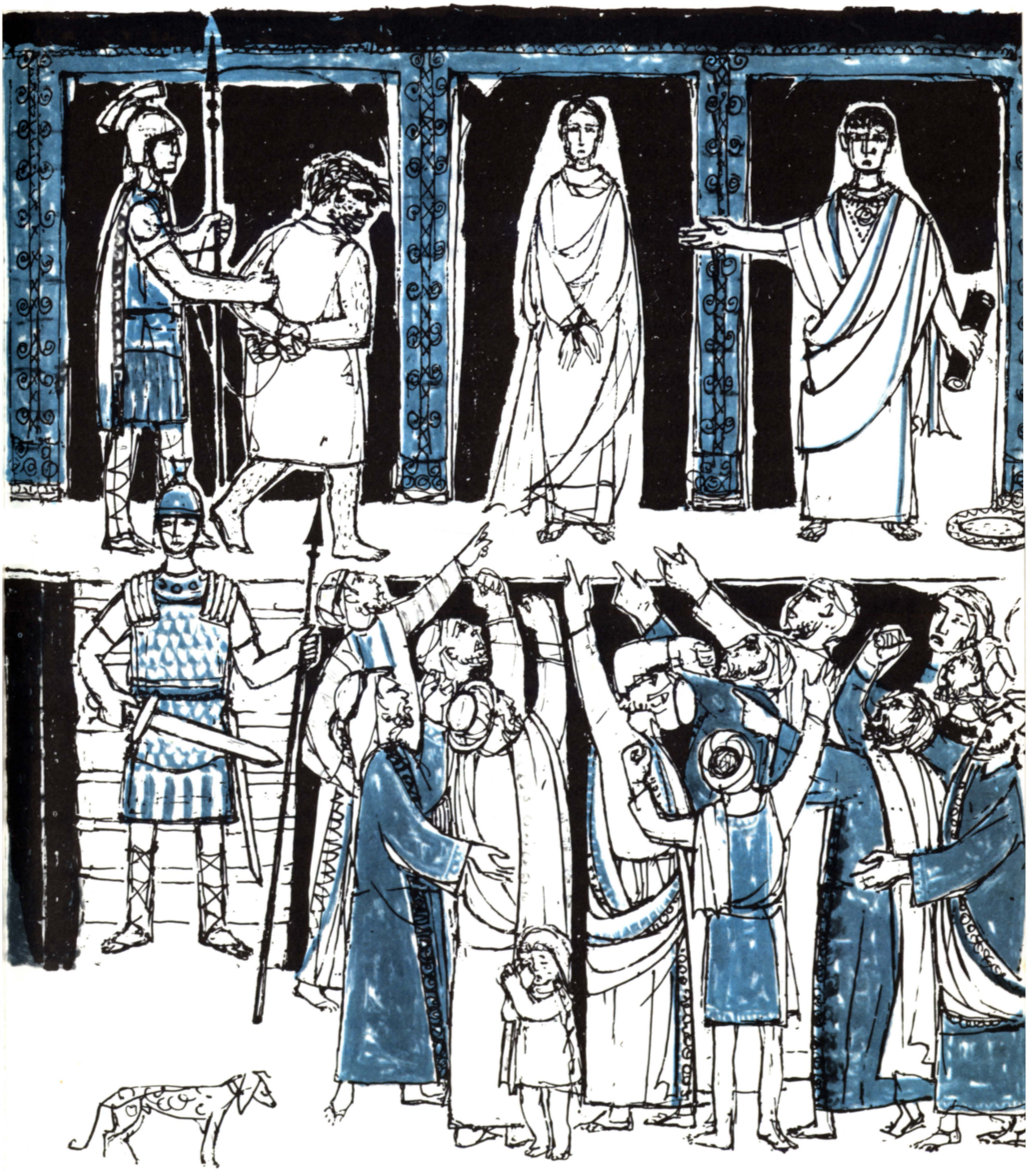

„Ide gyere! Vidd ezt a keresztet ennek az embernek!"
Simonnak kellett vinnie a keresztet.
A katonák Jézust kötélen vonszolták. Simon mögötte cipelte a keresztfát. Így érkeztek ki a városból. Ott magasodott egy kopár domb. Ezt hívták Golgotának. Ott keresztre feszítették a katonák Jézust. Kezénél-lábánál fogva odaszögezték a kereszt gerendához, aztán fölállították a keresztet.
És Jézus még mindig nem haragudott az emberekre. Még a mennyei Atyját, az Istent is kérte, ne büntesse meg őket azért, amit most tesznek.
Így imádkozott: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!"
Akkor fölállítottak még két keresztet. Egyiket jobbról, másikat balról Jézus keresztje mellett. És azokra fölkötöztek egy-egy gonosztevőt.
Két gyilkos volt. Halálra ítélték őket. Jézus két gonosztevő között függött a kereszten.
A tömeg köröskörül ott állt és bámészkodott. Jézus ellenségei is ott álltak, a papok és a farizeusok. Még mindig nem sajnálták Jézust.
Még most is gúnyolódva mondták: „No, most aztán itt lóg! Azt mondta, hogy ő az Isten Fia. Hát akkor miért nem segít rajta az Isten? "
Azt mondta, mindent meg tud tenni. Mért nem száll le most a keresztről? Persze mert nem tud leszállni!"
Pedig Jézus le tudott volna szállni. Csak nem akart.
El akarta szenvedni a büntetést, mert annyira szeretett minket embereket!
A katonák is gúnyolták. És a mellette kereszten függő két gonosztevő közül az egyik sem fért a bőrébe: „Persze ha Isten Fia volnál, mindent megtehetnél. Szállj már le a keresztről, aztán minket is segíts le."
A másik gonosztevő azonban rászólt:
„Hallgass már! Te megérdemelted a kereszthalált. Meg én is. Mert elég sok gonoszságot műveltünk. De Jézus nem tett semmi roszszat!"
Aztán Jézus felé fordította a fejét és úgy kérte: „Uram jussak eszedbe, ha országodba jutsz."
És Jézus így szólt hozzá:
„Még ma velem leszel a paradicsomban!"
Ez a gonosztevő már nem félt a haláltól. Akármennyi gonoszságot is művelt életében, mégis eljuthat Jézushoz a mennyországba.

Akik Jézus keresztjét körülállták, nem voltak mind Jézus ellenségei.
Mária, Jézus anyja is ott állt.
És János, az egyik tanítvány is vele volt.
Nagy keserűségben volt Jézus édesanyja. Látta fiának rettenetes kín-

ját, és nem tudott rajta segíteni. Nemsokára meg is hal.
És ki fog akkor róla gondoskodni?
Jézus is látta édesanyját. Nagyon megsajnálta őt, így gondolta:
„Legyen János ezentúl az ő fia. Gondoskodjék őróla ezentúl." Azért így szólt édesanyjához: „Ez itt a te fiad!"
És Jánoshoz is szólt: „Ez itt a te édesanyád!"
János megértette. Magához vette Máriát és ezentúl ő gondoskodott róla.

Jézus sokáig függött a kereszten. Már dél is elmúlt. A nap magasan járt. Forrón sütött.
De egyszercsak elkezdett sötétedni. Még távolról sem volt este, mégis besötétedett. Nappal volt még, mégis mintha éjjel lenne. Annyira besötétedett mindenfelé.
Az emberek félni kezdtek. Már nem mertek csúfolódni. Csönd lett a Golgotán.
És a nagy csöndben ott függött Jézus. Súlyos volt a büntetés, és szörnyű volt neki a sötétség is. Már az eget sem látta. Mintha a mennyei Atya is megfeledkezett volna róla.
Minden barátja elment. Mindenki elhagyta őt.
Talán még az Isten is elhagyta?
Három órán át sötétség borította a földet.
Jézus már nem bírta tovább. Nagy szóval kiáltott:
„Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?"
Kivilágosodott.
Jézus tudta már, hogy mennyei Atyja nem feledkezett meg róla. Hogy Isten szereti őt, és egészen közel van hozzá.
A büntetés a vége felé járt. Jézus mindent elvégzett, elviselt, kiállott. Nagy dolgot vitt véghez az emberekért. Mindent beteljesített.
Ezt akarta mondani, de már alig bírt szólni. Nagy nehezen mondta: „Szomjúhozom!"
Valaki erre szivacsot tűzött egy hosszú botra. Vízbe mártotta és fölnyújtotta Jézus szájához.
Amint Jézus megízlelte, nagy szóval fölkiáltott: „Beteljesedett!"
Igen. Minden beteljesedett.
Megtörtént a nagy mű. Az emberek újra bejuthatnak a mennyországba. Most már meghalhat az Üdvözítő.
Még arra gondolt: „Megkérem Atyámat, gondoskodjék rólam, ha majd meghaltam."
És utolsó szava ez volt:
„Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet."
Azzal lehajtotta a fejét, behunyta a szemét.
Igy halt meg Jézus, a világ Üdvözítője.

JÉZUST ELTEMETIK

Jézus meghalt.
De holtteste ott maradt a kereszten estig.





Akkor jött néhány ember meg asszony.
Jézus barátai voltak.
Óvatosan lefejtették a holttestet a keresztről. Szép vászonlepedőket hoztak magukkal, abba göngyölték Jézus testét. Illatos füveket is göngyöltek hozzá.
Igy vitték aztán nagy tisztelettel Jézus halott testét egy közeli kertbe. Ott tátongott egy nyílás a hegyoldalban. Sírkamrának volt kifaragva. Oda fektették be Jézus testét. Aztán a nyílás elé közös erővel nagy követ gurítottak. Azzal zárták el a bejáratot.
Jézus el volt temetve.
Barátai azt gondolták: „Jézus tehát meghalt. Nem szólhat hozzánk többé. Nem tehet minket boldoggá többé. Azt hittük, hogy minden olyan nagyszerű lesz, most pedig mindennek vége!"
Nem jutott eszükbe, hogy Jézus azt mondta:
„Meg fogok ugyan halni, de új életre támadok. Három nap múlva föltámadok a sírból."
Ha eszükbe jutott volna, nem szomorkodtak volna annyit.
A papoknak és farizeusoknak azonban eszébe jutott, amit Jézus mondott!
Katonákat állítottak a sír szájához:
„Itt álljatok őrt és vigyázzatok, hogy semmi se történjék itt. A sírnak zárva kell maradnia. Jézusnak benne kell maradnia!"
Igy hát a katonák őrt álltak a sírnál.
De vajon vissza tudják-e tartani Jézust ha ki akarna jönni?

FÖLTÁMADT JÉZUS, AZ ÚR!

Egész kora hajnal volt. Alighogy világosodni kezdett.
A katonák őrségen álltak az Úr sírjánál. Arra kellett vigyázniuk, hogy semmi se történjék a sírnál. Maradjon lezárva. Senki se jöjjön a közelébe.
Már harmadik napja ott álltak és még nem történt semmi. Nem is jött arra senki.
De ezen a csöndes hajnalon mégis jött arra valaki. És a katonák nem tudták megakadályozni.
Angyal volt. Hirtelen érkezett az égből. Ruhája fehér volt, mint a hó. És amint lába földet ért, megrendült a föld.
A katonák halálra rémültek. Azt még látták, hogy az angyal odamegy a sírhoz, és félrelöki a nagy követ. Akkor ijedtükben kereket oldottak, elszaladtak ahogy a lábuk bírta. Az angyal egyedül maradt a sírnál.

És ezen a csöndes hajnalon új életre támadt Jézus, és kilépett a sötét sírból. Halottaiból föltámadt!
A halál nem bírta hatalmában tartani, mert ő Isten Fia volt.
Többé nem szenvedhet soha, sem nem éri őt bántalom.



Az angyal az ő szolgája volt. Isten küldte.
És valamennyi angyal az ő szolgája.
Ő a mennynek és a földnek királya.
A tanítványok azonban még nem tudták, hogy az Úr föltámadott.

Asszonyok jöttek a sírhoz. Ugyanazok, akik eltemették őt.
Nagyon szomorúak voltak, mert azt hitték, hogy Jézus halott. Illatos füveket vásároltak. Ezekbe akarták Jézus holttestét begöngyölni. Amint azonban a sírkertbe érkeztek, eszükbe jutott a nagy-nagy kő. Az zárta el a sír száját. Aggódva mondták: „Ki fog nekünk segíteni, hogy elgurítsuk azt a nagy követ? ”
Amint odanéztek, szinte földbe gyökerezett a lábuk. Szemük tágra nyílt. A kő el volt hengerítve!
Hát ez meg hogy lehet? Ki tette ezt?
Járt már valaki Jézus sírjában? Talán ellenségei jöttek és elvitték a holttestet?
Egyik asszony sarkonfordult és visszafutott:
„Szólni kellene a tanítványoknak!”
Mária Magdolnának hívták ezt az asszonyt.

A többi asszony azonban odament a sírhoz.
Ott azonban újabb ijedtség várta

őket. Valaki ott volt bent a sírkamrában. Angyal volt hosszú fehér ruhában. És egy másik is! Két angyalt találtak odabent. Az asszonyok megálltak félelmükben.
Az angyalok azonban rájuk szóltak: „Ne féljetek! Jézust keresitek, akit keresztre feszítettek? Nincs itt. Föltámadott! Gyertek, nézzetek ide. Itt a hely ahová temették."
Megnézték. A hely üres volt. De nem igen értették meg, mi is történt. Olyan hihetetlen volt.
Az angyalok folytatták:
„Nem emlékeztek már, mit mondott Jézus? Ő maga megmondta: Meghalok ugyan, de három napra rá föltámadok a sírból!"
Igen, eszükbe jutott. És megörültek.
Az angyalok még azt mondták: „Menjetek gyorsan, mondjátok el a tanítványoknak és Péternek."
Persze hogy megtették. Gyorsan visszafutottak az úton, örömtől remegve.
De lám, valaki ott jön szembe velük.
És barátságosan köszön nekik.
Igen, Jézus az, az Úr! Hát él! Ott áll előttük testi valóságában. Hát nem veszítették el Mesterüket.

Az asszonyok letérdeltek Jézus előtt. Lábát átölelték. Örömükben sírtak. Az Úr azt mondta nekik: „Mondjátok meg tanítványaimnak, hogy ők is látni fognak engem!"

Ezzel hirtelen magukra maradtak az asszonyok. Az Úr eltünt. De az asszonyok tudták biztosan, hogy él! Látták őt és hallották a hangját. És sietve beszaladtak a városba a tanítványokhoz.
Kacagtak és újjongtak:
„Az Úr föltámadott!" A tanítványok azonban csak szomorúan csóválták a fejüket.
„Álmodtatok!" – mondták.
Nem hitték el nekik.

MÁRIA MAGDOLNA

Mária Magdolna visszament Jézus sírjához és ott magában sírdogált. Nem tudta még, hogy Jézus föltámadt.
A többi asszony tudta, de ő még nem. Ő volt az, aki visszafutott a tanítványokhoz. Ezalatt látta a többi asszony Jézust. Ő azt hitte, az Úr testét valahová elvitték innét. És most visszajött a sírhoz, hogy megkeresse. De hol találhatná meg?
Bánatában nem tudta mihez fogjon. Ott állt hát a sírnál és csak sírdogált. Lehajolt és benézett a sírkamra sötétjébe. Ott ültek ketten fehér ruhában. Ott ültek ahol Jézus holtteste feküdt. Két angyal volt, de Mária bánatában nem ismerte föl őket.
Az angyalok megkérdezték: „Asszony, miért sírsz?"
Mária Magdolna zokogva felelte:

„Elvitték Uramat és nem tudom, hová tették!"
Azzal Mária megfordult. Még valaki állt ott fehér ruhában. Jézus volt az, de Mária őt sem ismerte meg. Könnyein keresztül nem látott jól.
Az Úr megkérdezte: „Miért sírsz? Kit keresel?" Mária még mindég nem vette észre, hogy Jézus szól hozzá. Kertésznek nézte. Zokogva azt felelte: „Ha te vitted el őt, mondd meg hová tetted!"
Jézus most nevén szólította: „Mária!"
Mária Magdolna erre hirtelen megismerte Jézust.
„Uram Jézus! Mester!"
Át akarta ölelni lábát, hogy soha többé el ne eressze őt.
De az Úr Jézus barátságosan elhárította:
„Ne érints. Nem maradhatok itt. Visszamegyek Atyámhoz a mennybe. Menj tanítványaimhoz és mondd meg nekik!"



És hirtelen eltünt az Úr.

Mária Magdolna dehogy szomorkodott többé! Hiszen megtalálta szeretett Mesterét! Futott a tanítványokhoz: „Láttam az Urat!" És elmondta, amit mondott neki. De a tanítványok nem hittek neki sem.

ESTE

Aznap este ketten ballagtak az országúton.
Jeruzsálemből jöttek és az Emmausz nevű kis faluba tartottak. Ott laktak.
Menet közben Jézusról beszélgettek: „Milyen kár, hogy meghalt! Mi pedig azt reméltük, hogy király lesz belőle. Azt hittük, hogy ő a Messiás, az Isten Fia, aki nekünk a boldogságot hozza. Dehát meghalt!"
„És amit az asszonyok ott Jeruzsálemben csacsognak, elhiszed te azt? Azt mesélik, hogy feltámadt a sírjából. Dehát az csak nem lehet! Akkor ugyan minek halt volna meg előbb? "
Sehogysem értették, és nagy búsan bandukoltak tovább. Hozzájuk csatlakozott valahonnan egy harmadik. Jézus volt az, de nem ismerték meg.
Megkérdezte tőlük:
„Miről beszélgettek itt az úton, hogy ilyen szomorúak vagytok? "
Csodálkozva néztek rá: „Hát nem tudod, mi történt a napokban Jeruzsálemben? "
„Ugyan micsoda? " – kérdezte az idegen.
„Hát nem hallottad, mi történt a názáreti Jézussal. Biztosan hallottál Jézusról. Olyan jó ember volt. És mindent meg tudott tenni."
Betegeket gyógyított meg, vakoknak visszaadta szemük világát, és annyi csodát tett. De a gonosz papok elfogták őt és keresztre feszítették. Igy hát meghalt.
Mi pedig azt hittük, hogy ő a Messiás, aki nekünk a boldogságot hozza. Dehát már harmad napja halott. Igaz, hogy asszonyok ott fönt Jeruzsálemben azt fecsegik, hogy föltámadt sírjából. Dehát az csak nem lehet! Minek halt volna meg akkor előbb? "
És úgy gondolták, az idegen is azt fogja mondani: „Nem, az igazán nem lehet!"
A férfi azonban egész mást mondott.
Igy kezdte: „Ó de nehézfejűek vagytok! Miért nem hiszitek el? Pedig igaz. Jézus csakugyan föltámadt. És még azt kérdezitek, hogy hát akkor miért halt meg? Ennek azért kellett így lennie, hogy az emberek újra boldogok lehessenek. Igy akarta Jézus. Ő akarta azt a büntetést elszenvedni, amit az emberek érdemeltek meg, azért, hogy így bejuthassanak a mennyországba. Most már értitek, hogy Jézus meghozta a boldogságot az emberek-



nek? Hogy mégis ő a Messiás, az Üdvözítő? ”

És sokminden mást is megmagyarázott nekik. Azok ketten meg csak hallgatták, és közben egészen eloszlott a szomorúságuk.

Szívesen hallgatták volna tovább az idegen szavát, de nem lehetett, mert megérkeztek házukhoz. Az idegen pedig tovább akart menni.

Nem akarták továbbengedni. „Maradj velünk, mert esteledik. Mindjárt sötét lesz, akkor úgysem tudsz már tovább menni!” – marasztalták.

Nagy örömükre az idegen ráállt, és bement velük a házba. Ott asztalhoz ült velük együtt vacsorához. Ketten meg csak nézték őt.

Ugyan ki lehet ez? Olyan boldoggá tette őket. Szeme csupa kedvesség, hangját is olyan jó hallgatni! És most kézbe veszi a kenyeret. Imádkozik, megtöri a kenyeret és odaad mindkettőjüknek egy-egy darabot.

Hirtelen megismerték.

Ez Jézus, az Úr!

Feléje nyújtották kezüket.

Éppen kiáltani akartak: „Jézusom, Mesterem!”

De az Úr eltünt szemük elől.

Hová tünt olyan hirtelen? Nem tudták. Olyan csodálatos volt az egész. „Egész úton, míg vele mentünk, nem tudtuk, hogy ő az. De most már értjük, miért örvendezett úgy a szívünk!”

Abbahagyták a vacsorájukat. Rögtön visszafordultak Jeruzsálembe. A tanítványoknak hírül kell vinni. Hogy megörülnek, ha ők is megtudják! A tanítványok egy házban ültek együtt, az ajtó zárva. Féltek a gonosz papoktól. De amint ők ketten kopogtak, ajtót nyitottak nekik. Ők persze bemehettek. És mielőtt még egy szót szólhattak volna, a tanítványok azzal fogadták őket: „Az Úr valóban föltámadt és Péter látta!"

„Mi is láttuk őt!" – mondták, és elbeszélték, mi történt velük.

És amint még izgatottan erről beszélgettek, egyszercsak közöttük állt Jézus.

Hogy jött be? Az ajtók, ablakok zárva!

Megijedtek erre.

De az Úr megnyugtatta őket: „Ne féljetek, én vagyok. Gyertek, nézzetek csak meg jól, igazán én vagyok!"

És megmutatta nekik kezét és lábát. Rajta volt a szögek helye. Enni is kért. Megevett egy darab kenyeret, és egy kis lépesmézet.



Erre végre elhitték, hogy igazán Jézus. Ugyanúgy asztalnál ült velük, mint azelőtt. És megint hallották jólismert hangját. Milyen gyönyörű este volt az! Amikor aztán Jézus megint eltűnt a szemük elől, egyikük sem volt már szomorú. Tudták, hogy nem vesztették el Mesterüket, és hogy Jézus a Messiás, az Üdvözítő még sok embernek hozza meg a boldogságot.

A TÓNÁL

Hajó vesztegelt a tóparton. Heten baktattak libasorban a part mentén. Jézus tanítványai. Péter volt az egyik.
Az Úr mondta, hogy ide jöjjenek, hogy itt majd újra találkoznak. Most hát várták az Urat.
A parton még mindig ott vesztegelt Péter hajója, amelyiken életében annyiszor járta a vizet. Ott vesztegelt, mintha Pétert várná.
Péter megszólalt: „Megyek halászni!"
A többiek ráfelelték: „Mi is veled megyünk!"
Beszálltak mind a heten és kieveztek a szabad vízre. Esteledett.
Kidobták hálójukat, egész éjszaka halásztak, de nem fogtak semmit. Amikor hajnalodott, elindultak a part felé.
Valaki ott állt fehér ruhában a parton. Alig világosodott, nem tudták még kivenni, hogy kicsoda. De hangját tisztán hallották, amint bekiáltott hozzájuk:
„Van-e valami ennivalótok?"
„Nincs!" – kiáltották vissza.
„Engedjétek le a hálót jobboldalon, ott találtok!" – jött az újabb kiáltás.
Megtették. Kiemelték a hálót, a másik oldalon vízbe engedték, aztán egy darabig eveztek, végül kihúzták a hálót.
Kihúzták volna, ha bírták volna. De nem bírták, annyira megtelt. Megörültek erre. Mégiscsak igaza volt annak ott a parton. De kicsoda az ott?
János jött rá először. Odaszólt Péternek: „Az Úr az!"
Persze hogy az Úr volt. Péternek nem volt erre maradása a hajóban. Kiugrott a vízbe és kiúszott a partra. Péter az Úrnál akart lenni.
A többi tanítvány a hajóban maradt és a part felé evezett. Vonszolták maguk után a halakkal telt hálót. Amint partot értek, ott találták Jézust. Tüzet rakott és halat sütött. Kenyér is volt. Az Úr várta tanítványait és mindent előkészített, hogy megvendégelje őket.
Az Úr szólt: „Hozzatok néhányat a most fogott halakból."
Péter ment és hozott. Kihúzták a hálót a partra és megszámolták a halakat. Százötvenhárom nagy halat fogtak. És a háló mégsem szakadt szét. Csoda volt.
Szép reggel volt ez a tó partján. Körbeülték a tüzet. Jézus és tanítványai. Jézus fogta a kenyeret és szétosztotta közöttük. A ha-

lakból is kaptak. A tanítvanyok csöndben, áhitattal nézték Mesterüket. Úgy örültek, hogy Jézus megint velük van!
Péter azonban egy kicsit zavarban volt. Eszébe jutott: „Megtagadtam a Mestert! Olyan rossz voltam! Vajon szabad nekem résztvennem Jézus munkájában? Szabad nekem majd elmenni a világba az embereknek boldogságot vinni? Lehetek én még Jézus szolgája? "
Egyszer, évekkel ezelőtt Jézus hívta őt. Még új, különleges nevet is adott neki. Mindnyájan Péternek nevezték. De közben olyasmit tett, ami egészen csúf dolog. Háromszor megtagadta Jézust. Háromszor is fogadkozott, hogy nem tartozik őhozzá."
Amint végeztek a reggelivel, Jézus megkérdezte Pétert:
„Péter, jobban szeretsz te engem, mint a többiek? "
Péter meglepődött. Igen, egyszer nagyban fogadkozott, hogy az összes tanítványok közül ő szereti legjobban Mesterét.
„Még ha mindnyájan magadra hagynak és elmenekülnek én akkor sem hagylak magadra! Még harcolok is érted. Meg is halok érted!"
Ezt mondta akkor, de most nem merte ezt újra mondani. Annyira szégyelte magát.
Pedig szerette az Urat nagyon, és ezt Jézus is tudta róla.
Péter csöndesen felelte:
„Igen Uram, te tudod, hogy szeretlek."
Erre így szólt Jézus:
„Legeltesd bárányaimat."

Egy darabig csönd volt.
Azután az Úr megint megkérdezte:
„Péter, szeretsz te engem? "
Péter elszomorodott. Hát nem bízik meg benne Jézus? Igaz, akkorát hazudott!
Csak azt felelte: „Uram, te tudod, hogy szeretlek."
És Jézus szólt: „Legeltesd juhaimat."
Aztán megint csönd lett.
Kis idő múlva Jézus harmadszor is megkérdezte: „Péter, igazán szeretsz te engem? "
Háromszor hazudott Péter, amikor háromszor mondta, hogy Jézust nem ismeri.
Most háromszor kellett mondania, hogy szereti.
Péter szomorúan felelte: „Uram, te mindent tudsz, te tudod, menynyire szeretlek."
És Jézus újra szólt: „Legeltesd juhaimat!"
Péter legyen mindenkinek pásztora, aki Jézusban hisz.
Aztán folytatta Jézus: „Azelőtt azt tetted Péter, amit akartál. Ezentúl azt kell tenned, amit én akarok."
És ezzel rendbejött minden.
A tanítványok is tudták már, hogy Jézus megbízik Péterben.

AZ ÚR JÉZUS MENNYBESZÁLL

Amikor Jézus sírjából föltámadt, még egy darabig itt maradt a földön tanítványaival.

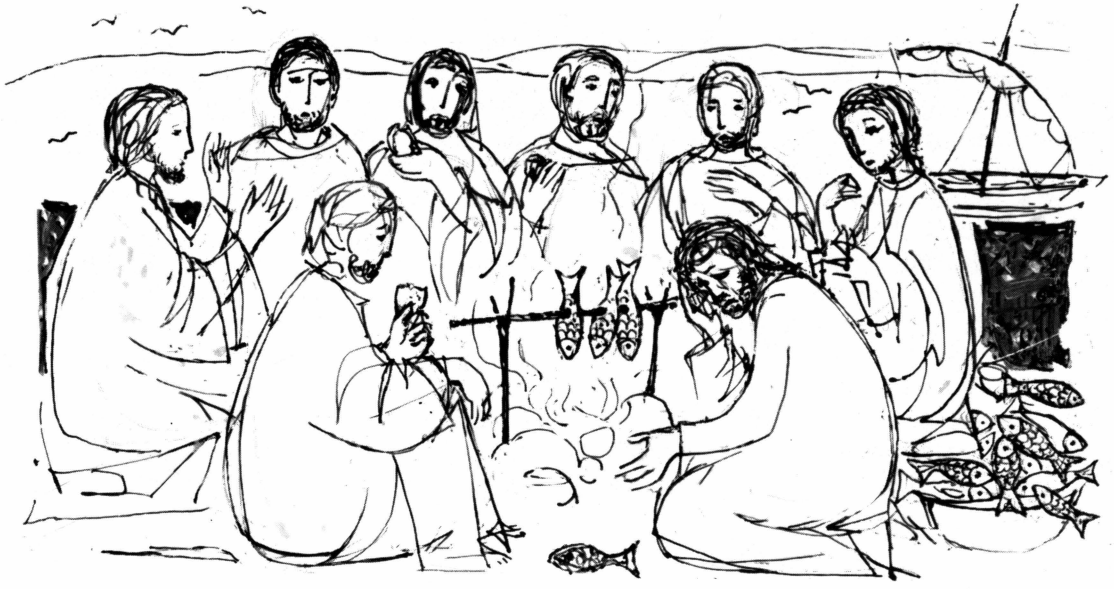

De már nem sokáig.
Mert az ő földi műve megtörtént. Mindent beteljesített.
Aztán újra visszament Atyjához a mennybe.
Még egyszer találkozott Jézus az összes tanítványával.
Júdás már nem volt köztük. Megkapta a büntetését csúf árulásáért. A kétszínű Júdás meghalt.
De a többiek mind együtt voltak. És figyelték az Úr szavát, mert tudták, hogy most hallják így utóljára.
Az Úr azt mondta, hogy a tanítványok nemsokára induljanak és tegyék meg azt amire Jézus tanította őket. Menjenek el az egész világra, és hirdessék Jézust.
Szép munka volt, de veszélyes.
De a tanítványoknak nem kell féliük, mert az Úr majd segít nekik és gondoskodik róluk.
Az Úr mondta: „Nem hagylak magatokra. Küldök valakit, aki mindég veletek lesz. Ez a valaki a Szentlélek. Ő majd erőt ad nektek és eszetekbe juttatja mindazt, amit mondtam nektek. Ő majd megmondja, mit tegyetek.
És éppen ezért még ne induljatok most szét a világba. Maradjatok Jeruzsálemben, ott várjátok meg a Szentlélek eljöttét."
Amikor Jézus mindent elmondott, amit a tanítványoknak tudniuk kellett, kiment velük a városon kívülre.
Jeruzsálemhez közel volt egy hegy. Az Olajfák hegye. Oda mentek föl.

És ott a hegy tetején Jézus fölszállt a mennybe. Még egyszer utóljára végignézte tanítványait, aztán megáldotta őket, és így áldás közben szállt a mennybe.
A tanítványok letérdeltek. Tanakodtak: „Uram Jézus, most aztán igazán elmész tőlünk? ”
És néztek utána, amíg csak láthatták. Egy fehér felhő úszott arra az égen és eltakarta szemük elől. Többé nem látták.
Elárvultan maradtak ott. Hiányzott nekik Jézus. Már régen nem látták, de még mindég csak az eget nézték. Egyszercsak két angyal állt mellettük és szólt: „Ti emberek, mit álltok itt és mit néztek az égre? Jézus az Úr nem ment el mindörökre. Ahogyan most láttátok őt égbe szállni, úgy fog majd újra visszajönni.”
Az apostolok megvígasztalódva mentek be a városba: „Milyen nagyszerű, hogy Jézus most Atyjánál van az angyalok társaságában! De onnan is lát minket. És gondoskodik is rólunk. Nemsokára elindulunk és végezzük azt a munkát, amire ő tanított minket. Addig azonban várunk és imádkozunk, hogy küldje el nekünk a Szentlelket.”

A SZENTLÉLEK ELJÖVETELE

Az Úr Jézus visszament az égbe. Elvégezte munkáját itt a földön. A tanítványok pedig Jeruzsálemben ültek és várták a Szentlélek eljövetelét, hogy segítségükre legyen szép munkájukban. Bölccsé és erőssé teszi majd őket. Ezért imádkoztak minden nap.
Velük imádkozott Mária, Jézus anyja is.
Ünnep lett újra Jeruzsálemben. Pünkösd. Sok ember jött a városba. Az ország minden tájáról jöttek össze, sőt még külföldről is érkeztek Jeruzsálembe az ünnepre. A templomba mentek áldozatot vittek az Úrnak.
Az utcán nagy volt a jövés-menés.
Egyszercsak megálltak az emberek az utcán és hallgatózni kezdtek, nézelődtek, mert valami különöset hallottak. Valami zúgás, mintha nagy szél zúgna, pedig szélcsönd volt. A különös zúgás egy házból hallatszott.
„Hát ez meg micsoda? ” – kérdezték és kíváncsian tódultak a ház felé.
Abban a házban különös dolog történt.
Ott voltak bent a tanítványok. Fejük fölött támadt ez a szélzúgás. Fejükön lángok támadtak. Mint a tűz lángja. De nem volt igazi tűz, mert nem égetett. De elöntötte őket valami kimondhatatlan nagy boldogság és öröm. Mert most szállt a szívükbe a Szentlélek, akit az Úr Jézus nekik megígért.
Nem lehetett azt sem látni, sem hallani. Egész titokzatosan történt.
Az utcán a csődület meg kiabált: „Mi az ott bent? Mi történik ott? ”



Némelyek még kacagni mertek. Így szóltak: „Értjük! Tudjuk! Sokat ittak ezek! Leitták magukat, azért van az egész."

Aztán a házban bent csönd lett. Egyik tanítvány kiállt az összegyűlt sokaság elé és beszélni kezdett.

Péter volt az, aki azelőtt mindig olyan félénk volt. Aki még azt is letagadta, hogy az Urat ismeri. Háromszor megtagadta.

Most cseppet sem félt.

„Emberek! Nem vagyunk mi részegek! Nem ittunk mi bort! Hanem tudjátok mi történt? Jézus az Úr elküldte nekünk a Szentlelket.

Hisz ismeritek mindnyájan a názáreti Jézust. Emlékeztek rá, menynyi beteget gyógyított és mennyi csodát tett. De aztán megharagudtatok rá, és elfogták őt. És ti azt kiáltottátok: „Keresztre vele! Feszítsd meg őt!" És meghalt Jézus a kereszten. Erről ti tehettek! De nem maradt a sírban, mert Isten Fia volt. Isten föltámasztotta

őt, mi mind láttuk őt. És most fölment a mennybe és elküldte nekünk a Szentlelket. Ő a mennynek és a földnek Ura. Az a Jézus, akit ti keresztre feszítettetek."
Az emberek megrettentek. Hát mégis Isten Fia volt? Milyen rosszat tettünk mi ővele! Biztosan haragszik ránk az Isten!
„Mit tegyünk?" – kérdezték.
Péter válaszolt: „Kérjétek az Istent, hogy bocsásson meg nektek. Szeressétek az Úr Jézust és keresztelkedjetek meg. Azzal az Isten megbocsátja bűneiteket. Akkor boldogok lehettek örökre."
Micsoda nagyszerű pünkösd kerekedett ebből ott Jeruzsálemben! Nagy csapatokban jöttek keresztelkedni a tanítványokhoz. Lehettek vagy háromezren. Mind szeretni akarták Jézust és az ő tanítványai akartak lenni. Amikor aztán az ünnep elmúltával hazatértek, elmondták otthon, mi történt velük. És, hogy az Úr Jézus milyen boldoggá tette őket.

AZ EMBER, AKI BÉNA VOLT

Volt egy szerencsétlen, aki egész nap a földön ült a templom kapujánál. Ha emberek mentek arra, feléjük nyújtogatta a kezét:
„Adjatok, adjatok szegény szerencsétlennek! Szánjatok meg!"
Életében még egyetlen lépést sem tett szegény. Baj volt a lábával. Béna volt. Nem volt benne erő, nem tudott ráállni.
Igy élt kiskorától fogva. Édesanyja hiába tanította járni, összeesett.
Amikor nagyobb lett, a többiek vidáman ugrándoztak és játszottak, ő nem tudott velük játszani. Csak ott ült magában szomorúan.

Most már nagy ember volt, már negyven éves is elmúlt. A többiek dolgoztak, megkeresték megélhetésüket. Ő nem tudott dolgozni. Csak koldult, kéregetett.
Ezért ült a templom kapujában. Odavitték őt reggelenkint. És ha valaki arra ment, feléje nyújtogatta a kezét.



Néha kapott is valamit.
Gyakran semmit sem kapott.
Szegény szerencsétlen volt.
De egyszercsak meggyógyult. Makkegészséges lett.
Egyik délután történt, úgy három óra tájban. Olyankor sokan mentek a templomba, mert az volt az áldozat órája. A szerencsétlen ott ült a templom legszebbik aranyos kapujánál. Péter és János arra jöttek. Bementek ők is a templomba, az áldozathoz.
A béna most is kinyújtotta a kezét és kért: „Adjatok adjatok, szegény-szerencsétlennek!"
Pénzt azonban nem kapott, de Péter rászólt: „Nézz ránk!"
Az csodálkozva fölnézett: „Ugyan mit akarnak ezek velem? "
Péter tovább mondta:
„Pénzem az nincs, de amim van, azt adom neked!"
Azzal kézenfogta a szegény bénát és erős hangon ráparancsolt:
„A názáreti Jézus nevében parancsolom, kelj föl és állj lábra!"
Azzal kézen fogva fölemelte a bénát. Kénytelen volt lábra állni.
És nem esett össze!
Meggyógyult!
Erő szállt csontjaiba.
Állni tudott, saját lábán járni is tudott, mint akárki más. Az Úr Jézus meggyógyította őt.
Hogy megörült a szegény szerencsétlen! Örömében sírt és kacagott: „Idenézzetek emberek! Járok! Szaladok! Ugrálok! Nem vagyok már béna! Az Úr Jézus meggyógyított! Milyen jó ő énhozzám!"



Körülugrálta és körültáncolta a templom udvarát.
Aztán meg Péter és János körül ugrándozott.
A templomban sok nép volt együtt. Csodálkozva nézték, mi lelte. „Ki ez? Nem ez az a béna koldus, aki a templom ajtajában szokott koldulni? Hát meggyógyult? Péter és János gyógyította meg? "
Odagyülekeztek Péter és János köré és félő tisztelettel néztek rájuk.
Péter hozzájuk fordult: „Emberek, mit bámultok minket? Nem mi gyógyítottuk meg ezt a bénát, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus!"
És mondta az embereknek, hogy kérjék az Úr Jézust, bocsássa meg bűneiket.

„Jézus nem halott. Föltámadt a sírból és most a mennyben van. Mindnyájatokat boldoggá akar tenni."
Péter még sokmindent mondott Jézusról, és az emberek örömmel hallgatták.
Papok is voltak ott a templomban. De azok nem örültek annak, hogy Péter ott áll és szól a néphez. Katonákat hívtak, elfogták Pétert és Jánost, és börtönbe csukták.
Péter és János egész éjjel ott ült a börtönben. De csöppet sem bánták.
Arra gondoltak: „Jézus annyit szenvedett miértünk, most hát mi is szenvedhetünk valamit őérte. Örülünk, hogy őmiatta börtönbe kerülhettünk!" Csöppet se szomorkodtak.
Másnap reggel értük jöttek a katonák és a gonosz papok elé állították őket.
A papok így gondolták: „Majd jól rájuk ijesztünk. Akkor majd nem mernek többet Jézusról beszélni az embereknek. Mert nem tűrjük, hogy még mindig emlegessék Jézust. Nem tűrjük, hogy az emberek a tanítványokra hallgassanak! Miránk hallgassanak!"
Aztán így szóltak Péterhez és Jánoshoz: „Megtiltjuk nektek, hogy Jézusról beszéljetek! Nehogy még egyszer rajta kapjanak, mert akkor majd meglátjátok, mi lesz veletek!"
Péter és János azonban nem ijedtek meg.
Ezt felelték: „Maga az Úr Jézus mondta nekünk, hogy tegyük, azért tesszük. Inkább kell Jézusra hallgatnunk, mint tirátok."
A papok nem merték kettőjüket bántani.
Megpróbáltak még egyszer rájuk ijeszteni, azután szabadon engedték őket.
De a papok még mérgesebbek lettek.
Igy gondolkoztak: „Na megálljatok csak! Jézust jól megbüntettük, majd a tanítványaival is úgy bánunk el!"
De a tanítványok tudták, hogy az Úr gondoskodik róluk.

PÉTER A FOGSÁGBAN

Éjfél körül járt az idő.
Korom sötét volt.
Ebben a sötétben ott feküdt valaki a börtönben. Keskeny zárkában a földön feküdt. Jobbról-balról egy-egy katona feküdt mellette. Azok őrizték, hogy meg ne tudjon szökni.
De úgysem lehetett, mert mindkét csuklóján lánc volt. Azzal a katonák csuklójához volt láncolva. Ha szökni akarna, a katonák rögtön fölébrednének.
A zárka ajtaja is jól be volt zárva, a börtön utcai ajtaja szintén.
És minden ajtó előtt katona állt őrt, hogy senki meg ne szökhessék.
Mások is voltak a börtönbe csukva. Tolvajok, rablók és mindenféle gonosztevők. Nem, ez a rab igazán

nem tudott megszökni. Nem is lehetett! Másnap viszik a király elé. És akkor meg kell halnia. Ez az éjszaka élete utolsó éjszakája.
De ez a rab nem félt. Mert tudta, hogy az Úr gondoskodik róla akkor is, ha meg kell halnia. Akkor a mennyországba viszi. Azért aludt olyan nyugodtan a két katonához láncolva.
Ez a rab nem volt sem tolvaj, sem rablógyilkos. Az Úr Jézust szerette.
Semmi rosszat nem tett.
Az volt a bűne, hogy az embereknek Jézusról beszélt.
Tudjátok-e ki volt ez a rab?
Péter volt, a keresztények pásztora.

A gonosz király most börtönbe záratta. Senki rajta segíteni nem tud. Barátai sem.
Barátai mindig gondoltak Péterre. Nem feküdtek le aludni. Egész éjjel együtt ültek. És ha már másképp nem tudtak rajta segíteni, hát imádkoztak érte.
Kérték: „Uram, segítsd meg Pétert! Mi semmit sem tehetünk a megmentésére, de te mindent megtehetsz!"

Péter aludt. A hozzá láncolt két katona is aludt.
Egyszercsak egy angyal termett a zárkában. Oldalba bökte Pétert:
„Kelj föl gyorsan!"



Péter szót fogadott azonnal. Kezéről a láncok lehullottak. A katonák nem ébredtek föl.
Az angyal tovább mondta: „Vedd föl sarudat és köpenyedet és gyere utánam!" Ezt is megtette Péter azon nyomban. És indult az angyal után. A nehéz ajtók előttük maguktól megnyíltak. Az őrök ott álltak ugyan, de Pétert nem tartóztatták föl. Nem is látták őt. Péter azt gondolta: „Biztosan álmodom még."
Kiértek az utcára. Péter látta a holdat az égen. És még mindig nem hitte, hogy igazán kint van a börtönből.
Az angyal még az utcán végigment Péterrel, aztán eltűnt. Péter egyedül maradt az utcán. Megállt, körülnézett, aztán azt mondta magában: „Most már biztosan tudom, hogy az Úr angyalt küldött, hogy kiszabadítson engem a börtönből. Szabad vagyok. Most már biztosan tudom, hogy szabad vagyok!"
No de hová menjek az éjszakában? Persze barátaihoz. Ismerte a házat, ahol azok együtt imádkoztak. Sötétben is megtalálta. Bekopogott az ajtón. Az éjszaka csöndjében dörömbölésnek hallatszott.
Bent a tanítványok és a többi keresztények megijedtek. Még mindig ott ültek és imádkoztak Péterért. És most dörömbölnek az ajtón. Ugyan kijár odakint ilyen éjnek idején? ! Katonák talán, hogy őket is elfogják?
A szolgáló odament az ajtóhoz. Rodé volt a neve.
„Ki az? " – kérdezte Rodé.
Egy hang felelte: „Nyisd csak ki nyugodtan, én vagyok Péter!" Rodé megismerte Péter hangját. Örömében elfelejtett ajtót nyitni. Beszaladt a házba: „Péter van az ajtónál! Péter újra itt van!"
A többiek letorkolták:
„Ugyan Rodé! Az nem lehet. Elment az eszed!"
Az meg csak erősködött: „De bizony! Biztos hogy ő az! Halljátok, megint zörög!"
Erre mind az ajtóhoz tódultak és kinyitották az ajtót. És valóban Péter lépett be.
Meglepedve kérdezték:
„Péter! Igazán te vagy? Szabad vagy megint? Hogy kerültél ki a börtönből? A király szabadon engedett? Megszöktél titokban? Hogy kerültél ki onnét? "
Mindent kérdeztek tőle, tolakodtak körülötte.
Mikor aztán megnyugodtak, Péter elmondta nekik az egész történetet. Akkor tudták meg, milyen csodálatosan meghallgatta az Úr az ő imádságukat. És hálát adtak érte az Istennek.
Péter azonban nem maradt barátainál. Mert ha a katonák fölébrednek, biztosan az egész várost átkutatják utána. Azért még az éjjel elment egész messzire, ahol a gonosz király meg a katonái nem találhatnak rá.
És amerre csak járt, mindenütt beszélt az Úr Jézusról, aki az embereket annyira szereti és mindig gondoskodik róluk.

PÁL

Jeruzsálemben élt egyszer egy Pál nevű ember. Egyszer elutazott egy távoli nagyvárosba, Damaszkuszba. Szolgákat vitt magával.
Meg köteleket.
Embereket és asszonyokat akart megkötözve Jeruzsálembe hurcolni és ott börtönbe juttatni.
Pál úgy gondolta, megérdemlik azok, mert Jézus tanítványai, Jézust szeretik.
Azt pedig nem szabad. A papok megtiltották. Aki mégis merészelné Jézust szeretni, azt meg kell büntetni.
Merthogy Jézus azt mondta magáról, hogy ő az Isten Fia.
„Jézus csaló volt!"
Ezt mondták a papok, ezért büntették meg, és ezért ölték meg őt.
Tehát az ő tanítványai is csalók. Mert azt mondogatták, hogy Jézus föltámadt és fölment a mennybe. Meg kell büntetni őket is. És mindenkit, aki rájuk hallgatni merészel.
Pál így gondolta: „Megálljatok csak! Börtönbe duglak benneteket. És kiverem belőletek Jézusnak még az emlékét is! Ez a helyes, ez tetszik az Istennek. Isten látja, milyen jó szolgája vagyok neki!"
Pál ezt őszintén így is gondolta: hogy ő Istennek jó szolgálatot tesz ezzel.
Ezért minden tőle telhetőt megtett, hogy a kereszténységet összefogassa. A gonosz papok segítettek ebben. Úgy szeretett volna Istennek jó szolgája lenni!
Most útban volt Damaszkusz felé. Hallotta, hogy ott sokan szeretik Jézust. Na majd elintézi őket!
Nem szabad olyat tenni, amit a papok megtiltottak!
Nem szabad azt mondani, hogy Jézus az Úr, és hogy Isten Fia.
Pál már ott járt Damaszkusz közelében. Már látszott a város a távolban. És akkor csoda történt! Jézus megmutatta Pálnak, hogy bizony nem jól szolgálja az Istent! Hirtelen fény ragyogott föl Pál és kísérői fölött. Akkora fényesség, hogy Pál kezét a szeméhez kapta és a földre esett ijedtében.
Hangot hallott. Őt szólította:
„Mért teszel nekem rosszat? Mért üldözöl engem? Mért üldözöd tanítványaimat? "
Pál remegő hangon kérdezte: „Ki vagy Uram? "
A hang válaszolt: „Én vagyok Jézus, akit te üldözöl."
Jézus hangja volt ez? Hát akkor mégis Isten Fia volt?
Pál félelemtől reszketve kérdezte: „Mit tegyek Uram? "
És az Úr Jézus szólt: „Menj be a városba, ott majd megmondják neked, mit kell tenned."
A fény elenyészett. Pál fölkelt. Végre ki merte nyitni a szemét, de nem látott senkit és semmit. Megvakult.
Szolgái kézen fogva bevezették Damaszkuszba, a városba.
Ott bevezették őt egy házba. Ott ült Pál, arcát a kezébe temetve.



Elgondolta: „Milyen rossz voltam eddig! Azt hittem, hogy Istennek szolgálok, pedig éppen ellenkezőleg. Ártottam neki."
Enni-innivalót hoztak neki. Köszöni nem kér. Három napig sem nem evett, sem nem ivott. Annyira fölkavarta őt, hogy eddig nem jól szolgálta az Istent.
És sokat gondolt az Úr Jézusra. Imádkozni kezdett hozzá:
„Uram bánom, amit eddig tettem. Bocsáss meg kérlek! Nem tudtam, hogy ezzel ártok neked. Hadd legyek ezentúl használható jó szolgád!"

És három nap múltával eljött Pálhoz egy öreg ember. Ananiásnak hívták. Szerette Jézust.
Pál fejére tette kezét ezzel a szóval: „Pál testvér! Az Úr Jézus küldött engem hozzád, hogy újra láss, és az Úrnak szolgája légy."
Ezzel mintha valami sötét hályog hullott volna le Pál szeméről. Újra látott.
Fölkelt és szólt: „Szeretnék megkeresztelkedni. Szeretnék Jézus tanítványa lenni."
Úgy is lett.
Pál most biztos volt benne, hogy az Úr megbocsátotta bűneit.



Elhatározta: „Most aztán igazán minden tőlem telhetőt megteszek, hogy az Úrnak jó tanítványa legyek. Istennek szolgája, tehát Jézusnak szolgája akarok lenni."
Néhány napig még Damaszkuszban maradt és kezdte mondogatni az embereknek, hogy Jézus mégiscsak az Isten Fia. És hogy csak ő hozhat az embereknek boldogságot.
Az emberek egymásközt mondogatták: „Nem ez az a Pál, aki azért jött ide, hogy Jézus tanítványait összefogdossa? Lám most ő maga is Jézus tanítványa lett."
Nagyon csodálkoztak.

De voltak Damaszkuszban gonosz papok is. Azok is összebeszéltek: „El kell fogni Pált!"
És lesték, hogy foghatnák el őt.
Pál erre titokban elment onnét. Először Jeruzsálembe ment, hogy lássa Pétert, aztán elment a széles nagy világba.
Amerre csak megfordult, mindenütt beszélt az embereknek Jézusról, aki az egész világ ura és üdvözítője.

A SZÉLES NAGY VILÁGBA

Jézus tanítványait szétküldte az egész világba, hogy minden embernek beszéljenek Jézusról, az Üdvözítőről. Mindenhová el kellett vinniük azt a jó hírt, hogy az Isten emberré lett, hogy boldogságot hozzon az embereknek.
Jézus parancsolta meg nekik.
A tanítványok szót is fogadtak. Péter, János, Fülöp, meg a többiek minden irányban elindultak a széles nagy világba.
Mindenfelé messzire elutaztak, hogy mindenhol boldoggá tegyék az embereket.
Szép munka volt. Sok fáradsággal járt. Olykor veszéllyel is.
Mert sok ember nem akart a tanítványokra hallgatni. Sokszor megharagudtak ezért rájuk és bajt akartak nekik csinálni.
A tanítványok azonban nem féltek. Mert az Úr Jézus gondoskodott róluk. Jól megtanulták: Ha az ember az Úrnak szolgája, akkor nincs mitől félnie.

És bármennyi fáradsággal is járt munkájuk, mégis örömmel végezték.

Legtöbbet Pál utazott. Szárazon és vizen mindenfelé járt.
Egyszer egy Filippi nevű városba vetődött. Barátja Szilász vele volt. Együtt beszéltek az embereknek Jézusról, az Üdvözítőről.
Ott azonban gonosz emberek laktak, akik nem tűrték, hogy Jézusról beszéljenek náluk a városban. Elfogták Pált és Szilászt, megostorozták őket és börtönbe vetették, tolvajok, rablók és mindenfajta gonosztevők közé. A börtön őrének pedig lelkére kötötték: „Jól vigyázz erre a kettőre! Azt mondják, hogy ők Isten szolgái, pedig veszedelmes gonosztevők! Jól vigyázz, nehogy megszökjenek, mert akkor neked gyűlik meg a bajod!"
A börtön felügyelője erre Pált és Szilászt a legsötétebb zárkába dugta, és lábukat kalodába zárta. Az két olyan kivágott darab gerenda, ami közé beszorítják a bokájukat, aztán összelakatolják.
A börtön őre megelégedetten ment a dolgára: „Na ezeket jól elintéztem. Biztosan nem szöknek meg."
Pál és Szilász így hát kalodában ültek. Hátuk fájt még az ostorozástól, bokájukat szorította a nehéz kaloda. Nyirkos sötétben ültek. De arra gondoltak:
„Isten itt is lát minket ebben a nyirkos lyukban. Majd gondoskodik rólunk."
Arra is gondoltak: „Jézus annyit szenvedett miérettünk, most nekünk is szabad valamit őérette szenvednünk!"
És örültek annak, hogy Jézusért szenvedhetnek. Örömükben zsoltárt kezdtek énekelni az éjszakában. A többi rab hallgatta őket.
Egyszercsak nagy földrengés keletkezett. A föld remegett, a börtön falai megrepedeztek, az ajtók kifordultak, Pál és Szilász lábáról a kaloda szétesett. Szaladhattak amerre láttak.
A börtön felügyelője aludt.
A nagy dübörgésre fölébredt. A börtön ajtait tárva-nyitva látta. Ijedten gondolta:
„Jaj nekem, a rabok mind elszöktek, most engem büntetnek meg érte!"
Kétségbeesésében azt se tudta mihez fogjon. Pál odakiáltott neki: „Ne félj! Mindnyájan itt vagyunk!"
A börtön felügyelője nem akart hinni a szemének.
Lámpást kerített, azzal bement a börtönbe. És csakugyan, Pál és Szilász teljesen szabadon ott állt. Hát nem szöktek el? !
De hiszen akkor nem is gonosztevők!
Akkor mégiscsak igaz, hogy az Istennek szolgái, akik azért jöttek, hogy az embereknek boldogságot hozzanak.
A börtönfelügyelő letérdelt Pál és Szilász elé és úgy kérte:
„Kedves uraim, tegyetek engem is boldoggá! Mit tegyek, hogy boldoggá legyek? "



Pál felelt: „Szeresd az Úr Jézust, akkor boldog leszel!"

És akkor Pál és Szilász elkezdte hirdetni a jó hírt Jézusról az Úrról, az Üdvözítőről. Elmondta a börtönfelügyelőnek, meg a börtön rabjainak. Meg is keresztelték őket. Mindnyájan az Úr Jézus tanítványai lettek.

A börtönfelügyelő elvitte Pált és Szilászt a saját lakására. Ott megmosta sebeiket, enni-inni adott nekik, és azon tünődött, hogy tudná nekik megköszönni. Annyira boldog volt.

Másnap reggel Pált és Szilászt szabadon engedték. Tovább mentek a széles nagy világba.

Ahová csak eljutottak, mindenütt beszéltek Jézusról, az Úrról.

Pál egész élete végéig az Úrnak hűséges jó szolgája maradt.

Utána mások jöttek, hogy folytassák a szép munkáját. Aztán megint mások.
És ma is vannak még férfiak és nők, akik elmennek a széles nagy világba, hogy elvigyék az embereknek a jó hírt.
Eljön az idő, amikor már nem lesz olyan vidék, ahol még nem hallottak Jézusról.
És akkor Jézus majd újra visszajön a földre.
És az egész világ az ő országa lesz.

PÉLDABESZÉD A TIZ SZŰZRŐL

Egyszer majd nagy ünnepség lesz. Akkora ünnepély, amekkorát a világ még nem látott.
Hogy mikor lesz, azt nem tudja senki.
De hogy lesz, az biztos.
Az egész világ ünnepe lesz. És mindenki résztvehet benne, hogy minél szebb legyen az az ünnepség. Akkor üli meg majd a világ azt az ünnepet, amikor az Úr Jézus újra visszajön.
Az Úr most a mennyországban van. Ott gondoskodik rólunk, és mindenki másról. Ő a mennynek és a földnek királya, az egész világ királya. Azért fogja az egész világ megünnepelni az ő visszajöttét. Hogy az mikor lesz, csak a jó Isten tudja. De hogy meglesz, az biztos. Maga az Úr Jézus ígérte meg. Azóta sok idő múlt el.
És most sokan el sem hiszik, hogy visszajön.
Azok persze hogy nem is teszik meg mindazt, ami tőlük telik, hogy az az ünnep minél pompásabb legyen.
De akik szeretik Jézust, azok biztosan tudják, hogy eljön, ha még soká is kell rá várni. Várják. És imádkoznak is érte: „Jöjj Uram Jézus!"
Nagy örömnap lesz Jézus visszajövetele ezeknek!
Amazoknak azonban nem. Gyásznapjuk lesz az! Ezt is megmondta az Úr.
Erről szép példabeszédet mondott, amikor még itt járt a földön: a tíz szűzről szól a példabeszéd.
Volt egyszer tíz szűz. Barátnőjük háza előtt álldogáltak. Vártak. Öreg este lett.
Legszebbik ruhájukba öltöztek, és mindegyikük kezében olajmécses világított.
Barátjuk és barátnőjük esküvőre készülődtek. A nagy lagzira meghívta őket a vőlegény és a menyasszony, hogy az ünnepélyt szebbé tegyék. Most ott álltak a kapu előtt, és várták az ünneplők érkezését. Ha jön a vőlegény, elébe sorakoznak, és lámpásokkal bekísérik őt a lakodalmas házba.
Ott már minden elő volt készítve. Szép lakodalmas menetet terveztek. Akinek égő lámpása volt, az mind beállhatott a menetbe, és bemehetett az ünnepségre.
Ők tizen nagyon várták már, mikor indulhatnak. Gyakran néztek ki az útra, jön-e már a menet.

Az út azonban csöndes volt és sötét. Nem jött még senki. De soká tartott!

Ők tizen belefáradtak a várakozásba és elálmosodtak. Leültek az út szélére, lámpásaikat maguk mellé leállították a földre.

Jó darabig így ültek, de a vőlegény még mindig nem jött. Nagyon elálmosodtak. Karjukat fejük alá tették és elaludtak.

A tíz kicsi lámpás ott pislákolt mellettük.

De a tíz kicsi láng egyre kisebb lett, mert a lámpásokban az olaj fogyóban volt. Egyszerre csak zene csendült a távolban. Fények közeledtek. Valaki nagy vígan elkiáltotta magát: „Jön a vőlegény! Gyertek elébe!"

Fölriadtak erre ők tizen. Fölugráltak és lámpásaik után kapkodtak. De bizony azok alig pislákoltak, mert az olaj kiégett belőlük. Égő lámpás nélkül pedig nem állhatnak be a menetbe! Jaj, mit csináljanak? !

A tíz közül öten tudták, mit csi-



náljanak. Tőlük telhető legjobban előkészültek az ünnepre. Kis üvegben olajat is hoztak magukkal. Gyorsan feltöltötték lámpásaikat a tartalék olajjal. És lámpásaik gyönyörűen égtek.

A másik öten azonban nem tettek meg minden tőlük telhetőt. Nem hoztak magukkal tartalék olajat. Most nem tudták mit csináljanak.

„Adjatok egy kis olajat, mert lámpásaink kialszanak" – kérték a többi ötöt.

De azok nem adhattak, mert akkor nem lett volna elég se nekik, se azoknak.

„Szaladjatok gyorsan a boltba. Vegyetek magatoknak!" – tanácsolták.

Öten elszaladtak olajat vásárolni, a másik öten meg beálltak az ünneplő menetbe, és nagy örömmel táncolva vonultak be a lakodalmas menettel.

A lakodalmas ház ajtaja sarkig ki volt tárva.

Az egész menet bevonult.

A tíz közül öten köztük voltak. Bent a szoba gyönyörűen föl volt virágozva.

Szólt a zene és az asztalok roskadoztak a kitálalt sok finomságtól.

Az öt szűz és a többi vendég asztalhoz ült. Az ajtót bezárták, az ünnepség elkezdődött.

Nemsokra rá kopogtak az ajtón. Kintről kiabáltak: „Nyissátok ki, nyissátok ki, mi is be akarunk menni!"



Ott dörömbölt az öt oktalan szűz. Mostanáig tartott, amíg olajat tudtak szerezni.

Most már volt olajuk, égett a lámpásuk, de már elkéstek.

A vőlegény kiszólt: „Nem ismerlek titeket. Semmi keresnivalótok itt. Aki barátaink közül való, az már mind bent van."

Az öt okos szűz bent vigadott. Az öt balga szűz kintrekedt.

Ezt a példabeszédet Jézus maga mondta el.

És a végére hozzáfűzte: „Vigyázzatok, tegyétek meg, ami tőletek telik, mert ti is úgy jártok, mint ezek a szűzek. Nem tudjátok, mikor jövök el. Legyetek mindig készen az ünnepre!"

AZ ÚR SZOLGÁI

Amikor az Úr Jézus visszajön, nagy ünnep lesz az!
Erre az ünnepre valamivel készülnünk kell mindnyájunknak, kicsinek, nagynak.
Tulajdonképpen mindnyájan az Úrnak szolgái vagyunk. Nagy szolgái és kicsi szolgái. És Ő a mi Urunk. Megfogja nézni, jól tettük-e meg a ránkbízott dolgunkat.
Ne mondjátok: „Én nem tudok mit tenni az Istenért!"
Az egyik persze hogy többet tehet, a másik kevesebbet. Nem vagyunk egyforma nagyok, sem egyforma okosak. De valamit mindnyájan tehetünk. Nem baj akár milyen kicsi dolog, de lehető legjobban végezzük!
Akkor Jézus Urunk meg lesz elégedve velünk. Akkor jó szolgái vagyunk.
De ha valaki lusta, ha azt hajtogatja: „Hát én nem tudok semmit se csinálni", az bizony nem jó szolga!
Erről is mondott Jézus Urunk példabeszédet:
Volt egyszer egy ember. Nagy házban lakott, sok pénze volt. Nyolc zsákra való. Szolgái is voltak. Ő adott nekik munkát.
Kereskedő volt. Mindenféle holmit összevásárolt és egy kicsivel drágébban adta el. Ebből gazdagodott meg.
Egyszer el kellett utaznia messzire. Más országba. Sokára fog csak visszajönni.
Ki csinálja addig az ő dolgát? Ki vegyen és adjon el, ki szerezzen pénzt?
Majd a szolgáira bízza. Előhívta őket.
Először a legderekabbikat hívta. Öt zsák pénzt adott neki. Öt talentumnak mondták arrafelé. Azzal bízta rá: „Csinálj a pénzzel, amit tudsz. Adjál-vegyél, keress rajta amennyit tudsz."
Aztán előhívta a második szolgáját. Annak két zsákkal adott. Arra is rábízta: „Csinálj vele, amit csak tudsz."
Végül a harmadikat hívta elő. Annak is adott egy talentumot. Az is rettenetes sok pénz volt. Egy zsákra való. Több ezer forint! Őneki is ugyanazt mondta: „Csinálj vele, amit tudsz. Használd föl alaposan, légy jó szolgám!"
Több pénze nem volt.
Több szolgája sem.
Egy se volt, aki ne kapott volna valamit. Senki sem mondhatta: „Én nem tudok semmit sem csinálni Uramnak!"
Az úr ezzel elutazott. A szolgák egyedül maradtak otthon. Csinálhattak, amit akartak. Uruk nem volt a sarkukban.

De vissza fog jönni, és akkor majd megkérdezi: „Mit csináltatok énértem? ”
Az első szolga, aki az öt talentumot kapta, alaposan munkához látott. Adott-vett, jól keresett. Végül is kétszerannyi pénze lett, mint amennyit urától kapott. Tíz zsákkal volt már tele! A második szolga is megtette, ami tőle telt. Igaz, hogy nem tudott, annyit adni-venni, mint az első szolga, mert nem volt annyi pénze. De megtette ő is azt, ami tőle telt. Végül is ő is megduplázta a pénzt. Négy talentuma volt.
És ez a két szolga minden nap leste-várta, nem jön-e még meg a gazda. Örömmel várták vissza.
A harmadik azonban nem tette meg a magáét, rossz szolga volt. Szívesebben lustálkodott.
Azt hajtogatta: „Mit csinálhatok én az uramnak? Persze, ha én is öt, vagy csak két talentumot kaptam volna, mint amazok! Dehát ezzel az egyetlen talentummal mit kezdjek? ”
Tudta, hogy nem igaz, amit mond, mert a kevesebbet éppen úgy föl lehet használni, mint a többet. De lusta volt. „Miért dolgozzam a pénzzel? Még elveszíthetném. Inkább nem kockáztatom, inkább nem csinálok vele semmit.”
Azzal gödröt ásott a földbe, és belerejtette urának pénzét. Jól elrakta. Onnét senki el nem lopja. Azzal leült és lustálkodott.
És remélte, hogy ura sokáig nem jön vissza. Jobban szerette volna, ha ura egyáltalában haza se jön. A gazda sokáig távol maradt. Végül azonban egyszer mégiscsak megjött. És rögtön előhívta szolgáit. Mert tudni akarta, jól dolgoztak-e neki.
Az első boldogan cipelt elő tíz zsák pénzt. „Uram öt talentumot adtál, nézd, másik ötöt szereztem rajta!”
Ura megelégedetten mondta:
„Jól van derék és hűséges szolgám, mivel kevésben hű voltál, sokat bízok rád. Indulj befelé, megérkezésemet együtt ünnepeljük meg!”
Jött a második. Négy zsák pénzt hozott. Örömmel jelentette:
„Uram, két talentumot bíztál rám, nézd, másik kettőt szereztem hozzá.”
Őt is éppúgy megdícsérte az ura:
„Jól van derék és hűséges szolgám, mivel kevésben hű voltál, sokat bízok rád. Kerülj csak beljebb, megérkezésemet együtt ünnepeljük meg!”
Előállt a harmadik is. Ha akarta, ha nem számadásra elő kellett állnia.
Tudta, hogy haszontalan szolga, de kimagyarázkodott. Ő nem tehet róla, bizonygatta. Szerette volna, ha nem veszik észre lustaságát. Előhozta és letette az egy zsák pénzt, és nagy hetykén mondta:
„Nézd uram, itt a pénzed. Elástam, mert tudtam, hogy szigorú ember vagy. Féltem, nehogy elveszítsek valamit a pénzedből. Itt van a pénzed hiánytalanul, nem szólhatsz egy rossz szót sem.”



De bizony, hogy nem volt megelégedve az úr ezzel a lusta szolgájával!

„Haszontalan lusta szolga te! Tudtad, hogy szigorú ember vagyok, mégis rosszul végezted dolgodat. Megkapod most a büntetésedet lustaságodért.

És odafordult a többi szolgájához: „Vegyétek el tőle a pénzt, mert nem érdemli meg! Adjátok annak, akinek tíz talentuma van. Az megérdemli, hogy még többet kapjon! De ez nem érdemel semmi jót. Fogjátok és vessétek őt fogságba!"

Megértettétek ezt a példabeszédet is? Ilyen szolgák vagyunk mi mind. Nagy szolgák és kicsi szolgák. Az Urunk pedig az Úr Jézus.

Az Úr Jézus is elutazott távoli országba. A mennyek országába. És lehet, hogy nagyon sokáig tart még, amíg visszajön. De hogy visszajön, az biztos.

És akkor mindegyikünktől megkérdezi: „Mit csináltál értem? ”

HA MAJD AZ ÚR JÉZUS VISSZAJÖN

Most már csak egyet mondok el nektek, és azzal vége a könyvnek. Jézus mondta el, amikor még itt járt a földön.
Urunk Jézus most a mennyben van. Ő a mi királyunk. Mi az ő szolgái vagyunk. Nagyok és kicsik. Mindnyájunknak kell valamit őérte tennünk.
Egyszer majd visszajön az Úr Jézus a földre. És akkor majd mindegyikünktől megkérdezi: „Mit tettél értem? ”
Az Úr Jézus az Üdvözítő, aki mindenkit szeret és mindenkit boldoggá akar tenni.

És ez a mi dolgunk is: Az embereket szeretni és őket boldoggá tenni. Nemcsak édesapát, édesanyát, hanem mindenkit. És hogy azt hogy csináljuk, azt is elmondta nekünk Jézus.

Nem kopog be olykor hozzátok valami szegény ember? Hadd lássa, mennyire sajnálod a szegény szerencsétleneket.
Akkor jó szolgája vagy az Úrnak. Akkor éppúgy meg van veled elégedve, mintha magad adtál volna neki valamit.

Ha pedig majd nagy leszel, és magadnak is házad lesz, és odavetődik az ajtódhoz valaki, akinek nincs hol meghúzza magát éjszakára, mit csinálsz akkor?

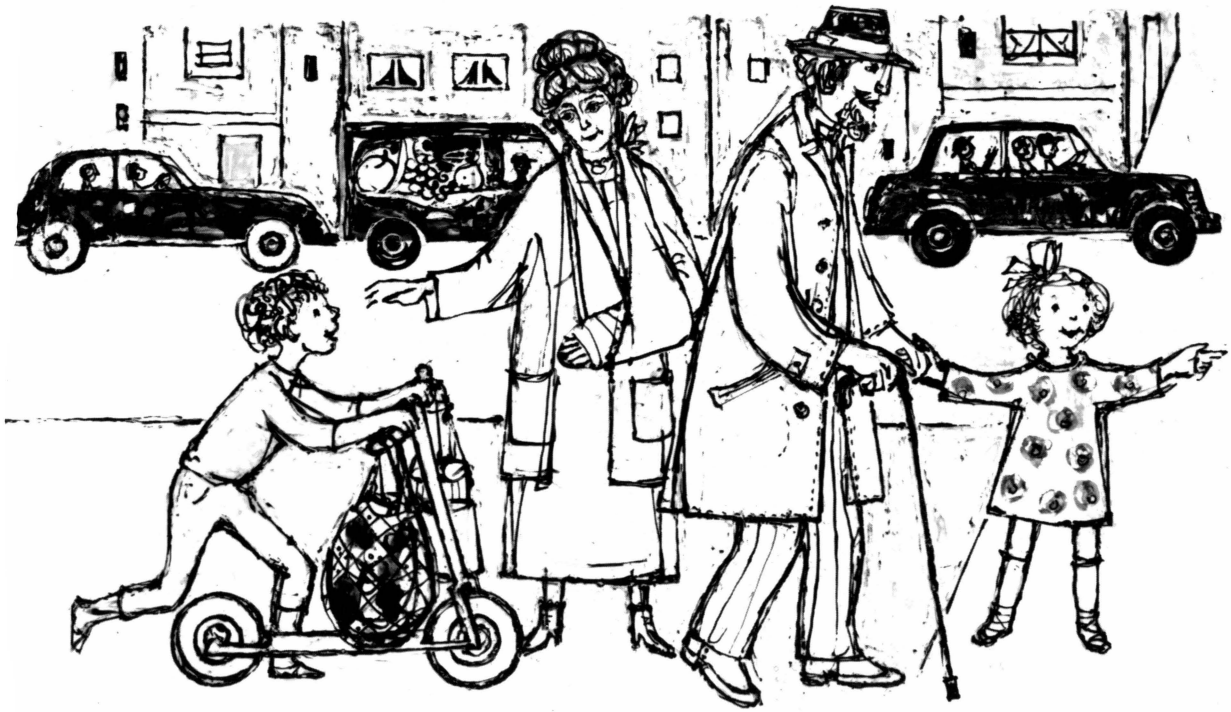



És ha olyan jön, akinek alig van ruhája?
Talán van olyan barátod, aki beteg és nem szabad kint játszania. Igaz nem mindig kellemes egy beteg ágya mellett üldögélni, sokkal jobban esik egészségesekkel együtt ugrálni.
De a beteget ezzel boldoggá tudod tenni. És az Úr Jézust is.

Később talán van olyan ismerősöd, aki börtönben ül. Látogasd meg, még akkor is, ha igazán valami gaztettet művelt.
Az Úr Jézus is fölkereste a rossz embereket. Azért jött a földre, hogy a bűnösöknek hozza meg a boldogságot.
Ahogy ő tett, úgy kell nekünk is tennünk. Akkor vagyunk az Úrnak jó szolgái.

És akkor ha majd az Úr Jézus visszajön, micsoda nagyszerű ünnep lesz az!
Az ég felhőiben fog eljönni nagy hatalommal és dicsőséggel. Trónján fog ülni a mennynek és a földnek a királya, és minden ember elébe kerül számadásra. Ahogy a három szolga elszámolt ura előtt, ugyanúgy kell az Úr Jézus elé állnunk.
Akkor majd jó szolgáit jobb oldalára állítja, haszontalan szolgáit pedig bal oldalára.
És akkor mindenkihez, aki jobbján áll ezt mondja:
„Gyertek barátaim a mennybe, ott örökké tartó ünnep van. Mert éheztem és ennem adtatok, szomjaztam és innom adtatok. Idegen voltam és helyet adtatok éjszakára. Nem volt ruhám és fölruháztatok.



Beteg voltam és meglátogattatok. Fogságban voltam és eljöttetek hozzám."
Akkor majd ezek nagy örömükben csodálkozva kérdezik:
„Uram, mikor tettük ezt veled?"
És az Úr Jézus ezt válaszolja:
„Amikor boldoggá tettetek egy koldust, egy jövevényt, egy beteget, akkor engem tettetek boldoggá!"
Amit egynek tettetek a legkisebbek közül, azt nekem tettétek!"
És akkor aztán a balján állókhoz fordul: „Távozzatok tőlem! Mert éhezni-szomjazni hagytatok engem, nem adtatok helyet nekem éjszakára, sem ruhát nem adtatok, meg sem látogattatok amikor beteg és fogoly voltam."
Akkor majd azok is megkérdezik:
„Uram, mikor tettük ezt veled?"
És az Úr Jézus ezt feleli majd:
„Elküldtétek a szegény koldust és a beteg barátotokat sohasem látogattátok meg. Embereken nem segítettetek, másokért semmit sem



csináltatok. Azért nekem sem csináltatok semmit."

Nem tudjuk, mennyi idő múlva jön vissza Urunk Jézus.
Csak az Isten tudja.
Akik nem szeretik őt és nem tesznek érte semmit, azok remélik, hogy még sokáig nem jön. Szeretnék ha sohasem jönne.
De akik szeretik őt, azok vágyakozva imádkoznak: „Jöjj, Uram Jézus!"

És amikor majd eljön, micsoda ünnep lesz az!
Akkor Jézus mindig velünk marad.
Akkor nem lesz többé sem fájdalom, sem szomorúság, sem háború.
És semmiféle csúfság.
Akkor minden nagyszerű, pompás lesz!
És annak az ünnepnek nem lesz vége.
Igen. Jöjj, Uram Jézus!

ÁMEN.

UTÓSZÓ

Kedves Ifjú Olvasónk,
szép és érdekfeszítő történeteket beszélt el e könyvben Anne de Vries a választott nép, Jézus és az első keresztények életéből. Amit elmondott, szebb minden más történetnél. Hiszen Istenről és Jézusról beszélt. Olyan emberekről olvastál, akikhez Isten szólott. Megismerted azokat a férfiakat is, akik Jézus kísérői és tanítványai voltak.

Talán csodálkozol, honnan tudja Anne de Vries mindazt, amit elmondott? Tudd meg, hogy mindezt a Szentírásban, más néven a Bibliában olvasta. Néhány év múlva okvetlenül olvasd majd Te is a Szentírást, a Könyvek Könyvét, elkezdve az Ujszövetséggel, amelyből majd részletesebben megismerheted, mit tett és tanított Jézus, hogyan éltek az első keresztények, és mit tanítottak az apostolok. Amit már most is megérthetsz a Bibliából, azt beszélte el Neked e könyv írója, Anne de Vries.

Forgasd örömmel és lelki haszonnal a Fiatalok Bibliáját! – ezt kívánja szívből a

KIADÓ

Az eredeti mű címe és kiadója:
Kleuter Vertelboek voor de Bijbelse Geschiedenis
J.H. Kok N.V., Kampen, Hollandia.
A magyar kiadás a Verlag Katholisches Bibelwerk GmbH, Stuttgart
és a Friedrich Bahn Verlag, Konstanz engedélyével
a német fordítás alapján készült, melynek címe és kiadója:
Die Bibel unserer Kinder
Die Worte der Heiligen Schrift von Anne de Vries erzählt
Verlag Katholisches Bibelwerk GmbH Stuttgart – Veritas, Linz–Wien
Fordította: Kovács Gábor
Rajzolta: Hermine F. Schäfer
Negyedik kiadás
Egyházi jóváhagyással
Copyright 1974 by Verlag Opus Mystici Corporis
(in Verbindung mit dem Österreichischen Pastoralinstitut)
A-1042 Wien, Postfach 17. – Verlags-Nr. 410.
Szedés: Opus Mystici Corporis, Wien
Ofsetnyomás és kötés: Druck- und Verlagsanstalt Welsermühl, Wels



KIADÓI MEGJEGYZÉSEK AZ IFJUSÁGI BIBLIÁKRÓL

Amikor egy ifjúsági Bibliából felolvasunk, vagy nagyobb gyermekeinknek olvasásra kezükbe adjuk, hívjuk fel a figyelmet arra, hogy az kivonatos és leegyszerűsített formában kívánja őket a Bibliával megismertetni. Hogy később a Biblia teljes szövegét gyümölcsözően tudják olvasni, kívánatos, hogy már most megtudják, hogyan keletkezett a Biblia és hogyan kell azt helyesen értelmezni.

Az alábbiakban ehhez nyújtunk néhány irányelvet.

MI A BIBLIA?

Amint görög eredetű neve is mutatja: *„a Könyv":* ősi keresztény meggyőződés szerint a könyvek könyve, mert általa Isten szól az emberekhez. Elmondja, hogyan valósult meg Isten üdvözítő terve az emberiség eddigi története folyamán, milyen magatartást vár az embertől és milyen tervei vannak vele.

Az ószövetségi szentírás a megváltás előkészítését írja le, az újszövetségi a Megváltó Jézus Krisztus működését ismerteti, és felszólít arra, hogy higgyünk benne. Igy a Biblia igazában a Jézus Krisztussal való találkozás és a vele szemben való állásfoglalásra nyújt alkalmat. „Az egész Irás Krisztusról beszél."

HOGYAN KELETKEZETT A BIBLIA?

Sok különböző szerző és kor gyümölcseként, mintegy ezer év folyamán Isten *„sugalmazása"* alatt, amint azt a keresztény hagyomány vallja. A szövegek eredeti nyelve túlnyomórészt héber, jelentős részéé – az egész Ujszövetségé – görög, egyes részeké arám. Az emberiség nagyobb része kezdettől fogva fordításokból ismerte meg a Bibliát. A fordítások ma is folytatódnak, és ennek eredményeként lehetővé válik, hogy egyre több nép és ember saját anyanyelvén ismerkedhet meg Isten szavával.

MIÉRT OLVASSUK A BIBLIÁT?

Azért, hogy Jézus Krisztust, akiben Isten üdvözítő szeretete megjelent, minél jobban megismerjük és hittel, reménnyel, szeretettel életünk alapjává tegyük.

HOGYAN OLVASSUK A BIBLIÁT?

Ugy, hogy abból a konkrét, történelmi, kultúrális stb. köntösből, melybe az Isten szava öltözött, *kihámozzuk a tulajdonképpeni mondanivalót,* a nekünk szóló isteni üzenetet.

Tudnunk kell, hogy az ókori írók szemében kevésbé volt fontos egy leírás minden részének történeti hűsége, mint a mai történész számára. A bibliai elbeszélések közül soknak nincs is más célja, mint egy *hitbeli igazságot* vagy egy *erkölcsi követelményt* szemléletesen kifejezni. Amikor a szerzők olyan elemeket is beleszőnek az elbeszélésbe, melyek ugyan valójában nem történtek meg, de az esemény jelentőségét jobban megértetik, mint a jegyzőkönyvszerű beszámoló, akkor a vallási igazság szolgálata lebeg szemük előtt.

A tulajdonképpeni mondanivaló, azaz a vallási igazság kihámozása érdekében a szentírásmagyarázók nehéz tudományos munkát végeznek. Munkájuk hozzájárul ahhoz, hogy Isten népe egyre mélyebben értse meg Isten szavát.

Amit a profán *irodalmi alkotásokkal* kapcsolatban magától értetődően teszünk, azt kell tennünk a Szentírással kapcsolatban is: a *műfajának megfelelő* igazságot kell keresnünk benne. Babits Jónás könyvének is megvan az igazsága, megszívlelendő mondanivalója, de eszünkbe se jutna számonkérni az elbeszélés aprólékos történeti hűségét.

Az *evangéliumokból első olvasásra* is szembetűnik, hogy *nem törekszenek* a mai értelemben vett pontos *eseménykőzvetítésre.* Hiszen sem a Miatyánkot, sem az utolsó vacsora szavait, sem a kereszt feliratát nem közlik egybehangzóan. Az is feltünő, hogy Jézus egészen más stílusban beszél a szinoptikus evangéliumokban (Máté, Márk, Lukács) mint a János-evangéliumban. Az evangelisták tehát nem gyorsíróként rögzítették Jézus szavait, hanem olvasóikra tekintettel, azok szellemi beállítottságának megfelelően átfogalmazták és azt emelték ki, amit legalkalmasabbnak tartottak arra, hogy az olvasókkal Jézus messiási, istenfiúi mivoltát megértessék.

Továbbá minden bibliai iratnál különösen fontos az *irodalmi műfaj* tisztázása: lehet az hitoktató, katekétikai mű, látomás költői rögzítése (pl. a Jelenések Könyve), imádság (pl. a zsoltárok) jelképes költemény (pl. az „Énekek éneke") stb.

Az Ószövetség elején találkozunk például a világ és az ember teremtéséről, vagy a Paradicsomról szóló elbeszéléssel:

1/ A **6 napos teremtés** *elbeszélése olyan mint egy szép költemény, amelynek a mondanivalója a fontos: hogy Isten szeretetből teremtette és adta nekünk a világot. (Nyilvánvaló, hogy a világ nem 6 nap alatt és nem ilyen „sorrendben" keletkezett!)*

2/ Az **ember teremtése** *sem tudományos leírás, hanem inkább jelképes, tanító elbeszélés; és ezért nem is áll szemben az evolúcióról szóló tudományos elmélettel. – Ádám teremtésének elbeszélése azt akarja megtanítani, hogy az ember nemcsak a „földből" származik, hanem több mint az anyag: lelke van. S így az ember nem egy állatfajta csupán, hanem inkább Istenre hasonlít, s e hivatásához méltóan kell élnie.*

3/ **Éva teremtését** *akkor értjük meg, ha tudjuk, hogy a könyv írásának korában a nőket alacsonyabbrendűeknek tartották, mint a férfiakat. Sokszor csak rabszolgának tekintették őket, akiknek nincs is lelkük... Ezzel szemben a Szentírás jelképes elbeszélése a férfi és a nő teljes egyenlőségére és összetartozására akar megtanítani.*

4/ A **Paradicsomkertről szóló elbeszélés** *is jelkép: Azt szemlélteti, hogy Isten nagyon szereti az embert és boldoggá is tette őt (a boldog ember pedig mindent szépnek, „paradicsominak" lát maga körül!). De az ember megszegte Isten parancsait, szembefordult Isten szeretetével, jóságával, s ennek következményeként lelkébe költözött a félelem, a gyűlölet, a hiúság stb. Így az ember maga felelős boldogtalanságáért; azért, hogy elveszítette lelkének „paradicsomát". Ennek a jelképes elbeszélésnek az a célja, hogy az emberek istenellenes tetteinek jelentőségét az emberiség sorsát illetőleg kihangsúlyozza, nem pedig az, hogy a bűnbeesésről történeti pontossággal beszámoljon.*

5/ Az Istennel szembefordult ember azután gyilkol, mint **Kain,** *elbizakodik, mint a* **Bábeli torony építői,** *s végül Isten igazságos büntetését vonja magára, amely büntetésben azonban természetesen a jók nem részesülnek – ezért menekül meg a vízözönből* **Noé** *és családja.*

A BIBLIAI JELENTÉS LEGFŐBB KULCSA

A *jelentés* megtalálásához a legfontosabb kulcs: mit akar Isten üdvösségünk dolgában közölni velünk. Az egyházban élő és fejlődő hagyományt éppúgy, mint a mai ember érdeklődési irányait figyelembevéve, a szentírástudomány lankadatlanul igyekszik az isteni üzenetet kihámozni a Biblia emberi szavaiból. Minél tisztábban látjuk az Irás emberi adottságait, annál világosabb lesz előttünk Isten üzenete.

A Biblia tehát elsősorban *Isten üzenetét* tartalmazza a számunkra. *Nem tudományos igazságokra akar tanítani, hanem Isten és az emberek szeretetére.*

Ezt véssék a Kedves Szülők gyermekeik szívébe. Mindebből talán az is kitűnik, hogy az ifjúsági Bibliákat nem egészen kis gyermekeknek szánták. Igy pl. mi is kisebb gyermekek, az általános iskola alsó osztályos tanulói kezébe a Jézus életét elbeszélő képeskönyvecskét (Gaston *Courtois:* A Legszebb Történet) szántuk, a Fiatalok Bibliája c. kiadványunkat pedig a 10 éven felülieknek. Épp a Fiatalok Bibliája nem egy olvasójától érkezett kérdés, figyelmeztetés indította a kiadót arra, hogy e sorokat a jövőben a Fiatalok Bibliája rendelői számára a könyvhöz mellékelje.

A Kedves Szülők saját tájékozására figyelmükbe ajánljuk Jacob *Kremer:* Hogyan olvassuk a Szentírást? c. kiadványunkat.

Bécs, 1975. április havában

az OMC Könyvkiadó

Eigentümer, Herausgeber u. Verleger: Verlag Opus Mystici Corporis (in Verbindung mit dem Österr. Pastoralinstitut), A-1042 Wien, Postfach 17. – Für den Inhalt verantwortlich: Dr. Eugen Török, ebenda.